

Giới thiệu Kiều Diễm Ướt Át

Truyện Kiều Diễm Ướt Át Lần khi nhân vật lần đầu đoán không ra trái tim của người đàn ông, đòi lại cô muốn chạy trốn... Ở trong mắt người đàn ông này, Quan Ngưng Yên như cây anh túc không thể đụng vào, lúc đẹp đến mất hồn, lại nguy hiểm đến chết người.

Đối với cô đàn ông chính là vật cung rảnh rồi dùng để giải trí, cô tùy tiện đùa giỡn bọn họ ở trong lòng bàn tay, vĩnh viễn chẳng thêm ngó tới. Nhưng chủ nợ tên Triển Lệnh Nham của cha xuất hiện, tất cả đều rối loạn cả lên!

Anh ở xa đến đây không đòi nợ tiền đánh bạc, chỉ đích danh muốn kết hôn với cô, tác phong cường thế và lòng tin kiên quyết khiến cô khó mà chống đỡ. Cô không biết, đàn ông đều xem cô như rắn rết, vì sao anh lại thích đùa với lửa?

Bạn đang đọc truyện *Kiều Diễm Ướt Át* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Mở đầu:

“Bản di chúc thứ hai”

Quan Ngưng Yên lạnh lùng nhìn năm chữ trên phong thư. Đây là di chúc mà cha đã để lại cho cô, đối với cô mà nói, bản di chúc này cũng không khác gì thư khiêu chiến, nếu là thư khiêu chiến, thì đừng mơ tưởng sẽ có một nội dung làm cảm động lòng người.

Khi nhìn thấy các anh chị em từng người một bị phá rồi, lại bị nội dung trên bản di chúc chọc đến gân xanh cũng lộ rõ, cô đã chuẩn bị tâm lý, tuyệt đối không làm cho cha vừa lòng đẹp ý, cho dù nội dung có bao nhiêu kinh thế hãi tục, cô sẽ tuyệt đối không động lòng mi dù chỉ một chút. Hừ!

Cô vươn cánh tay thon dài, mảnh khảnh, nhẹ nhàng mở phong thư ra, mười ngón tay trắng nõn giống như đón gió lay động cả cánh hoa, từng cù chỉ tuyệt đẹp giống như toát ra nốt nhạc, động tác cao quý mà thanh lịch. . .

“Oh~~bản thân~~bản di con~~”

Trong lúc đó, bản di chúc bị ném lên không trung, rồi hiện lên một vật rơi xuống, vừa vặn lại được luật sư Thiệu Canh Tinh tiếp lấy.

Trên tay Quan Ngưng Yên cầm Thập Tự Giá, chân vượt qua tam thất bước, sắc mặt tái nhợt trừng mắt nhìn phong thư trước mắt. Đời này, cô chưa bao giờ bị dọa đến sắc mặt đại biến, thật mất mặt, hình tượng duy nữ của cô từ trước đến nay bây giờ đều bị phá hủy.

“Nó...nó biết ca hát?” Khuôn mặt cô nhất thời hiện lên hắc tuyến, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng không ngừng.

Thiệu Canh Tinh rất nhiệt tình giải thích: “Đây là diễn viên chính Đại Mễ Ma, nó có giác quan thứ sáu sống chết đều rất yêu thích ca khúc Unchainedmelody.”

“Nó hát cái thứ quý gì nha!” Quan Ngưng Yên khó có được rống giận, cô luôn luôn là dùng lời nhỏ nhẹ.

Thiệu Canh Tinh suy nghĩ một chút liền tiến lên bổ sung: “Phát âm có chút không đúng tiêu chuẩn, lời ca là Oh~~mylove~~mydarling~~”

“Ai hỏi cậu cái này!”

“Không phải hỏi cái này? Vậy cái nhị tiểu thư muốn hỏi là...?”

“Tại sao nó lại phát ra âm thanh?” Cô cắn răng gầm nhẹ.

Còn chưa thấy được nội dung của bản di chúc đã bị dọa đến hoa dung thất sắc, cũng khó trách Quan Ngưng Yên không khống chế được mà phát điên, nhưng mà bị dọa sợ cũng không có mình cô, các anh chị em khác trên mặt cũng biểu lộ sự sợ hãi.

Di chúc trên tay mình đã đủ dọa người rồi, không thể tưởng tượng được bản di chúc của lão nhị lại càng dọa người hơn! Năm người kinh hãi đến mất tròng mắt cũng muốn lòi ra, nhìn chằm chằm phong thư biết “ca hát” kia.

Quan Tiểu là kỳ nhân một đời trong giới đạo thuật, ông nhờ Thiệu Canh Tinh đem năm phong di chúc khác nhau cho năm vị con nuôi có tính cách lãnh liệt của nhà họ Quan, nhiệm vụ tuy rằng gian khổ nhưng rất thú vị. Về cơ bản, bản thân của Thiệu Canh Tinh là người không có nhiều biểu cảm, đôi khi còn bị bạn bè phê bình rằng bộ mặt thiếu mất dây thần kinh, chẳng qua là sau khi quen biết năm toà băng sơn ở nhà họ Quan, Thiệu Canh Tinh cũng hiểu hoá ra mình cũng không phải là người lạnh lùng nhất.

Toà bắng gặp phải băng sơn, rất có cảm giác thân thiết a! Đây là ấn tượng đầu tiên của Thiệu Canh Tinh đối với năm người này, thực tế mỗi lần chấp hành nhiệm vụ đều nhìn thấy năm người biến thành núi lửa, càng làm cho hắn sách sách xưng kỳ.

Lão nhị Quan Ngưng Yên là một băng sơn mỹ nhân không hơn không kém, dung nhan xinh đẹp, giống như được điêu khắc mà thành, mắt lạnh nhìn tình đời, khiến cho cô cực ít thể hiện rõ tình cảm, tựa như trên đời này sẽ không có chuyện nào làm cho cô lộ vẻ xúc động, bất quá Quan Tiểu đã phá vỡ kỉ lục này.

Thật lợi hại nha, chỉ một phong di chúc “có tiếng”, lại có thể đem băng sơn mỹ nhân dọa sợ đến mất mặt xanh nanh vàng, trước sau tương như hai người.

Thiệu Canh Tinh cầm lấy di chúc bày ra cho mọi người nhìn, bắt đầu giới thiệu tờ giấy viết thư có thể phát ra âm nhạc này là duy nhất trên toàn thế giới.

“Giấy viết thư biết ca hát nguyên do là cùng âm nhạc tạp phiên giống nhau, âm nhạc tạp phiên bên trong có kèm theo IC Caly mini, cho nên mở tạp phiên ra sẽ có âm nhạc. Quan lão tiền sinh đã đặc biệt mời người thu âm giọng nói của ông vào IC Caly, sau đó dán trên tờ giấy, cho nên lúc nhĩ tiểu thư mở giấy viết thư ra, nó liền bắt đầu ca hát.”

“Biến, biến thái! Biến thái biến thái biến thái!” Chị tư Quan Ngưng Ngọc núp ở sau lưng em năm cũng giận đến mức mắng to, cô trời không sợ, đất không sợ, nhưng lại hết lần này đến lần khác rất sợ ma, mới vừa rồi cô còn cho là linh hồn của cha trở về.

Bản thân Thiệu Canh Tinh đối với ý kiến của tứ tiểu thư cực kỳ xem thường. “Thành thật mà nói, trong năm bản di chúc, tôi thường thức nhất chính là bản di chúc thứ hai.”

“Mụ nội nó, cậu cho rằng là đang xem tiểu thuyết a!” Lão ngũ Quan Thiên Kinh giận dữ hét.

“Giấy viết thư âm nhạc. . .” Lão tam Quan Thiên Tuấn quét qua di chúc một cái, không nhìn được khoé miệng co quắp. “Cũng chỉ có quái lão nhân mới nghĩ ra.”

Trong năm anh chị em, người duy nhất có thể kìm được tức giận là anh trưởng Quan Thiên Tước. Hắn thủy chung không nói một câu, cả người giống như một pho tượng không nhúc nhích, cả người tản ra hơi thở âm trầm, nhưng trên trán có một giọt mồ hôi lạnh cho thấy đây là chứng cứ mà hắn cũng bị dọa sợ.

Quan Ngưng Yên hít sâu một hơi, có chút tỉnh táo, hồi phục lại sự lạnh lùng vốn có của mình. Không khách khí lấy lại bản di chúc cầm trên tay luật sư, quả nhiên thấy bên cạnh giấy viết thư có một mảnh nhỏ kim loại thật mỏng, động tác kế tiếp của cô còn chưa được thực hiện, liền bị Thiệu Canh Tinh nhìn ra ý đồ.

“Xé roi mảnh kim loại, coi như hủy hoại di chúc.” Hắn hạo tâm nhắc nhở.

Động tác trên tay Quan Ngưng Yên dừng lại, hướng luật sư trừng mắt, trong đôi mắt xinh đẹp tràn đầy phẫn nộ.

Không thể xé, vậy chẳng phải cô một bên được nghe nhạc Tiếng Anh, một bên đem bản di chúc xem hết?

Phải tỉnh táo, cô tự nói với mình. Mới vừa rồi không khống chế được đã làm cô hết sức hối hận, tuyệt không để cho người cha nằm dưới đất đẫm ỵ.

Cô từ từ mở ra giấy viết thư, chịu đựng tiếng ca khóc yếu, kinh tâm táng đờm, nhìn vài hàng chữ ngắn ngủn trong nội dung di chúc.

“Oh~~bán thân~~bán đi con~~cha yêu mến Tiểu Yên Yên nhất, tha thứ cho cha nhất thời hồ đồ, cùng người đánh bạc thua hết tiền mặt, thua mất khế đất, thua mất áo lót, vớ, cùng quần lót chữ T. Vì gỡ vốn, cha đã khăng khăng một mực bán rẻ dây chuyền quý giá nhất của Tiểu Yên Yên, khi cha khôi phục lý trí mới phát hiện mình đã làm ra một sai lầm lớn. A~~Tiểu Yên Yên hãy tha thứ cho cha, những người kia đều là cầm thú ăn tươi nuốt sống, cha là vạ bất đắc dĩ mới đem dây chuyền bảo bối của con đưa cho bọn họ, con hãy tha thứ cho cha a! Chủ nợ rất nhanh sẽ tìm tới nhà, làm phiền Tiểu Yên Yên giúp cha trả nợ tiền đánh bạc, cha biết sai rồi, để tỏ lòng hối cải, bản thân cha sẽ xuống mười tám tầng Địa Ngục. Cuối cùng, hát một lần nữa. oh~~bán thân~~bán đi con~~”(Ed đoạn này cười ngắt=))

Rốt cuộc đã tới!

Đợi suốt một năm lại hai trăm mười ba ngày thêm mười bốn tiếng, người mà cô chờ cuối cùng cũng tìm đến cửa!

Nội tâm Quan Ngưng Yên nhin không được mừng như điên, cô ngày nhớ đêm mong thật lâu, rốt cục chủ nợ của người cha thôi cũng tới, đây cũng chính là người giữ dây chuyền.

Không có người nào hiểu được, vì sao cô đối với một sợi dây chuyền cũ nhớ mãi không quên, cũng trăm phương ngàn kế muốn tìm trở về, thật ra thì sợi dây chuyền không quan trọng, quan trọng là... nó ẩn chứa một bí mật không muốn người biết, mà cái bí mật này đối với cô rất quan trọng.

Cô đi đằng trước, đi bên cạnh cô là thư kí Giang Nại Nại.

Về mặt Nại Nại khó giấu được lo âu và sốt ruột, chuyện này rất nghiêm trọng, nhin không được một lần nữa nhắc nhở chủ tịch.

“Ngài không thể đi gặp bọn họ nha! Chủ tịch, đối phương là một người có bộ dáng hung ác, thoạt nhìn cũng không phải là người lương thiện.”

“Huh?” Quan Ngưng Yên nhẹ đáp một tiếng, giống như đây chỉ là một câu không có ý khuyên, cảnh báo.

Nại Nại nóng nảy. Có thể lời của mình hình dung không đủ rõ ràng, chủ tịch mới không có phản ứng.

“Bọn họ vừa nhìn cũng biết là xã hội đen, không dễ chọc.”

Quan Ngưng Yên ngừng bước, quay đầu nhìn Nại Nại, phản ứng cực kì bình thản.

“Làm sao cô biết?”

“Xem tướng mạo cùng cách ăn mặc của bọn họ là biết, tôi tin bất luận kẻ nào nhìn thấy bọn họ cũng sẽ có cảm giác giống tôi.”

“Cảm giác có đôi khi cũng chưa hẳn chính xác.” Cô tiếp tục đi lên phía trước, không đem lời của thư ký để trong lòng. Hiện tại, thứ duy nhất cô quan tâm chỉ có sợi dây chuyền kia, cô chờ cũng lâu rồi.

“Chủ tịch, vì sao không kêu phó đồng sự đi ứng phó là tốt rồi, ngài không cần tự mình đi à?”

“Bọn họ chỉ tên tìm tôi.”

“Người muốn tìm ngài rất nhiều, nhưng tôi chưa từng thấy ngài tích cực như hôm nay, không bằng giống như lúc trước để tôi hoặc phó đồng ra mặt, ít nhất phó đồng cũng là nam nhân, tương đối an toàn.”

Quan Ngưng Yên kiều mị cười một tiếng, nhẹ nhàng ngăn cản trước mặt Nại Nại. “Tôi không tin bọn họ sẽ ăn tôi.”

“Bọn họ là người lưu manh nha!” Nại Nại cũng không nói ngoa, cho dù ai thấy những người kia khẳng định cũng sẽ bị đến chân mềm nhũn, tiểu muội bụng nước trà tới bây giờ vẫn còn đang phát run a.

Những người lưu manh kia đều là hư từ trong xương, lãnh huyết vô tình, hành vi thô lỗ, coi trời bằng vung, nếu như nhìn thấy chủ tịch xinh đẹp, nổi lên sắc tâm, có thể sẽ thương tổn chủ tịch. Cô ngăn cản chủ tịch đi gặp bọn họ, là vì an toàn nha!

Khuyên bảo như vậy chẳng những không dọa lùi được Quan Ngưng Yên, ngược lại còn làm cho cô cười.

“Người đến đòi nợ, có người nào là người tốt? Tôi cũng không phải bị dọa sợ, hạng người nào mà tôi chưa từng thấy qua, còn không đến mức sợ loại người này; huống hồ, đám trêu người của tôi, trước hết phải xem mạng của mình hay không có đủ cứng.”

Đối với thư ký Nại Nại từ chuyện bé xé ra to cô chỉ cười trừ, Quan Ngưng Yên nhẹ nhàng hất đầu, đem những sợi tóc đang bay tán lác ở hai gò má hất ra sau vai, mái tóc tung bay như những ngọn sóng nhỏ, tán ra một mùi thơm mê người.

Nại Nại biết mình không ngăn cản được chủ tịch, chỉ đành nhắm mắt đi theo, bất quá cô đã làm các biện pháp dự phòng, trước đó phân phó xuống dưới, nếu có tình huống khẩn cấp xảy ra, liền lập tức thông báo bảo an, nếu không nữa thì ấn nút khẩn cấp, trong vòng năm phút cảnh sát sẽ lập tức chạy tới.

Vừa tiến vào trong phòng tiếp khách, lập tức cảm nhận được một cỗ không khí nặng nề với khăn trương, bảy người nam nhân đột nhiên đến thăm, làm cho thần kinh mỗi nhân viên trong công ty đều căng cứng. Bọn họ cao khoảng một mét tám trở lên, toàn bộ mặc quần áo màu đen, đừng nói tới khí thế nghiêm túc lạnh lùng kia làm cho mọi người sợ, chỉ xem cánh tay rắn chắc, cường tráng đã đủ làm cho mọi người ở đây sợ hãi, cho dù mười mấy người họp lại, e rằng cũng không địch lại sức lực của một người.

Nói là lưu manh cũng quá xem thường bọn họ rồi, bọn họ căn bản chính là ác thể lực hoá thân.

Các nhân viên đều bàn tán xì xào, là nguyên nhân gì đã rước lấy những người đáng sợ này tới đây? Chủ tịch nổi danh xảo quyết không sai, nhưng trước kia tới công ty đập phá cũng không giống những người bây giờ, trước mặt bảy người đàn ông này khí thế mạnh hơn, tuyệt đối không phải là những tên lưu manh bình thường.

Tình hình hai bên đều căng thẳng, nữ nhân vật chính đi tới, không khí khăn trương cũng không chậm lại một chút, ngược lại còn tăng thêm lo lắng âm thầm.

Quan Ngưng Yên xuất hiện, làm cho những khách không mời mà đến trong nháy mắt ánh mắt sáng lên. Vẻ đẹp của cô cho tới bây giờ luôn khiến người khác khó giữ được bình tĩnh, dù cho những người đàn ông này giữ được tỉnh táo, cũng không tránh được mà hơi bị nín thở.

Không bị những vẻ mặt hung thần ác sát của mấy người này hù dọa, Quan Ngưng Yên cử chỉ không nhanh không chậm, dùng âm thanh yếu mềm trước sau như một tự nhiên hỏi: “Tôi chính là Quan Ngưng Yên, các người...” Con người thông minh hơi quét qua mọi người, nhẹ cười một tiếng: “Người dẫn đầu là vị nào?” Nếu là đến đòi nợ, nhất định có lão đại dẫn đầu.

“Cô chính là con gái của lão gia hoá kia?”

Một người đàn ông đứng gần cô nhất mở miệng hỏi, thanh âm tục tĩu mà trầm thấp. Người này gọi là Hồng Trung, đầu cao nhất trong đám người, mặc dù khoảng cách giữa hai người khoảng hai mét, nhưng vẫn cho cô có cảm giác có một con quái vật đang uy hiếp mình.

Vừa mở miệng cũng không khách khí, rất bình thường, cô đã dự liệu việc này trước rồi, nhưng Quan Ngưng Yên nghe vẫn cảm thấy chói tai.

“Nếu như người cậu nói là lão già họ Quan, thì đúng vậy, tôi là con gái của ông ta.”

Hiển nhiên câu trả lời của cô đã làm cho những người này rung động không nhỏ, liền thấy bọn họ nhìn nhau, thậm chí còn rí tai thì thào, dùng ánh mắt quái dị nhìn cô.

Thật sự là quá không có lễ phép rồi! Bọn họ chẳng những xem thường sự tồn tại của cô mà còn thẳng thắn thảo luận, ánh mắt rất không khách mà nhìn cô giống như nhìn được chim quý thú lạ, quả thật rất si nhục người!

“Thế nào, chưa từng nhìn thấy qua nữ nhân sao?”

Những nhân viên ở đây đều bị chủ tịch dọa sợ đến tim đập không ngừng, mà bên cạnh cô thư ký Nại Nại mồ hôi lạnh đã toả ra đầy người.

Những người này không đắc tội nổi nha! Chủ tịch vừa nói như thế, chẳng phải cho bọn họ cái cơ để nổi loạn hay sao, nếu như là xung đột, hậu quả không phải những nhân viên nhỏ bé có thể chịu đựng được nha!

Lời này vừa nói ra, thành công khiến những người đàn ông ngưng thảo luận, ánh mắt sắc bén kinh người ngay lập tức tập trung nhìn Quan Ngưng Yên.

Các nhân viên lặng lẽ ngưng hô hấp, cả người căng thẳng, trong lòng đều biết lời của chủ tịch đã chọc giận bọn họ.

Tất cả mọi người đều thấy sợ, chỉ có Quan Ngưng Yên lạnh lùng nhìn qua bọn họ, trên mặt không tỏ vẻ sợ hãi nào.

“Lúc này lại không nói gì rồi?” Thấy bọn họ không có người nào phản ứng, cô liền hừ lạnh một tiếng.

Các nhân viên từ việc dừng lại hô hấp biến thành ngược lại hít một ngụm lãnh khí, không biết là do kinh sợ quá mức hay dưỡng khí không đủ, mọi người đều cảm thấy mình sắp hôn mê.

Trong đám người đàn ông vạm vỡ, rốt cục cũng có người thứ hai mở miệng, hẳn là Lương Siêu.

“Cô cùng lão già này không giống.” Hắn nói ra sự nghi hoặc trong lòng mọi người, đây cũng là nguyên nhân mà bọn họ kinh ngạc, chậm chạp không trả lời.

Giống hay không giống liên quan đến bọn họ đánh rắm a! Cô bỏ ra thời gian quý giá tự mình đi gặp những người lỗ mãng này, cũng không phải là tới thảo luận vấn đề nhảm chán này, mục đích chủ yếu chỉ có một, chính là chuộc lại dây chuyền của cô.

Con người xinh đẹp của cô hiện ra vẻ không kiên nhẫn cùng chán ghét hoá thành một đạo sắc bén quang mang, lạnh lùng bắn ở trên mặt của bọn họ, trong mắt gian xảo và kiêu ngạo hiện ra không bỏ sót tia nào.

“Tin tưởng các vị đường xa mà đến, không phải là cùng tôi thảo luận vấn đề máu mủ này đi?”

Cô gái này rất khó đối phó!

Mặc dù vẻ đẹp của cô làm bọn hắn giật nảy mình, nhưng là một phiền toái a. Mấy người đàn ông trao đổi ánh mắt với nhau, mặc dù chưa nói ra miệng, nhưng trong lòng bọn họ đều cùng chung ý nghĩ.

Mọi người không khỏi lộ ra vẻ mặt đau buồn âm thầm, lại bắt đầu xì xào bàn tán.

“Ồ chung với cô ấy tựa hồ không tốt a!” Một người nói ra.

“Hơn nữa dường như rất tùy hứng.” Tên còn lại bổ sung.

“Tôi dùng kinh nghiệm nhiều năm nhìn qua vô số con gái để phán đoán, cô ấy rất khó thu phục.” Người thứ ba gia nhập phe thảo luận.

“Nghe nói hoa càng đẹp càng độc.”

“Cậu là nói cô ấy sẽ đối với con người hạ độc?” Người thứ năm mở miệng hỏi người thứ tư.

“Đàn! Cậu ta là nói người nào cưới cô ấy sẽ không may mắn.” Người thứ sáu gãi mẹ giải thích.

Những người này không khách khí bình luận khiến tất cả đều lọt vào tai Quan Ngưng Yên không sót một chữ, cô giận đến xanh cả mặt, dung nhan yêu kiều, xinh đẹp giống như hoa hơi có quấy.

Bọn họ lại dám ở trước mặt cô phê bình cô, hơn nữa còn thảo luận rất nghiêm túc. . .

Người nào cưới cô đều không may? Tốt! Dám si nhục cô như thế!

“Xem ra đầu lưỡi các vị so với đàn bà còn nhiều hơn một tấc, cái từ tam cô lục bà này hẳn là phải đổi thành tam thức sáu công mới đúng.”

Sáu người liếc nàng một cái, chẳng những không cảm miệng, ngược lại còn nói thêm một cái kết luận.

“Miệng lưỡi còn rất bén nhọn.”

“Đồng cảm, đồng cảm.”

Ai nha nha cô thật sự phát hoá!

Những người này đến đòi nợ hay là đến khuê môi múa mép a? Quả thực không giải thích được!

Bất quá cô mặc dù phát cáu, nhưng còn hiểu phải giữ bình tĩnh, ngoại trừ vẻ mặt đông lạnh bên ngoài, vẫn còn không đến mức giống người đàn bà chanh chua chữi đông, chỉ là trừng mắt.

Quan Ngưng Yên hiểu, cùng những tên lỗ mãng này so đo chỉ lãng phí thời gian, tốc chiến tốc thắng mới là thượng sách, vì vậy cô trực tiếp đi thẳng vào vấn đề nói.

“Hãy bớt nói nhảm, cho một cái giá đi! Tin tưởng mọi người sẽ không lãng phí thời gian, muốn bao nhiêu tiền các người mới trả lại vật thể chấp cho ta?”

Đối phương tôi nhìn anh, anh nhìn tôi, vẻ chần chờ biểu lộ rõ trên mặt, tựa hồ nghe không hiểu lời của cô.

Quan Ngưng Yên nhìn không được liếc mắt, trong giọng nói thể hiện rõ sự không kiên nhẫn.

“Các người tới không phải vì tiền ư, tôi chỉ muốn cầm lại dây chuyền của tôi, tiền trao cháo múc, còn có cái gì bất mãn?”

Nói đến “Dây chuyền”, sáu người đàn ông ngừng thảo luận, cùng nhau nhìn về người đàn ông thứ bảy ở phía sau lưng, lặng lẽ đợi người này mở miệng. Từ thái độ cung kính của bọn họ có thể đoán rằng, người này mới là người quyết định.

Đôi mắt đẹp sắc bén của cô nhìn về phía người này, lúc này mới người này từ khi vào cửa liền không nói một lời, chỉ là ngồi im trên ghế sa lon, bất động như núi quan sát toàn bộ.

Cô không kiêng dè mà nhìn anh ta từ đầu đến chân. Anh ta dù chỉ ngồi, nhưng vẫn hiện rõ thập phần khôi ngô, cao ráo, những người khác so với anh ta càng không có khí chất, càng thêm hiện ra anh ta không phải người thường.

Ngay tại khoảnh khắc bốn mắt nhìn nhau, cô giật mình khi phát hiện ra là người đàn ông này đã quan sát mình hồi lâu, mà chính mình từ đầu đến cuối đều đem tiêu điểm đặt ở trên người những người khác, cho nên không phát hiện đến sự quan sát của anh ta.

Liếc mắt một cái, cô liền biết người này cùng sáu người kia không giống nhau, không cần liệu lĩnh, khí thế thâm trầm ổn định kia tuyệt đối có thể bao trùm mọi người, trông mắt đen lấp lánh so với thợ săn còn sắc bén hơn vạn phần, nhìn chăm chăm cô không nháy mắt lấy một cái.

Không biết làm sao, khi anh ta nhìn chăm chăm cô, trong lòng luôn tĩnh táo của cô bấy lâu nay không biết tại sao lại bị chút ảnh hưởng.

Cô khẽ nguyên rủa một tiếng, thậm chí khiển trách mình không còn dùng được.

Đột nhiên, anh ta đứng lên, hướng cô chậm rãi đi tới, những người đàn ông kia liền tự động tránh ra, đối với anh kính như thần. Khi anh đến trước mặt cô, cô liền càng thêm cho rằng người đàn ông này thật khôi ngô và cường tráng.

Người này ngũ quan thâm thúy, hình dáng gương mặt như được đao khắc riu riu, hai lông mày đen mướt hồ phát ra một cỗ uy nghiêm, chính khí, không giống với loại nam nhân thiếu hụt vận động, dáng người thon dài yếu đuối, cho dù mặc tây trang màu đậm, vẫn như cũ không che giấu được lồng ngực trắng kiện cùng bắp thịt rắn chắc của anh.

Quan Ngưng Yên đã gặp được không ít nam nhân, cũng biết về đẹp của mình đối với nam nhân bao nhiêu ảnh hưởng, mị nhãn của cô vừa mới nhẹ nhàng quét qua, những người đàn ông đó cho dù bình tĩnh tốt đến đâu, cũng không tránh khỏi bị ảnh hưởng, ít có người có thể gần cô mà có thể bình tĩnh nói chuyện.

Nhưng người đàn ông trước mặt này lại bất động, anh chuyên chú nhìn chăm chăm cô, ánh mắt không phải là mê đắm, mà là cơ hồ muốn nhìn thấu cô, có lẽ là như thế, mới làm cho cô cảm thấy hoảng hốt.

Cô không cam lòng yếu thế, cứng rắn ép mình nhìn thẳng anh.

“Anh là đại ca của những người này?” Cô lạnh lạnh hỏi.

Anh nhẹ nhàng gật đầu. “Đúng, tôi là Triển Lệnh Nham.” Ngay cả ngữ điệu cũng bình ổn, tĩnh táo, hoàn toàn không hốt hoảng khi đối mặt với mỹ nữ.

Là một nhân vật hung ác!

Trong bụng Quan Ngưng Yên âm thầm đánh giá đối phương. Xem ra không dễ đối phó, nếu như muốn lấy lại đồ của cô, sợ rằng sử dụng mỹ nhân kế

cũng vô dụng, e là sẽ phải tốn rất nhiều tiền.

“Anh đã là đại ca, vậy thì nói giá đi, bao nhiêu tiền mới có thể trả lại dây chuyền cho tôi?”

Sẽ là bao nhiêu tiền? Máy trăm vạn hay là mấy ngàn vạn? Cô biểu hiện ra vẻ mặt chân thành, nhưng trong lòng lại đang thầm tính toán ép giá như thế nào.

“Thật có lỗi, tôi không hiểu ý của cô là. . .”

A, đòi nợ còn giả bộ cao thượng, chó treu.

“Cha của tôi với anh đánh bạc thua cuộc không phải sao? Anh tìm đến tôi không phải là muốn tiền ư, tôi cũng bày tỏ thành ý trả tiền lại, các người lại không có một người trả lời vấn đề của tôi, người không hiểu phải là tôi mới đúng chứ?”

Thì thế nào?

Lời của cô vừa mới dứt, đám tam thức sáu công kia lại bắt đầu xì xào bàn tán, dường như lời cô nói là ngôn ngữ của nước khác không bằng, thật. . . con mẹ nó khôn khiếp!

“Các người là xã hội đen đòi nợ không phải là muốn tiền sao, rốt cuộc muốn hay không muốn?” Sự nhẫn nại của cô đã đến cực hạn, ngay cả giọng nói cũng bắt đầu điều ngoa lên.

Đối phương đầu tiên là ngẩn người, sau đó biểu lộ bùng tính đại ngộ, người mở miệng đầu tiên là Hồng Trung kia: “Cô hiểu lắm, chúng tôi không phải là xã hội đen.”

“Không phải? Vậy thì là cái gì?”

“Chúng tôi là học viên của võ quán, Triển đại ca chính là Lão sư của võ quán chúng tôi.”

Lương Siêu tiến lên một bước giải thích. “Chúng tôi lớn lên mặc dù nhìn không được thân thiện, nhưng không phải là xã hội đen.”

Thì ra là như vậy! Tất cả nhân viên công ty đều thờ phào nhẹ nhõm, nhưng Quan Ngưng Yên tuyệt đối không tin lời của hắn.

“Mở võ quán cũng làm nghề đòi nợ, thật có sáng ý a!” Cô lạnh lùng giễu cợt.

“Chuyện này nói ra rất dài dòng, có điều tiểu thư người không biết, có một vị quái lão nhân chạy tới thích quán của chúng tôi nói chuyện, bức bách Triển đại ca cùng ông ta đánh cược một ván, nếu không liên uy hiếp đem thế lực của tập đoàn ra thu mua võ quán của chúng tôi.”

“Triển đại ca dưới sự bắt buộc dĩ, không thể làm gì khác hơn là cùng ông ta chơi bài brit.”

“Tiền trên người của ông cùng y phục đều thua sạch, còn không chịu hết hy vọng, liền dùng dây chuyền thế chấp tiếp tục đánh cược.”

“Kết quả ông ta thua cuộc, nói cho chúng tôi là đưa con gái thứ hai sẽ giúp ông trả nợ, cho nên chúng tôi mới tới.”

Sự việc từ đầu đến cuối, bọn họ mỗi người một câu, nói ngắn gọn thuật lại hết.

Triển Lệnh Nham giờ tay, sáu người đàn ông lập tức ngừng nói, ngoan ngoãn cầm miệng.

“Thực xin lỗi, bọn họ không có ác ý.” Giọng nói của anh nhẹ nhàng chậm chạp, cẩn thận thương thức khuôn mặt cô từ xanh tới tím, ngay khi có vẻ tức giận cũng hết sức mê người.

“Tôi sẽ không lãng phí thời gian cùng lưỡi dài so đo.”

Mới là lạ! Trời mới biết, cô thực sự muốn bùng nổ! Người cha đã chết căn bản là có ý chinh cô, nếu không phải vì sợi dây chuyền, cô đã sớm gọi bảo an đem những người đàn ông thô lỗ này trời lại, dán miệng lại ném ra khỏi công ty, bất quá làm như vậy cô sẽ hối hận, hay là trước tiên cầm lại dây chuyền sau đó đuổi người cũng không muộn.

“Tiền tôi sẽ trả, lão già kia thiếu nhiều hay ít?”

“Cha cô đúng là từng cùng tôi cược một ván, nhưng mà ông ấy thua ta không phải là tiền.”

Cô sợ run lên, trong giọng nói khó nén có một tia vui vẻ. “Vậy là gì?”

Sau khi tốt nghiệp, cô lại không dùng tiền của cha mình một chút nào, cô tự lập tự mình kiếm tiền đóng học phí, sau khi ra xã hội liền sáng lập công ty thiết kế thời trang, hôm nay cuối cùng cũng dựng được một mảnh giang sơn.

Công ty thiết kế thời trang này là thanh xuân của cô, tánh mạng của cô, nhiều đêm cô bởi vì tò di chúc của cha mà lăn lộn khó ngủ, lo lắng vì trả khoản nợ sẽ khiến công ty lỗ vốn.

Thì ra là cô lo lắng dư thừa, nếu cùng tiền không liên quan, cô cũng có hứng thú trao đổi.

Thu hồi dáng vẻ bệ vệ, cô thút tha mềm mại đi trước đến sa lon ngồi xuống, cầm lấy trà Thiết Quan Âm trên bàn khẽ nhấp một ngụm nhỏ, tư thế ưu nhã, giống như đoá hoa nở rộ đầu mùa xuân, cho dù trong lòng mừng như điên, vẻ mặt cũng sẽ không biểu lộ ra, giọng nói yếu mềm mê người.

“Như vậy cha tôi thua anh cái gì?”

Triển Lệnh Nham chỉ nhàn nhạt nói một chữ ____

“Cô.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Diễm Uớt Át* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2

Ở Quan gia người ít tức giận nhất là nhị tiểu thư Quan Ngưng Yên, từ trước đến nay cô luôn mang khí chất tao nhã, nhưng giờ phút này đây, cô hờn hển đi về phía trước, không thể kiểm soát hành vi của mình.

Cha nuôi đã mất gần hai năm rồi, ông ấy vui đùa suốt cuộc đời, tới tận lúc này, năm anh chị em Quan gia vẫn không thể chạy thoát khỏi những trò đùa dai của ông ấy, để lại bản di chúc không khỏi khiến năm anh chị em dở khóc dở cười. Bất quá đối với Quan Ngưng Yên mà nói, đây cũng là trò đùa quá ác liệt nha.

“Chị hai! Chị bình tĩnh một chút nha!”

“Buông tay! Tôi không thể không giết lão đầu tử này!”

Em ba Quan Thiên Tuấn nhắc nhở, “Nhưng vấn đề nằm ở chỗ, người đã chết rồi, giết ông ấy như thế nào?”

Em năm Quan Thiên Kinh bên cạnh cũng phụ hoạ, “Trước khi muốn giết ông ấy, chị còn phải nghĩ biện pháp khiến cho ông ấy sống lại nha.”

“Hai người đừng đứng đó nói những lời vô nghĩa được không, mau tới cho một lời khuyên đi!” Quan Ngưng Ngọc mắng, giờ phút này mà hai tên đó còn nghiên cứu về vấn đề đó nữa.

Lâu ngày không gặp, ngày hôm nay bọn họ hội tụ ở phần mộ của cha để cúng bái, chỉ có chị hai là ngoại lệ, ngày hôm qua sau khi biết được chân tướng xong, chị ấy tức giận đến mức mất lý trí, giờ phút này đứng ở trước mộ không phải là cúng bái, mà là muốn mở quan tài tìm người tính sổ.

Sau khi hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện, mọi người biết rằng, lần này đây rốt cục cũng đến phiên Quan Ngưng Yên.

Trong năm người, em ba, em tư, và em năm đều đã tìm được người bầu bạn, bọn họ hiểu được tại sao cha viết di chúc có bao nhiêu quá đáng, hơn nữa bọn họ cũng không cách nào lại hận ông, bởi vì tương lai dù có ra sao, ông cũng muốn bên cạnh bọn họ có người bầu bạn, dần dần bọn họ biết được những việc làm của ông cũng không hẳn là trò đùa dai, kỳ thật mỗi kế hoạch mà ông làm đều có những ý nghĩa sâu xa, chỉ có tự thể nghiệm qua, mới có thể hiểu được dụng tâm lương khổ của ông.

“Cha cũng thật tuyệt, lại có thể trực tiếp đem chị hai làm thành tiền đánh cược.” Nhớ đến Quan Thiên Kinh hẳn, hơn một năm trước còn có thể dùng năm lá bài xì phé để tuyển vợ, thật sự là so sánh với Quan Ngưng Yên còn may mắn hơn nhiều lắm.

“Bởi vì cha biết, tính cách của chị hai đặc biệt, chỉ có dùng loại phương pháp này mới có thể khiến chị ấy đi vào khuôn khổ.” Quan Thiên Tuấn nghĩ đến hai năm trước chính mình cũng bị chinh rất thê thảm, bất quá sau khi hồi tưởng lại, trong quá trình đó thật sự rất thú vị.

“Các người đừng nhiều lời nữa, mau mau tới giữ chặt chị hai lại!” Quan Ngưng Ngọc một bên hướng những người đó gào thét, một bên thì thờ hờn hển ôm lấy Quan Ngưng Yên.

Chị hai ngày thường ôn nhu kiều mị, khí chất cao quý như là công chúa, bất quá một khi bị làm cho tức giận, thì người ấy tự cầu phúc đi.

Bốn người thay phiên nhau khuyên, nếu không ngăn cản kịp, Quan Ngưng Yên nhất định sẽ đào quan tài của cha lên.

“Chị hai, chị nghĩ thông suốt một chút đi, chị càng tức giận, cha sẽ càng đắc ý.”

“Đúng vậy, em biết chị tức đến mức muốn học máu, nhưng cha chính là ý vào mình không thể sống lại, chị sẽ không làm gì được ông ấy, cho nên mới sử dụng một chiêu hèn hạ này.”

“Bảo tôi không tức giận như thế nào! Ông ấy đem tôi trở thành tiền đánh cược với người ta, còn muốn tôi đứng ra gánh nợ, quả thật khinh người quá đáng!” Bây giờ Quan Ngưng Yên làm sao nghe được những lời họ khuyên, đời này cô chưa bao giờ chịu đựng sự sỉ nhục như thế.

A! Cô thật sự tức đến muốn học máu.

“Ngưng Yên, em bình tĩnh một chút, chỉ cần anh còn sống, tuyệt đối sẽ không để loại chuyện hoang đường này phát sinh.” Anh cả Quan Thiên Tước hướng cô cam đoan.

“Đúng nha chị hai, chị mau mau hít sâu vào, sắc mặt chị đã trắng bệch như không còn chút máu nào.” Quan Ngưng Ngọc đau lòng dịu dàng an ủi.

Quan Ngưng Yên được đỡ sang một bên nghỉ ngơi, cô hiểu được cho dù chính mình tức chết đi được cũng sẽ không cách nào phát tiết, nhưng khi nghĩ tới mình không chút giá trị bị bán rẻ như vậy, cô vẫn là tức giận đến đỉnh đầu cũng bốc khói.

“Ông ấy đem tôi bại bởi một người đàn ông chưa từng gặp mặt, lại muốn tôi bán mình để trả nợ, đúng là lão già không có lương tâm!”

“Bán mình chỉ là giả, cha chủ yếu là muốn chị lập gia đình.” Quan Ngưng Ngọc nói. Về điểm này cô rất hiểu, bởi vì cô cũng bị cha âm mưu lừa gạt cho Từ Úy, chỉ là cô không hối hận, vừa nghĩ tới ông xã, trong lòng cô trào lên một cổ ấm áp và ngọt ngào.

“Ông ấy muốn tôi ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ sao? Hừ, tôi tuyệt đối sẽ không làm cho ông ấy vừa lòng đẹp ý!” Quan Ngưng Yên lửa giận hừng hực thề.

Thật khó khăn mà! Quan Thiên Tuấn và Quan Thiên Kinh liếc mắt nhìn nhau, hai người đều có chung một suy nghĩ, cha chắc chắn đã đoán được tình cảnh này mới cho chị hai vấn đề khó khăn như thế, cho tới bây giờ, bọn họ có ai thoát khỏi sự an bài của cha đâu?

Hai người đồng thời nhìn về vẻ mặt trầm trầm của anh cả, anh ấy từ trước tới nay luôn trầm mặc ít nói, càng khó nhìn đến biểu tình khác trên khuôn mặt đó.

Đối với vị anh cả này, Quan Thiên Kinh còn rất nhiều nghi vấn muốn hỏi, thừa dịp anh cả và chị tư đan a ủi chị hai, cậu nhích đến bên tai anh ba nói nhỏ.

“Cho tới bây giờ em vẫn không nghĩ ra được, nếu cha thật sự muốn cho chúng ta hạnh phúc, vậy thì tại sao phải tính kế cho anh cả cưới một cô gái nhỏ còn chưa phát dục, gầy đến còn da bọc xương, em cảm thấy cho dù như thế nào cũng không xứng với anh cả.

“Hành vi của cha trước giờ chúng ta không đoán chính xác được, có lẽ cha có dụng ý của ông ấy! Tính ra thì cô bé kia hiện tại đã mười sáu rồi, nếu qua hai ba năm nữa sẽ là mười tám, mười chín.A!” Quan Thiên Tuấn sợ run lên.

“Làm sao vậy?” Quan Thiên Kinh hỏi.

“À.....không có việc gì.” Cậu lắc đầu, không đem những lời trong lòng nói ra, bởi vì không biết có đúng hay không.

Mười bốn tuổi vẫn là đứa nhỏ, nhưng mười tám tuổi thì sẽ không như vậy nữa a, có câu ngôn ngữ “Nữ nhi mười tám sẽ thay đổi”, khó khăn cách mấy vệt xá xí cũng sẽ biến thành thiên nga?

Hắn là không thể nào, cha sao có thể đoán được như thần, ngay cả người lớn lên như thế nào cũng đoán được?

Vận mệnh của anh cả như thế nào thật khiến cho người khác tò mò, bất quá bây giờ chỉ còn có một việc là sẽ chờ cô gái nhỏ kia lớn lên thì có thể biết được đáp án chính xác.

“Chị hai, có lẽ sự tình không tệ đến nỗi như chị nghĩ đâu, hay là cùng họ Triển kia đàm phán thử xem.” Quan Ngưng Ngọc đề nghị.

Em năm cũng an ủi: “Hay là em cùng anh ba giúp chị đi đánh cho bọn họ sợ mà rút lui.”

Mọi người trên dưới an ủi, tâm trạng Quan Ngưng Yên cũng tốt cũng tốt hơn một chút. Đừng nhìn cô ngày thường gọi cảm, thành thực, quyền rũ động lòng người, là nữ thần cao cao tại thượng, nhưng một khi nháo lên, tính tình sẽ bốc đồng như một đứa trẻ, đôi mắt đẹp tràn ngập nước mắt tùy thời có thể rơi xuống. Cũng chỉ có thể ở trước người nhà cô mới thể hiện tính tình thực sự của mình

Quan Thiên Tước thập phần đau lòng, cô là đứa em gái hắn ngậm trong miệng sợ tan, cầm trên tay sợ rớt. Kỳ thật cả năm người, hắn thương nhất chính là cô, chỉ cần cô vừa khóc, bốn người khác chỉ có thể đầu hàng.

“Không khóc, không khóc, anh cả nhất định sẽ bảo vệ em.” Quan Thiên Tước nghiêm túc nói, chỉ có lúc này mới thể hiện ra tình thương của một người anh, biểu tình lạnh nhạt cũng nhu hòa đi nhiều.

Quan Ngưng Ngọc nhìn không được nhìn chăm chăm chị hai. Chị hai sao có thể khóc đẹp như thế, có khi khóc như hoa lê đài vũ, có khi đầm đìa đáng yêu như đứa trẻ ba tuổi, tóm lại có thể khiến cho người ta sinh ra lòng thương tiếc, không giống chính mình, già khóc còn có thể, như nếu khóc thật liền. .

Quan Thiên Kinh liếc mắt nhìn chị tư một cái, “Chị làm gì mà than thở hoài vậy?”

“Nguyên lai khóc cũng là một kỹ thuật cao thâm, con người khi khóc cũng bất đồng như vậy, không hổ là chị hai, nhìn như thế nào cũng có mùi vị nữ

nhân.”

Cậu nhếch miệng cười: “À, nam nhân bà cũng có thời điểm thông suốt sao? Cuối cùng cũng hiểu cái gì gọi là nữ nhân, không đơn giản nha!”

Quan Ngung Ngọc liếc về phía hắn, “Đại quê mùa còn dám chó chê mèo lắm lông, hừ, lại dám khi dễ chị mình.”

“Không khi dễ chị thì làm sao có cục cưng để ôm?”

“Lão nương cũng không phải chỉ cái này!”

Quan Thiên Tuấn đứng ở một bên không khỏi bật cười: “Anh thấy hai đứa có lẽ khi vào quan tài rồi vẫn còn đấu võ mồm, trước tạm dừng một chút đi! Chị Ngung Yên lúc này sinh khí thực sự không nhỏ, cha đã thực sự tổn thương nghiêm trọng lòng tự trọng của chị ấy.”

Trừ bỏ anh cả Quan Thiên Tước, ba người bọn họ cũng hiểu được dụng ý của cha, cũng không phải là nói hai ba câu có thể giải thích được rõ ràng.

Nhìn đến bộ dáng của chị hai, ba người bọn họ rất muốn lấy thân phận của người từng trải ra để khuyên bảo, bắt quá, khi con người dưới con giận sẽ không nghe được lời khuyên, cũng chỉ chờ chị ấy của thể hiểu được, tin tưởng cha trên trời có linh thiêng chắc chắn sẽ an bài.

Khóc một hồi lâu, Quan Ngung Yên rốt cục cũng tỉnh táo lại. Cô là dân nghiệp dư vẫn biết cách tắt vòi nước lúc thích hợp, khóc quá lâu sẽ có nguy hại đến sắc đẹp, chẳng những mắt sẽ phù lên, còn sinh ra nếp nhăn, cái này thật sự không có lời rồi, việc hiện giờ chính là mau chóng nghĩ một cách đối phó mới đúng.

“Chị không sao.” Cô lấy ra một cái khăn tay, tư thế ưu nhã lau khô nước mắt, đã phát tiết qua, tâm tình cũng tốt hơn nhiều

“Thật sự không có sao?” Quan Ngung Ngọc vẫn như cũ có chút bận tâm.

“Yên tâm, chị không có dễ dàng khuất phục như vậy.”

Quan Ngung Ngọc tràn đầy ngưỡng mộ mà nhìn chị hai. Thật bội phục chị hai luôn có thể giữ được bình tĩnh, tỉnh táo, trong thời gian ngắn có thể kiềm được lửa giận thật không dễ dàng, nhưng chị hai làm được, nếu là mình, có thể đã giận đến mất ngủ địa san bằng.

Bất thành linh, Quan Ngung Yên cười, còn cười đến hết sức quý mị mà tuyệt điểm.

“Nên khuất phục không phải là tôi, mà là nam nhân đang vọng tưởng đụng một cọng lông tơ của tôi. Muốn tôi trả nợ?” Cô cười lạnh, “Chỉ sợ hắn chịu không nổi, bởi vì trước hết tôi sẽ làm cho hắn trả giá thật lớn.”

Cô cười, làm cho những người khác nhìn sồn tóc gáy.

“Chị xác định là chị hai đã tỉnh táo lại rồi?” Quan Thiên Kinh len lén hỏi bên tai Quan Ngung Ngọc.

“Cái này. . .” Quan Ngung Ngọc cũng không dám xác định.

“Cái này gọi là tức nước vỡ bờ.” Quan Thiên Tuấn thấp giọng nói.

Bốn người nhìn chằm chằm nụ cười của ma nữ, bắt đầu điên cuồng đổ mồ hôi lạnh. Cô có tỉnh táo lại hay không không xác định được, điều duy nhất có thể xác định chính là, đối phương sẽ chết rất thảm.

----Tôi là phân cách tuyến dễ thương----

Vào thu, thời tiết ban đêm khá mát mẻ, nếu như được ngâm trong bể tắm nước lạnh là tuyệt nhất. Mang theo sương lạnh của buổi tối, theo thường lệ, sau khi tập võ xong, Triển Lệnh Nham sẽ tới sau vườn ngâm nước một lát.

Một tay anh thành lập võ quán giữa sườn núi ở vùng ngoại thành Đài Bắc, nơi đây rất yên lạnh, người ở thưa thớt, bởi vì nơi đây không có những tòa nhà cao ốc, nếu ngẩng đầu lên nhìn bầu trời đêm, có thể thưởng thức cả một vùng ngôi sao.

Dạy võ là nghề nghiệp của anh, anh thu sáu đồ đệ, mỗi đồ đệ cũng đã làm sư phụ, coi ra cũng không ít đệ tử.

An bài cho mỗi đồ đệ một cái thân phận, Triển Lệnh Nham bắt đầu ẩn cư, vốn tưởng rằng đã rời xa nơi thị phi, không ảnh hưởng đến những chuyện bên ngoài, ai ngờ hơn hai năm trước xuất hiện một lão gia họ Quan chạy tới võ quán, ban đầu còn tưởng rằng ông ấy cố ý làm loạn, hôm nay suy nghĩ lại một chút, nguyên lai những lời ông ấy nói là sự thật.

Anh nhớ lại lúc ấy chỉ là một trò khôi hài.

“Con gái của tôi thua trong tay cậu rồi, cậu hãy cố gắng thiết lập một mối quan hệ tốt để con bé yêu cậu, hắc hắc.” Quan Tiểu đạo nhân cười nói.

Triển Lệnh Nham sắc mặt âm trầm trả lời, “Tôi với ông đánh cược lớn nhỏ, là bởi vì ông là trưởng bối, hơn nữa tôi chưa từng nói phải đổi lấy người.” Đối phương dùng phương thức không ăn không uống bắt buộc anh đánh cược một ván, vốn là không để ý tới để cho ông ấy biết khó mà lui, không ngờ ông ấy thật đúng là ba ngày không ăn không uống, hơn nữa trước đó cũng không có nói là dùng “người” làm tiền đặt cược, căn bản là kiên quyết đưa người

cho anh.

Đối mặt với người quái dị như vậy, Triển Lệnh Nham lạnh lùng như thế cũng phải chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

Ba ngày không ăn không uống tinh thần còn tốt như vậy, ông ấy là quái vật sao?

“A, cậu định chơi xấu sao?”

“Chơi xấu hẳn là ông đi? Lão tiên sinh.”

“Gọi lão tiên sinh thật là khách khí, đây là danh thiếp của tôi.”

Triển Lệnh Nham không muốn cùng ông ta dính dấp quá nhiều, vốn định kêu người cứng rắn đưa ông ấy đi, nhưng khi nhìn thấy tờ danh thiếp trên bàn thì sợ run lên, con người thâm trầm nâng lên, dừng ở khuôn mặt đang cười hi hi của đối phương.

“Đất đai ở đây là thuộc quyền sở hữu của ông? Tôi đã thấy chủ rồi, không phải là ông.”

“Bắt đầu từ hôm nay là của tôi, lão Vương đã bán cho tôi, hẳn thật cao hứng mà trở về nhà đi cưới bà xã rồi, hắc hắc hắc.”

Lần thứ hai Triển Lệnh Nham chảy xuống mồ hôi lạnh. Nào có ai đưa tờ danh thiếp tuyên bố đất đai của mình như người này? Mà mảnh đất kia, thật không may mắn, đúng là mảnh đất anh đang dẫm lên, cũng chính là mảnh đất mà anh thuê của lão Vương để thành lập võ quán.

“Ông rốt cục muốn làm cái gì?”

“Không có gì, đã đánh cược thua thì phải chấp nhận, nếu tôi thua đương nhiên phải trả nợ rồi, hiện tại con gái của tôi cùng mảnh đất đều là của anh, song hỷ lâm môn, rất vui nha, hắc hắc.”

“Tôi không muốn.” Con người Triển Lệnh Nham trong nháy mắt bắn ra tia sát khí khiến người ta sợ không thôi.

“Rất tốt, rất tốt, tôi chính là xem trọng cậu, nhưng cậu lại trợn mắt với tôi, thật dọa người mà.”

“Mời ông trở về, tôi sẽ không đáp ứng.” Anh tự mình xoay người, tính toán kết thúc trò khôi hài đang diễn ra.

“Nếu như không có võ quán, ba mươi mấy miệng ăn cũng không có chỗ ở, được không?”

Thân thể Triển Lệnh Nham khẽ run, dừng bước, trầm mặc không nói.

“Nhiều thương nhân vẫn muốn mua mảnh đất này, nếu cậu không cần, tôi chỉ đành bán cho họ thôi, bất quá tôi vẫn muốn bàn việc buôn bán với cậu hơn, hắc hắc hắc.”

Triển Lệnh Nham chậm rãi xoay người, lần thứ ba mồ hôi lạnh của anh rớt xuống, khuôn mặt hơi co rút tựa như tượng đá, nhìn chằm chằm khuôn mặt gian trá đang tươi cười của ông ta, cắn chặt răng phun ra hai chữ.

“Thành, giao.”

Ông ấy biến mất chẳng biết đi đâu, Triển Lệnh Nham vẫn như cũ nghĩ đây là một trò đùa, cho đến khi người giám sát đất đến, mới phát hiện Quan Tiểu đã đổi quyền sở hữu đất cho anh, anh lại nghĩ đến chuyện này cùng với sự thể chấp khác. (Tinh: ta không dịch dc chỗ này ah~~)

Anh còn cảm nhận được Quan lão gia kia tựa hồ rất hiểu biết anh “một lời hứa đáng giá ngàn vàng”, không sợ anh không thực hiện.

Nhưng mà trừ tên, đầu mối gì ông ấy cũng không cho anh biết, hỏi anh làm sao tìm được?

Vì tìm Quan Ngưng Yên, anh tốn rất nhiều thời gian đến từng nơi hỏi thăm, thật vất vả mới có tin tức của cô.

Bể tắm được làm từ nham thạch, đường nước chảy vào là từ pho tượng sư tử bằng đá, mặt sư tử uy nghiêm hung dữ mãnh liệt được điêu khắc trông rất sống động, cái miệng há ngoác ra như găm thét với trời cao, mà nước liền từ cái miệng này không ngừng chảy ra cuộn cuộn.

Triển Lệnh Nham ngâm mình thoải mái trong bể tắm, ngửa đầu cho nước lạnh từ trên đầu đổ xuống.

Bất luận là xuân hạ thu đông, anh đều tắm bằng nước lạnh.

Thân hình trắng kiện, bền vững chắc chắn mặc cho nước lạnh xối vào, chỉ có trải qua nhiều năm huấn luyện mới tạo được nghị lực siêu cường hơn người, mới có thể không sợ sự lạnh lẽo thấu xương, nếu đổi lại người khác, chỉ sợ là đã oa oa kêu to, run rẩy bầy.

Anh lộ ra nửa người bên ngoài, trên người mỗi khối thịt đều bền chắc cường tráng, thân hình hoàn mỹ giống như điêu khắc mà thành.

Anh nhắm mắt dưỡng thần, giống như một tượng đá bất động, mặc dù xung quanh mình là âm thanh tiếng nước chảy, anh vẫn nhạy cảm phát hiện được một luồng không khí chập chờn.

“Đi vào.” Anh trầm giọng ra lệnh, vẫn như cũ nhắm mắt lại.

Ngoài cửa có mấy bóng dáng đang lưỡng lự, vừa nghe được mệnh lệnh liền run lên.

Bất luận cẩn thận như thế nào, cũng không qua được Triển đại ca, cũng tốt, vốn là bọn họ đang chờ chọn ai làm vật hy sinh, hiện tại nghe được mệnh lệnh, là gan cũng lớn hơn nhiều mà đi vào.

Một hai ba bốn năm sáu, sáu người theo vai về mà xếp hàng đi vào.

Triển Lệnh Nham chậm rãi mở mắt ra, con ngươi sâu và đen lướt qua bọn họ một cái, đối với mấy đồ đệ này xuất hiện cũng không có ngoài ý muốn.

“Có chuyện gì?”

Đại đồ đệ Hồng Trung theo yêu cầu của những người kia đại biểu lên tiếng.

“Khụ. . Triển đại ca, anh có muốn hay không suy nghĩ thêm một chút nữa?”

Lời nói không đầu không đuôi thế này, người ta nghe hiểu được mới là lạ, cho nên người phía sau nhéo bên hông Hồng Trung một cái, Hồng Trung tiếp tục giải thích, “Chính là. . chuyện cưới chị dâu. . .”

Một đầu tóc đen ướt loạn làm cho Triển Lệnh Nham hiện ra vẻ cuồng dã không kiềm chế được, bất động với vẻ tôn nghiêm thường ngày, giờ phút này tuy anh có một cổ quỳn rừ biếng nhác, nhưng không giảm sự uy nghiêm một phần nào.

Từ trước đến nay, những đồ đệ này đối với anh kính như thần, không dám xen vô việc riêng tư của anh, nếu không phải chuyện này là chuyện quan trọng, cho dù có mượn gan trời bọn họ cũng không dám hỏi.

Triển Lệnh Nham mặt không chút thay đổi, không nhìn ra hi vọng ái ố, giọng nói bình thản vẫn như cũ: “Các người hi vọng tôi suy nghĩ như thế nào?”

Lần này, đối lại là Lương Siêu ra trận.

“Kết hôn là đại sự của một đời người, chúng em rất quan tâm chuyện anh sẽ kết hôn với vị Quan tiểu thư kia, chúng em đều cho rằng cô ấy không xứng với anh.”

Biểu đạt ra ý kiến, mọi người liền nín thở chờ phản ứng của Triển đại ca. (Tinh: cứ Triển đại ca miết, y như trong Bao Công □)

Triển Lệnh Nham không nổi giận, thái độ hết sức bình thản, tâm tư sâu xa khó dò. Lần nữa, anh nhắm mắt lại dưỡng thần, lạnh nhạt nói: “Làm sao thấy được cô ấy không xứng với tôi?”

Có thể nói đến trọng điểm, bọn họ chen lẫn nhau nói ra.

“Anh phái chúng em đi thăm hỏi tin tức, sau khi nghe ngóng biết được những người họ Quan kia cũng rất kỳ lạ, gặp phải bọn họ không phải gãy xương nằm viện thì chính là bị thương ngoài ý muốn, hơn nữa người nhà họ Quan cũng rất lạnh lùng, năm anh chị em nhà đó đều ăn tươi nuốt sống người khác, rất máu lạnh.”

“Quan Ngưng Yên cùng em gái của cô ấy giống nhau cũng nổi danh hủy diệt đàn ông, nghe nói cô em gái không ít lần làm nhiều đàn ông bị gãy xương, nằm bệnh viện nhiều ngày.”

“Tôi còn nghe qua chuyện thảm hại hơn, có một người đàn ông bị cô em gái đá chỗ đó, từ đó không lên được.” (Tinh: chắc chết □)

Một trận âm thanh sợ hãi vang lên liên tiếp, nhưng tin tức phía sau còn đáng sợ hơn.

“Đây không tính là gì, Quan Ngưng Yên kia càng đáng sợ hơn, chẳng những đem những người đàn ông xung quanh mê hoặc, nghe nói còn có người vì cô ấy mà nhà tan cửa nát.”

Trong khoảng thời gian ngắn mọi người xôn xao, tiếng hút không khí ngày càng nhiều. Cưới người như vậy về nhà chẳng khác gì là cưới hồ ly tinh, Triển đại ca của bọn họ chính là người đàn ông tốt hiếm thấy trên thế gian, tìm vợ phải là hiền thê lương mẫu, cá tính nhu thuận, biết lễ nghĩa liêm sỉ, mà không phải cưới một người như Quan Ngưng Yên.

Triển đại ca đối với mọi người ân trọng như núi, ban đầu nếu không phải Triển đại ca chứa chấp bọn họ, có lẽ bây giờ bọn họ làm đường lạc lối, có khi còn chết yếu đầu đường.

Vì Triển đại ca, bọn họ cho dù bấp chấp gian nguy cũng không chối từ, nay đại ca muốn cưới vợ, bọn họ chỉ sợ đại ca sẽ bị sắp đặt của nữ nhân kia mê hoặc.

“Các người nghe được tí mĩ chứ?” Giọng nói Triển Lệnh Nham thông thả như cũ, không có bất kỳ tâm tình nào.

Lương Siêu từ trước đến nay nói chuyện đều rất thẳng thắn, lớn tiếng nói: “Đại ca, lão già họ Quan bắt quá chỉ đồ một ván với anh, liền thua mảnh đất

cùng nữ nhân kia, trong chuyện này nhất định có quý.”

Những người khác cũng phụ họa, “Em đã nói rồi, trên đời này làm gì có chuyện dễ dàng như vậy, em đoán rằng ông ta đem con gái mình cho anh, cho nên mới cố ý thua, nói không chừng con gái ông ấy chính là có bệnh gì đó không thể nói ra a!”

“Đúng vậy, đúng vậy, nào có ai làm cha mà lại đem con gái mình ra đặt cược rồi lại thua người khác chứ, hơn nữa vị tiểu thư họ Quan kia tự cao tự đại, đắc tội không ít người, gần nhất là có người tìm tới cửa để trả thù, cưới cô ấy có khác gì là đem phiền toái vào nhà.”

Mọi người đều bình luận, tranh nhau phát biểu ý kiến của mình, tóm lại một câu, bọn họ không muốn Triển đại ca bị cô gái kia phá hoại.

Quan Ngung Yên kia, đẹp thì đẹp thật, nhưng rõ ràng là một người chuyên gây tai họa.

Triển Lệnh Nham thủy chung không lộ ra biểu tình nào, về chuyện của Quan Ngung Yên, anh đã sớm nghe thấy, bất quá đối với chuyện này anh cũng không có tỏ thái độ, có lẽ vẫn nên xác minh chuyện này.

Anh lạnh nhạt từ trong bể tắm đứng lên, đem khăn lớn quấn quanh nửa thân dưới sau đó chậm rãi đi ra, quét qua sáu người một cái, ánh mắt tuy trầm tĩnh nhưng sâu trong đó là ánh lửa, làm tâm hồn mọi người bị khiếp sợ, làm cho mọi người an tĩnh lại, nín thở chờ anh mở miệng.

“Các người muốn nói chỉ những thứ này?”

Mọi người, cậu nhìn tôi, tôi nhìn cậu, sau đó nhất trí trả lời, “Đúng vậy.”

Khóe miệng Triển Lệnh Nham khẽ giơ lên, lộ ra một nụ cười nhợt nhạt.

“Rất tốt, vậy câu trả lời của tôi là —— tôi sẽ cưới cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Diễm Uớt Át* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3

Ở vùng ngoại thành Đài Bắc có một nơi yên tĩnh, vắng lặng, một võ quán với phong cách cổ xưa đang nằm sừng sững nơi ấy. Tuy đây là nơi học võ nhưng lại có tên gọi là "Tĩnh tư đường", nói rõ rằng luyện võ không chỉ cần quát tháo, đấu phải ngoạn, mà đó còn là dưỡng tính tĩnh thật tĩnh lặng xưa đuổi tâm ma.

Võ quán chiếm diện tích đất không nhỏ, xung quanh núi cao trập trùng, trước cửa là ba chữ thật to "Tĩnh Tư Đường", mặc dù kiến trúc không hoa lệ, cũng không phong cách, nhưng nổi bật nhất chính là sân nhà nơi nơi đều có cây cối rậm rạp, ngẫu nhiên có vài con cá chép nhiều màu sắc vây đuôi ở hồ giữa sân.

Là một nơi rất yên tĩnh Đài Bắc nên rất ít có người đến thăm hỏi. Nhưng lúc này đây, trong võ quán tràn đầy không khí rất quý dị, kỳ quái.

Trong phòng khách võ quán đang đứng đầy người, bất luận là sát cửa sổ, hay hành lang, bất luận là người quét lá hay là các đệ tử của nhóm Ma Tước đều cùng có một biểu tình-----nghe hóng nhìn trần trời.

Ánh mắt của mọi người đều chuyên chú nhìn vào vị đại nữ tử trong phòng khách. Cô mặc một thân âu phục bó sát màu lửa đỏ dán vào thân hình yếu điệu, chuỗi ngọc trai sang trọng trên cổ trắng muốt tôn lên xương quai xanh quyến rũ và nước da non mịn, hơn nữa cổ áo xẻ thấp ẩn hiện cảnh đẹp mê người, nóng bỏng. Dưới làn váy là cặp đùi thon gọn cảm như ẩn như hiện, cảnh xuân như thế làm cho mọi người xung quanh không tự giác mà ngừng cả hô hấp. Cô không phải ai khác đúng là Quan Ngung Yên.

Cô cao ngạo ngồi trên ghế salon hai bên trái phải là hai vệ sĩ tướng mạo uy vũ, vạm vỡ. Một người giúp cô cầm áo khoác lông, một người đang mát xa bả vai cô. Khí chất nữ vương ít ai sánh bằng.

"Trà." Cô khẽ bảo.

Kê cơ bắp Nhất Hào nhanh nhẹn bung lên một ly trà mùi hương bốn phía cung kính đưa lên bằng hai tay.

Đồng---- ----

Bên ngoài có người đụng vào cây cột lập tức bất tỉnh.

Quan Ngung Yên tao nhã uống trà hoàn toàn không để ý đến những ánh mắt ở bên ngoài.

"Chân."

Nhị Hào kẻ cơ bắp thứ hai lập tức quỳ một gối xuống ở trước mặt cô, thật cẩn thận nâng một chân ngọc lên nhẹ nhàng xoa bóp.

Thùng thùng đông----

Có người một cước bước vào khoảng không ở bậc cầu thang lẫn ra xa cửa.

Quan Ngưng Yên quỵến rũ , lơ đãng xoa nhẹ tóc dài, một thân cử chỉ tự nhiên thoải mái.Theo cô từ lúc bước vào phòng khách này giờ không biết có bao nhiêu người đánh vỡ chén đĩa, đựng bao nhiêu cái cột, có bao nhiêu con mắt nhìn mình.

Rốt cuộc chủ nhân cũng xuất hiện.

Triển Lệnh Nham tiến vào trong vòng, liền nhìn thấy hình ảnh khoa trương như vậy, nhìn mọi người biểu tình sững sờ liền hiểu. Nguyên lai vì sao vừa rồi nghe được âm thanh té ngã, đựng cột vang dội thế kia.

Hắn bắt động thanh sắc ngồi vào chỗ của mình, không có phản ứng kinh hãi nào đối với cô, con ngươi sâu không đáy nhìn không ra tâm tư, như bình thường mở miệng.

" Cô tìm tôi có chuyện gì sao?"

Cô không đáp lại, tao nhã uống trà, để hai kẻ cơ bắp hầu hạ, từng bánh chocolate, bánh ngọt được đưa đến tận môi anh đào nhỏ nhắn. Tình huống bây giờ chỉ có cô được mở miệng nói trước, không tới phiên người khác hỏi trước.

Triển Lệnh Nham nhìn đồng hồ, hiện tại bây giờ là mười một giờ hai mươi ba phút. Hắn quay đầu dặn dò đệ tử : " Giúp khách chuẩn bị cơm trưa cùng trà chiều, gần tới năm giờ báo ta." Phản phó xong, hắn đứng dậy định rời đi.

"Đứng lại" Cô lạnh lùng ra lệnh, trừng mắt quay lại nhìn hắn, đập vào mắt là nụ cười của tên kia lập tức biết được mình bị lừa. Người này không tốn một chút công sức có thể dễ dàng bức cô mở miệng, khiến cô không khỏi ảo não mình quá hấp tấp.

Thôi! Dù sớm hay muộn mình cũng phải đối mặt. Tay cô vung lên, hai kẻ cơ bắp lập tức tự động quay về đứng hai bên cô, bày ra tư thế nghiêm chỉnh.

Triển Lệnh Nham trở lại ngồi đối diện với cô, hai bàn cánh tay thoải mái vòng trước ngực, tuy rằng vẻ mặt thoải mái, khoe miệng cũng mang theo ý cười, nhưng lại toát ra một cỗ khí chất vương giả uy nghiêm thật tự nhiên không thể khinh thường.Không giống cô phải cố làm ra vẻ một phen, nhưng uy lực cũng không bằng một phần mười của hắn.

Nhìn thấy khí thế của mình vậy mà không bằng hắn mà cảm thấy khó chịu, một trận tức giận buồn bực trong lòng.

" Giải tán hết đám người của anh đi, tôi có việc muốn nói."

Nghe thế hắn nhìn ra cửa ra lệnh cho mọi người ai về chỗ nấy, phòng khách nhanh chóng chỉ còn lại bốn người cô, anh và hai vị cơ bắp luôn đứng sau cô, mà cô hiện giờ cũng hiểu được đã đến nước này thì không thể rút lui được rồi.

Ở bên ngoài cô luôn cao cao tại thượng không ai có thể sai khiến cô, nhưng đối với nam nhân này cô lại có một chút đồ kỵ. Khi đối diện với hắn thần kinh của cô luôn buột chặt, chính là không thể hiện ra ngoài thôi.

Đối với vẻ mặt của cô hắn làm sao không nhìn ra cô đang nghĩ gì. Mà cũng không sao, hắn bây giờ chỉ biết cô tìm đến hắn, tất là có việc để cầu hắn.

Vì lấy lại vòng cổ, Quan Ngưng Yên biết mình sớm hay muộn phải đối mặt với Triển Lệnh Nham. Với lại tránh cho hắn sau này lấy vòng cổ uy hiếp cô thà rằng cô chủ động ra mặt đàm phán với hắn trước như vậy sẽ tốt hơn.

"Một trăm vạn." Cô đi thẳng vào vấn đề dứt khoát ra giá.

Người ta nói có tiền thì có thể sai khiến ma quỷ, đưa ra một giá tiền có thể chuộc lại vòng cổ thật là tiện, cô không tin có người đối với tiền không động tâm được, trừ phi người nọ bị hư não.

"Cả đời của một người muốn kiếm một trăm vạn là vô cùng khó khăn, này là thành ý của tôi, cũng đỡ tốn thời gian, mong Triển tiên sinh đồng ý." Quan Ngưng Yên cười hiện lúm đồng tiền như hoa nói. Số tiền này đối với cô cũng không nhiều cho cam nếu có thể đạt mục đích tốn nhiều cũng được, ai không lấy đầu đúng là hồng thật rồi.

Nhưng điều mà cô không ngờ tới thật sự đã xảy ra. Ra giá một trăm vạn thế nhưng một chút phản ứng Triển Lệnh Nham đều không có, thậm chí lông mi cũng không nhút nhít một chút.

Một trăm vạn nha!!!! Cũng không phải là tùy tiện mà có được, chẳng lẽ hắn thấy không đủ???

" Ý anh như thế nào?" Không đợi hắn mở miệng cô đã thiếu kiên nhẫn hỏi.

"Tôi cự tuyệt."

Một trăm vạn không để vào mắt? Loại này đích thực là công phu sư tự ngoan hơn những người nàng đã gặp, nhưng tốt xấu gì cũng động tâm một chút, Triển Lệnh Nham thế nhưng một tiếng từ chối không đổi sắc, đủ ngoan!

Quan Ngưng Yên buộc mình áp chế lửa giận, còn có thể tươi cười xem như đã tu thành quả.

"Đừng quá tham lam, cũng đừng nghĩ đến cò kè mặt cả. Cái giá này là hợp lý lắm rồi không nên từ chối." Nàng lấy lui làm tiến khiến hắn đồng ý, ai ngờ Triển Lệnh Nham so với nàng còn có tu vi cao hơn.

"Tiền không phải vấn đề."

Lòng nàng căng thẳng. Đôi mắt to tròn xinh đẹp chăm chú nhìn hắn. Nam nhân này so với cô tin tưởng còn có lòng tham hơn.

"Đừng có quá phận."

"Cha cô đã thua, giao cô cho tôi rồi."

"Là lão thua, cũng không phải tôi thua." Không tự chủ gầm nhẹ, cô lập tức hối hận, tự trách chính mình quá nóng nảy.

Tức chết đi được! Vì cái gì mà cô nhìn không ra cảm xúc của hắn chứ, hắn sẽ không làm khó cô chứ?

Cô rất nhanh sửa lại hình tượng lẫn cảm xúc của mình. Lần thứ hai hiện lên bộ mặt lạnh lùng.

"Ba trăm vạn, đây là giá cuối cùng."

"Tôi nói rồi vấn đề không phải là tiền."

Cô không thể tượng nổi nhìn hắn, lời nói mất đi sự bình tĩnh: "Anh thật nghĩ muốn kết hôn cùng tôi?"

"Đúng vậy." Hắn giọng điệu kiên định, không thể nghi ngờ gì.

Quan Ngưng Yên trừng mắt nhìn hắn. Đúng là một nam nhân không tự biết lượng sức mình mà, nói chuyện mặt cũng không đỏ, dám trêu cô, thật sự không muốn sống chăng!

Kỷ xảo của lão cha hay thật, nghĩ đến muốn tìm một người cường tráng khôi ngô đến là có thể trị nàng sao, đúng là tức cười mà! Bất quá làm nàng ngạc nhiên ở chỗ, hắn có gì hơn người mà được cha coi trọng như vậy chứ?

"Anh muốn kết hôn với tôi, cũng không xem mình có mấy cái mạng? Cứ đi hỏi thăm, những nam nhân chọc đến tôi đều không có kết cục tốt đâu. Không phải vợ chồng ly hôn chính là cửa nát nhà tan. Mượn tấm gương của giám đốc kia mà nói đi! Không bao lâu công ty liền tuyên bố đóng cửa, hiện tại cũng không biết chạy trốn đến nước nào. Vậy mới nói tôi là một cô gái tai họa, tốt nhất nên tránh xa tôi ra một chút. Nếu không đến lúc đó gặp phiền toái, cũng đừng trách tôi không nhắc nhở!"

Là một cô gái ra ngoài làm ăn đã gặp phải không ít khó khăn để gầy dựng lên giang sơn của chính mình thật không dễ dàng, có thêm vẻ mỹ lệ này khiến cô gặp không ít rắc rối, thị phi.

Nhưng có lẽ cô có số khác với đàn ông, phàm là đàn ông tới gần nàng đều không có kết cục tốt. Bởi vậy mọi người đồn đãi cô là mỹ nhân rắn rết, còn tệ hơn nữa gọi cô là hồ ly tinh.

Buồn cười ở chỗ, những người đó rõ ràng là trêu chọc cô trước thế mà mọi tội lỗi đều đổ lên đầu cô, hừ! Hồ ly tinh cũng tốt, rắn rết cũng được, cô một chút cũng không để ý.

Mà trước mắt đây, lại có một người không sợ chết đến nợ mạng, cô cố nói ra hết lời đồn để dọa cho hắn bỏ chạy, nhắc nhở hắn đừng đánh chủ ý lên người cô. Chính là nam nhân này chẳng những thờ ơ, cư nhiên còn kiên trì muốn kết hôn cùng cô!

Triển Lệnh Nham đứng lên, chậm rãi hướng cô đi tới. Theo từng bước chân của hắn, cô lại thêm một tầng cảnh giác, không dám lơ là, tim cũng không tự chủ mà đập nhanh.

Tầm mắt Triển Lệnh Nham trôi chặt ở người cô, thân hình cao lớn dần dần bao phủ cô, cô cả người hơi buộc chặt, nhưng biểu tình cố ra vẻ trấn định.

Khoảng cách hai người còn một thước thì hai người đằng sau Quan Ngưng Yên tiến lên ngăn cản không cho hắn bước lên tiếp nữa.

Trong nháy mắt, con ngươi thẩm thúy hiện lên vẻ u ám làm người ta kinh sợ, lập tức mặt hai kẻ cơ bắp cắt không còn giọt máu không tự chủ lùi lại đằng sau.

Ở phía sau bọn họ Quan Ngưng Yên không hiểu tại sao lại thế này. Tức giận cộng thêm không thể tin được trừng mắt nhìn hai kẻ vô dụng kia, lại dám bán đứng cô, hừ!

"Ai kêu hai người lui xuống, đi lên che cho tôi!"

Triển Lệnh Nham nhanh chóng bước lên hai tay đặt lên vai cô, đem cô vây giữa sô pha và mình.

Rõ ràng có duy trì khoảng cách, cô lại cảm nhận bản thân bị hấn nhìn thấu, hơi thở nam tín gần trong gang tấc, đem cô ép tới thiếu khí.

Nàng hiểu biết nam nhân, cũng nhìn thấu nam nhân, nhưng nam nhân này-----một điểm nàng cũng không nhìn ra tâm tư của hắn

.

"Cha cô đã thua, lại đem cô ra làm tiền đặt cược vậy cô chính là của tôi." Hắn một chữ nói ra biểu thị đối với việc này vô cùng coi trọng.

Cô hừ lạnh một tiếng, nâng cằm lên không chịu thua phản bác:"Đây chính là giao dịch trái phép, anh không được miễn cưỡng tôi."

"Tôi biết vòng cổ kia đối với cô rất quan trọng."

Cô sững người, vẻ mặt phần nổi khi bị hắn nói trúng tâm sự:" Là ông ấy nói cho anh biết."

Triển Lệnh Nham dịu dàng nhìn khuôn mặt không chịu thua của cô, khàn khàn nói:" Ông ấy còn nói, cô là một cô gái đáng yêu bướng bỉnh, muốn tôi hào hảo đối đãi với cô."

Đáng yêu! Bướng bỉnh! từ hình dung đó thiếu chút nữa khiến cô nổi da gà, dung nhan mỹ lệ lạnh lùng lập tức biến mất.

Nhìn không được lại nhớ lúc còn nhỏ, cha biết cô không thích hoặc nói là ghê tởm từ này, thế mà ông ấy cứ đuổi theo, còn nắm mặt cô nói rất đáng yêu! Càng giận chính là mãi sau này cô lớn lên cha cũng không ngừng lại trò chơi ấy, gặp cô là kêu hai tiếng "Đáng yêu" căn bản là thấy cô nổi da gà làm thú vui.

Hiện tại, hai chữ này vậy mà được một nam nhân xa lạ phát ra làm cho cô cảm thấy thật quái gở.

Hắn nhất định là đang cười nhạo nàng, đáng giận!

"Ông ấy là ông ấy, tôi là tôi, không ai có thể thay tôi quyết định tôi thuộc về ai!" Ngực khí của cô lạnh băng nhiều hơn là khiêu khích. Nhưng nhìn hắn không phải chê cười, người này luôn dùng ánh mắt nhìn tiểu cô nương mà nhìn cô chằm chằm

"Không cho phép, anh là đồ đệ tiện, vô sỉ, nam nhân xấu xa!."

Triển Lệnh Nham cũng không có tức giận, nàng tùy hứng cao ngạo là chuyện bình thường. Nếu cá tính mềm mại nói không chừng khiến cho hắn không có hứng thú.

Tốt lắm, nghe những lời của nàng hắn càng thêm kiên định, hắn nhất định muốn cô!

"Tôi chỉ có một câu, lấy tôi thì cầm vòng cổ về" Không nói những lời vô nghĩa, hắn ra điều kiện đơn giản như vậy.

"Anh nghe không hiểu sao? Tôi không thuộc về bất cứ người nào!" Cô nhị không được đề cao âm thanh.

"Tôi không thích đem sự tình trở nên phức tạp, cũng không muốn quanh co lòng vòng, tôi chỉ muốn cô."

Nam nhân này không chỉ đáng giận, da mặt còn dày hơn cả đao kiếm chém cũng không mở.

Đề xuống lửa giận trong lòng ngực, nhưng cũng không cách nào được, khuôn mặt nhỏ nhắn tức đến nổi ghen đỏ.

Cùng hắn nói chuyện phân rõ phải trái như đàn gảy tai trâu. quan Ngưng Yên nhắc nhở mình không thể tức giận, nên cười, cười đến mê mị càng tốt, tuyệt đối không nhận thua trước mặt người này.

Nếu cha đem cô ra làm tiền đặt cược lại thua người ta, mà người này không biết sống chết cứ rắn muốn kết hôn với cô. Cũng tốt, liền cùng hắn chơi đùa đi!

Cô cười tươi đẹp đến mỹ lệ mà âm hiểm. Con người thâm thúy của Triển Lệnh Nham bỗng chốc sáng ngời. Đến người lạnh lùng như hắn, cũng không nhìn được nhìn nụ cười ấy đến thất thần.

Cô vô cùng hiểu biết sức quyến rũ của mình, cũng hiểu được làm thế nào làm nam nhân nổi lên dục vọng. Chẳng qua cô đánh giá cao chính mình về năng lực dập tắt ngọn lửa đã cháy. Có thể cô nắm trong tay nam nhân khắp nơi, nhưng không ngờ lại nắm không được nam nhân trước mắt này.

Biết rõ nụ cười của cô sau lưng ẩn dấu lưỡi dao sắc bén, hắn cũng không cưỡng lại được.

Hắn không biểu hiện ra tâm tư của mình không phải định lực tốt mà là hắn che dấu quá tốt. Thế cho nên cô không phát hiện sau trong con người đó là hai ngọn lửa cháy dữ dội. Nếu cô còn nhúc nhích, hậu quả không phải cô có thể không chế được.

Quan Ngưng Yên mỉa mai hoặc nhủ nháy, khinh thường nói:" Anh sẽ hối hận."

"Sẽ không."

"Hừ, thật sự là tự tìm đường chết."

"Chúng ta đã đạt thành giao dịch?"

"Uh, bắt quá đến lúc đó-----" Nói còn chưa xong, cô liền bị một cỗ lực cực đại chế trụ, kinh hãi còn chưa kịp phản ứng, mọi sức lực bị đoạt đi.

Cô hoảng sợ, mất đi bình tĩnh, bối rối đánh hấn, hoàn hồn phát hiện ra hấn vẫn còn hôn, hôn nửa đầu lưỡi còn bá đạo xâm nhập, cảm nhận sự mềm mại và ngọt ngào, quá đáng hơn nữa còn dễ dàng nâng cô lên vây hãm trong ngực.

Cô đánh hấn, đấm hấn, nhưng hấn xem như không có gì mà tiếp tục.

Thật quá đáng! Nam nhân này càng hôn cô, cô càng phải dây dưa, phải đánh hấn, nhưng hấn như tường đồng vách sắt không đau, tay cô lại đau.

Không! Cô không cần hấn hôn cô. Muốn chồng trả tiếp thể nhưng khí lực rút sạch, chân như nhũn ra, chỉ phải để hấn tiếp tục hôn.

Nhìn đến hấn, cô thấy mình rất nhỏ bé. Thật ra hấn rất cường thế, cô trong lòng cũng cực kỳ rõ ràng, chính là không thừa chịu thừa nhận thôi.

Hấn hôn cô cũng là một loại tuyên bố. Tuy rằng hấn chưa nói, cô cũng hiểu được. Chồng trả hấn không bằng nói là lo lắng bị hấn nghe được tiếng tim đập mạnh của mình.

Thật vất vả hấn mới buông tha cho cô, cô được giải phóng liễu mạng hút không khí, cường chế bối rối cũng luống cuống, ý đồ dùng bộ mặt lạnh lùng để bảo vệ mình.

"Tôi không cho anh hôn!" Cô luống cuống gầm nhẹ, để hai tay trước ngực hấn để tránh khả năng hấn lần thứ hai đánh lên.

"Nụ hôn này coi như là biểu thị thành ý của cô đi."

"Cái gì thành ý hay không thành ý? Tôi chỉ đáp ứng kết hôn với anh, cũng không nói cho anh hôn tôi, đừng dằng chân lên dằng đầu, buông!" Cô thờ phỉ mắng to, chẳng những phải mắng hấn, còn nhân tiện mắng hai tên cơ bắp vô dụng kia nữa, chủ nhân bị khinh bạc còn không cứu! Cô quay đầu bắt đầu lên án.

"Hai người các người bị đuổi việc, lập tức cút ngay cho tôi-----" Cô đối với hai tên cơ bắp gầm lên, lại lần thứ hai sợ tới mức nghẹn họng nhìn trân trối, nói không ra lời.

Chỉ thấy hai kẻ kia một người nằm trên mặt đất ôm bụng kêu đau, người còn lại quỳ trên mặt đất kêu rên, tình huống chỉ có hai chữ để hình dung-----thê thảm.

Cô cứng ngắt quay đầu trở lại, mắt thẳng tắp trừng hấn.

"Anh....Anh...."

"Yên tâm, tôi chỉ dùng hai phần năng lực, không có gãy xương."

Bất luận kẻ nào nhìn thấy cảnh này làm sao còn dám tắt giận, lập tức bỏ trốn mất dạng. Chính là Quan Ngưng Yên làm sao suy nghĩ nhiều như vậy, điên tiết rống to: "Anh dám đánh người của tôi? Con mẹ nó Anh dám đánh người của tôi?!!!"

Triển Lệnh Nham cau mày, không cho là đúng nói: "Thực nữ không nên nói chuyện thô lỗ như vậy."

"Cái gì mà thực nữ đi chết đi! Lão nương nói như thế nào liền như thế đấy, không mượn người xen vào!" Một tia lý trí cuối cùng của cô cũng bị hấn bức cho mức sạch, còn nói chỉ đến hình tượng thực nữ.

"Uh, cô đúng là tuy hứng, bướng bỉnh hết như tiểu cô nương." Hấn tràn đầy đồng cảm, cảm nhận lão già kia miêu tả con gái mình thật chính xác.

"Cái gì tiểu cô nương! Tôi chính là phát dục hoàn toàn, là bảo vật gọi cảm, bao nhiêu nam nhân muốn tôi xếp hàng tới Thái Bình Dương còn chưa hết nữa!"

"Mấy từ này không nên dùng trên người của cô." Hấn không cho là đúng lần thứ hai.

Nghĩ đến hấn không phải người chồng lí tưởng của mình, cô thoáng giận ngút trời. Hấn như thế nào dám coi rẻ cô? Không có nam nhân nào có thể coi rẻ cô, huống chi là nam nhân xấu xa này!

Cô tức giận đến mức ngón trỏ hung hăng chỉ vào ngực hấn phản bác: "Tôi làm sao không đáng? Tôi đoan trang trời sinh, trên dưới có lời có lỗ, gọi cảm xinh đẹp, cao quý hào phóng, tôi làm sao không đáng, nói!"

"Mấy từ đó rất thô tục, tôi không chê cô, tôi sẽ lấy cô."

Không khí nháy mắt dịu lại, hẳn thật sự sẽ lấy cô. Ngừ khí hẳn kiên định, không ai có thể lấy động quyết tâm của hẳn.

Một tay cường tráng của hẳn ôm chặt lấy cô, một tay ôm eo nhỏ bé, một tay cô chỉ vào lòng ngực hẳn, duy trì tư thế chất vấn, rốt cuộc cũng không nói một chữ nên lời.

Hai người liền như vậy bốn mắt nhìn nhau, thời gian giống như ngừng lại.

Ướt chùng qua một phút đồng hồ, cô hừ lạnh một tiếng

Nói thực ra, trừ bỏ hừ lạnh cô cũng không biết nói gì. Nên mắng cũng đã mắng, nên đánh cũng đã đánh. Hơn nữa hẳn cao lớn như vậy, lại cô chấp như thế, mắng vô dụng, đánh tiếp chính mình lại đau, tội gì làm tiếp?

"Còn có gì hỏi không?"

"Không có" Cô cao ngạo trả lời.

"Như vậy hiện tại như thế nào?"

"Buông tôi ra."

Ngóng nhìn cô một hồi, Triển Lệnh Nham nhẹ nhàng buông cô ra.

Quan Ngưng Yên mới vừa chạm đất, lập tức sửa lại dung nhan của mình, rất nhanh người đàn bà chanh chua biến trở về thiên kim tiểu thư tao nhã, cũng quay đầu mệnh lệnh hai tên vệ sĩ.

"Áo chòang."

Nhất Hào "Hắc thanh" vội phủ lên người cô áo chòang.

"Bao da"

Nhị Hào "Lưng còng" vội cung kính đưa cho cô bao da.

Chuẩn bị xong cô ung dung đẹp đẽ quý phái nhìn về phía Triển Lệnh Nham. Dùng ngữ điệu lạnh như băng mệnh lệnh." Chuẩn bị cho tốt, tôi muốn vòng cổ, với lại mang sinh lễ đến cầu hôn."

"Tôi sẽ đến."

Cô ngó mặt đi chỗ khác, tránh đi mâu quang của ai đó, tư thế cao ngạo rời đi.

Thẳng đến rồi đi khỏi tầm mắt của hẳn, Quan Ngưng Yên giống như quả cầu bị xì hơi vỗ ngực thờ, vỗ hai gò má đang nóng lên, khuôn mặt đỏ bừng mê người.

Cô làm sao vậy? Cô tự hỏi. Khi hẳn nói muốn kết hôn với cô, lòng của cô rung động không thôi, còn hô hấp dồn dập.....

Nhất định là bất ngờ quá, Cô mới sẽ không để ý loại nam nhân này đâu!

Cô quyết định, chờ lấy được vòng cổ xong liền cùng hẳn mỗi người một ngã.

Cười cô? Hừ! Xem cô như thế nào chinh hẳn!

Tốt lắm, cô thật sự mong chờ nha, nếu nam nhân này bản thân tự tìm đến, cô cũng không cần nương tay, liền bồi hẳn chơi một chút. Trước hết để cho hẳn lên thiên đường, rồi để cho hẳn ném thử mùi vị xuống địa ngục.

Cô muốn nhìn thấy nam nhân lão già kia tìm có bao nhiêu nghị lực.

Lúc rời đi cũng như lúc cô đến bên trong "Tĩnh Tư đường" dọc theo đường đi, có tiếng cảm thán, có tiếng xít xoa, cùng những âm thanh chén bẻ, âm thanh trượt chân đồng thời vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Diễm Ướt Át* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4

"Em phải kết hôn?" Anh cả Quan Thiên Tước ngạc nhiên nhìn chằm chằm Ngưng Yên.

"Em đã quyết định." Quan Ngưng Yên trả lời bằng giọng điệu bình thản, tựa như đang nói một chuyện rất nhỏ bé. Nhìn đến vẻ mặt kinh ngạc của anh cả, bật cười nói: "Anh không cao hứng cho em sao?"

Quan Thiên Tước dùng ánh mắt quái dị nhìn cô, giống như vấn đề của cô không bình thường. Đối với hấn mà nói, kết hôn không có gì phải cao hứng, bắt qua chỉ là trên giấy tờ có thêm một con dấu mà thôi, cho nên hấn đối với chuyện này vẫn luôn trầm mặc.

"Anh cả chính là anh cả, chỉ có chúng ta là giống nhau, không giống với ba người kia, nghe được em muốn kết hôn thì rồi rồi chúc mừng." Cô nói đến ba người chính là ba đứa em vô lương tâm của cô.

Cô luôn luôn muốn chúc phúc cho bọn họ, cũng hy vọng bọn họ được hạnh phúc. Chẳng qua mỗi lần nhìn thấy bọn họ ân ái là vô số da gà thay phiên nhau nổi lên còn kèm chưa phun nước ra.

May mắn anh cả còn bình thường cũng là niềm an ủi duy nhất của cô.

"Tốt nhất nên lo lắng một chút."

"Không sao cả, suy nghĩ của em và anh giống nhau, kết hôn bất quá chỉ là cái danh thôi, đợi lấy lại được vòng cổ, em sẽ học anh nhắm mắt làm ngơ với hấn."

"Học anh? Có ý tứ gì?"

Lúc này, đối cô về mặt quái dị nhìn hấn.

"Học anh đem vợ đến Đài Loan ! Bất quá nếu như là em, sẽ đem hấn đến một hòn đảo không có người ở, tuy có nguy hiểm một chút."

Hoặc là tìm người đem họ Triều kia trôi lại, đem hấn tra tấn, nhìn hấn còn dám hay không cò ghè đòi ăn thịt thiên nga!

Nàng bản thân ở bên cạnh ảo tượng thật sự thú vị, bên kia Quan Thiên Tước vì câu nói đó mà ngẩn ra.

"Anh có vợ?"

Quan Ngưng Yên dừng lại, rất chậm chạp đem mặt chuyển hướng anh cả, dùng ánh mắt bất khả tư nghị nghiêm trang nhìn hấn, trên cái trán non mịn xuất hiện ba vạch hắc tuyến.

"Anh sẽ không..... Đã quên chính mình hai năm trước kết hôn đi?"

Có sao?

Không cần mở miệng, câu trả lời của hấn đã viết ở biểu tình trên mặt.

Quan Ngưng Yên thờ dài, chờ anh ấy nhớ thì tóc đã sớm bạc rồi, thôi thôi nhắc cho anh ấy vậy.

"Vì muốn tìm tung tích của cha mẹ ruột, anh đã theo di chúc của cha tìm một cô gái hợp bát tự mà kết hôn. cô ấy mười bốn, ừ, không.....hiện tại mười sáu rồi, anh đem cô ấy đến Đài Loan cho bà thăm chăm sóc, nhớ rõ chưa?"

Ngưng Yên nhắc nhở, Quan Thiên Tước mới nhớ hình như có chuyện như thế này. Một là do công việc, hai lo tìm kiếm cha mẹ mà hấn quên đi mình đã kết hôn, càng quên đi mình có một người vợ.

Nghĩ đến cô vợ họ Vũ kia, trên mặt hấn xuất hiện vẻ khinh thường, vẻ mặt càng thêm trong trẻo lạnh lùng.

"Không có gì để nhớ tới, lấy cô ấy cũng là một trong những kẻ sách thôi."

"Đúng vậy, cho nên kế hoạch của em cũng như thế, kết hôn bất quá là kẻ sách tạm thời để lấy lại vòng cổ thôi."

Nói là nói thế nhưng Quan Thiên Tước cũng cảm thấy không ổn. Hiện tại xã hội này không ít người cứ theo lối suy nghĩ truyền thống. Đàn ông ly hôn thì không bị dị nghị nhiều cho lắm, nhưng phụ nữ mà ly hôn sẽ bị người đời khinh khi.

Hấn làm anh cả sao không đau lòng cho em gái được.

"Anh không rõ, vòng cổ kia không phải là mẹ đưa cho em, cũng không phải của người nhà em, đối với em không một chút quan hệ, vì sao em lại coi trọng như vậy?"

Quan Ngưng Yên thân mình hơi chấn động, biểu tình trên mặt cứng ngắt.

"Bởi vì em thật sự thích vòng cổ kia." Cô lảng tránh nói.

"Nếu em đã thích như vậy, anh em chúng ta tùy tiện tìm một người cũng đủ mua một trăm cái cho em."

"Kia không giống."

"Làm sao không giống?"

Cô chần chờ, nửa ngày cũng không trả lời được, Quan Thiên Tước càng thêm kì quái nhìn cô, em ấy vì cái gì mà kiên quyết như vậy.

"Nếu vòng cổ không phải trọng yếu thể thì thôi đi."

"Rất trọng yếu, cực kì trọng yếu, trọng yếu vô cùng!"

"Ánh mắt không cần trừng lớn như vậy, anh biết rồi."

"Em mặt kè, tóm lại em nhất định phải lấy lại vòng cổ, bất luận là dùng cách nào." Cô kiên quyết tuyên bố.

Quan Thiên Tước thật sâu thở dài:"Được rồi, hi vọng quyết định của em là đúng. Nếu như kết hôn xong bị uy khuất, nhất định phải nói cho anh biết anh sẽ ra mặt làm chủ cho em."

"Cảm ơn anh." Cô nhìn đồng hồ, phát hiện thời gian không sai biệt lắm." Em có hẹn với Jack, em đi trước."

"Jack? Cái người nam không ra nam nữ không ra nữ kia?"

"Đúng nha, nếu không phải bạn bè thân thiết, khó có người được anh nhớ tên."

Đố với Quan Thiên Tước mà nói muốn quên người này cũng rất khó:"Kỹ thuật làm tóc của hấn rất tuyệt."

"Chính xác, lần trước em có mời một nhà tạo mẫu tóc người Pháp, người nọ làm cỡ nào cũng thấy không bằng Jack."

Cô sờ sờ mái tóc óng mượt của mình, bởi vì mái tóc của cô rất mềm mại nên khi uốn cũng không xoắn được bao lâu, không đến một tháng liền thẳng lại. Nhưng Jack rất tài giỏi có thể làm tóc cô xoắn trong vòng nửa năm, lại đẹp còn sáng bóng nữa chứ. Vì thế từ đó trở đi tóc cô từ trên xuống dưới đều qua tay Jack chăm sóc.

"Em phải đi rồi." Uống xong một ngụm trà cuối cùng cô đứng lên chuẩn bị đi.

"Ngưng Yên." Người chưa bước ra cửa, Quan Thiên Tước từ đằng sau kêu lớn.

Cô quay đầu lại nhìn hấn:"Àn?"

"Cẩn thận một chút."

"Yên tâm, em tự biết làm thế nào bảo vệ mình mà." Cô khẽ cười nói. Hiểu được anh cả lo lắng mình gặp "Sự cố.". Mấy tháng qua cô hay bị một số người lạ mặt quấy rầy anh cả lo cũng phải. Mà Quan Ngưng Yên cô đặc tội không ít người, bọn họ tìm đến là chuyện dễ hiểu, cô cũng không quan tâm.

"Vẫn là nên cẩn thận một chút, anh không hi vọng em gặp bất cứ thương tổn gì." Nhắc tới đây hấn mới nghĩ đến:"Gần đây sao không thấy hai gã vệ sĩ đâu thế?"

Cô duy trì nụ cười trên môi:"Bị em đuổi việc."

"Vì cái gì?"

"Yếu đuối như vậy, giữ lại cũng vô dụng." Nói xong, xoay người lại bước đi. Bỏ lại Quan Thiên Tước một đầu mờ mịt.

Hai gã kia cường tráng như thế, làm sao mà yếu đuối được?

Một người là quán quân Taewondo, một người là cao thủ trong giới quyền anh, thấy thế nào cũng không "Yếu đuối".

Hấn lắc đầu, Ngưng Yên cũng thật kém chọn, hai người kia là cao thủ đếm trên đầu bàn tay, một người có thể địch mười, huống chi cả hai, không có khả năng có người thắng được họ. (Ly: có đó anh ạ!!!!^^)

Nếu có, vậy nhất định không phải người thường. (Ly: yes~~~~)

"Này, Quan Thiên Tuấn."

"Chuyện gì?"

"Em nhớ rõ tháng trước Ngưng Yên còn khóc đến trời rung đất chuyển mà."

"Đúng vậy."

"Sao bây giờ hiện tại vô cùng vui vẻ."

"Đúng vậy."

"Sao kì thế?"

Ở trong góc đại sảnh, Quang Thiên Tước cũng Quang Thiên Kinh người một câu ta một câu nói chuyện với nhau.

Hôn lễ được cử hành một cách xa hoa, rất nhiều thương nhân có tiếng trong thành phố đến dự, kể cả những người không thường xuyên xuất hiện cũng đến vì nể mặt ông lão Quan, trừ một người tài giỏi tên Thiếu Đông kia không thấy mặt. Vì thế nên thu hút không ít giới truyền thông, báo chí đến săn tin tức.

Mà tin tức về nhà họ Quan luôn là miếng thịt béo bở của giới truyền thông, nên từ sớm hai anh em khi đến đã chuẩn êm ra góc sảnh để tránh báo chí thấy bọn họ. Nhưng họ không ngờ rằng đám chó săn kia lại tinh mắt như thế, nhìn một cái liền thấy bọn họ, cùng một đám đàn bà mà chen lấn tấn công. Trước tình cảnh đó về mặt vui vẻ cũng không biết chạy đi đâu, thay vào đó là bộ mặt lạnh như băng.

"Em cảm thấy mình giống miếng thịt sắp bị xé rách rồi." Quan Thiên Kinh da mặt co rúm lại.

"Đây không tính là gì, những ả đàn bà này có bệnh cứ la hét sắp điếc tới nơi rồi." Mỗi lần tham gia yến hội, luôn luôn có những thiên kim luôn tự xưng nhà này nhà nọ giống như rui bọ cứ bay xung quanh bọn hắn. Hắn không giống Thiên Kinh có khuôn trung bộ mặt lạnh lùng là có thể dọa bọn họ. Đáng về nho nhã của hắn luôn bị các ả tấn công nhiều hơn. Càng nghe tiếng hét của các ả, hắn sắp không khống chế được, cố gắng ầm nhẫn.

Bọn họ không giống với anh cả có thể ra mặt tiếp khách, Quang Ngưng Ngọc còn có thể theo chị hai phụ giúp nếu không cũng sẽ bị dọa cho sợ.

Quan Thiên Kinh quyết định tìm kiếm vợ, ít nhất giúp hắn bỏ bớt phiền toái. Bên kia Quan Thiên Tuấn đến bây giờ còn chưa tìm được vợ.

"Chết tiệt." Bực mình rủa một câu.

Đây so với chợ đêm còn đông hơn, đột nhiên một giọng phụ nữ hét lớn

"Ấy da, đây có phải là ngọc thụ lâm phong --- ----"

"Nơi này không trồng cây." (Ly: chả hiểu mô tê gì @.@) Hắn (Tuấn) lạnh lùng bỏ một câu, đi về phía của bên trái, đi không quá hai bước lại có tiếng kêu.

"Ai nha, nói vậy ngài nhất định là--- ----"

"Tuyệt đối không phải." Tiếp tục bước đi, chuyển hướng sang phải.

"Có thể nhìn thấy được ngài tôi thật sự có phúc khi--- ----"

"Cũng là bất hạnh của tôi--- ----" Quay đầu bước lại bên trái (Ly: Anh này đi lộn xộn ghê >.<)

"Anh có thể ký tên cho tôi được không?"

"Mơ mộng viễn vong."

"Trời ạ~~~~"

"Câm miệng."

"Úc~~~"

"Úc cái đầu nguoi."

Quan Thiên Tuấn rất nhanh trốn đi, tuyệt không dừng lại, mỗi lần nghe giọng hét chói tai trên đầu hắn lại hiện lên một vạch đen.

Đột nhiên, bên tai nghe được thanh âm quen thuộc, gương mặt âm trầm bỗng chốc sáng ngời. Cho dù không thấy người nhưng hắn cũng có thể tìm được phương hướng chính xác.

Mục tiêu hướng ba giờ, khoảng cách sáu mét thẳng tắp đi tới!

Chỉ thấy một đám người đang trò chuyện, nhưng trong mắt hắn chỉ tồn tại một hình dáng tóc ngắn. Cô không tính là quá xuất chúng nhưng rất thuận mắt.

Lần đầu tiên nhìn cô sẽ không có cảm giác gì.

Lần gặp thứ hai sẽ phát hiện rất thú vị.

Tiếp tục nhìn, cùng cô nói chuyện, sẽ không tự giác thích cô.

Bất luận là già trẻ lớn bé cũng bất giác bị hơi thở hấp dẫn của cô thu hút, gần cô như được đón gió xuân ấm áp.

Ánh mắt hần bất giác theo từng cử chỉ của giai nhân mà di chuyển không thể rời được.

Quan Thiên Tuấn mất sức của chín trâu hai hổ mới tìm được cô, mắt thấy cô vợ hoạt bát của mình đi ra đám người, hần nhanh nhẹn đuổi tay ra, giữ lấy thắt lưng mềm mại kéo vào trong ngực.

"Ông xã?" Cô gái kinh ngạc xoay đầu nhìn hần, dáng vẻ lập tức tươi cười. Cô là Giang Mai Bình, hần thường thích kêu nhũ nhanh của cô Bình Bình.

"Em còn nhớ anh là ông xã sao?" Giọng nói tỏ vẻ không hờn giận nhưng tràn ngập giấm chua, còn có một chút xiu uy hiếp.

"Em đương nhiên là nhớ rõ, còn nhớ rất rõ cơ thể của anh, thể trọng sáu mươi bảy, thắt lưng ba mươi, giày phải mang số mười, thích nhất là cây ớt và cà rốt, ghét nhất là cà và cây mướp." Cô đọc lầu lầu, có vẻ nhớ rất kỹ, làm cho khuôn mặt xưa nay lạnh lùng cũng hiện lên chút ý cười.

"Cũng không sai biệt lắm"

"Có thể buông ra chưa?"

Hần chẳng nhưng không buông, lực cánh tay còn siết chặt hơn, tùy hứng ôm chặt cô, hơi thở nóng rực kề sát bên tai cô nói : " Tại sai chạy loạn, hại anh đi tìm khắp nơi."

"A? là anh nói em có thể đi xung quanh nha!"

"Anh chưa nói em có thể vượt qua tầm mắt anh."

"Phải không? Thực xin lỗi, lần sau em sẽ không như vậy nữa."

Khắp nơi đều biết hần đối với cô hay ghen, cô ngọc này cố tình không hiểu lời hần, còn nghiêm túc xin lỗi, làm hần vừa tức vừa buồn cười.

Trong mắt hần, cô vợ ngọc này đều đẹp hơn mỗi thứ.

"Đi." Dắt cô đi về phía trước thoát khỏi đám người. Chỉ có cùng cô ở một chỗ hần mới thấy thực sự thoải mái, mọi buồn phiền rất nhanh biến mất.

Trong sảnh không ít cô gái không cam lòng nhìn theo thân hình phi phàm của hần lại đi cùng Giang Mai Bình bình thường vô cùng. Nếu ánh mắt có thể giết người thì cô không biết đã chết bao nhiêu lần.

Bình Bình thấp giọng đề nghị:" Anh đi trước đi, em đi theo sau."

"Tại sao? Em không cùng anh đi?" Hần nhú mày, giọng điệu rất nguy hiểm.

"Anh rất nổi bật, đi theo anh em sợ phá hủy hình ảnh sáng chói đó." Ai kêu hần đẹp trai như vậy, luôn được nữ nhân để mắt tới.

"Đây là cái đạo lý gì?"

"Em sợ sẽ bị nước miếng chìm chết, anh không thấy xung quanh có rất nhiều cô gái nhìn anh như hổ rình mồi sao!" Cô rất hiểu chuyện, cũng rất khiêm tốn, có ông xã là sói ca thật sự kêu ngạo, cho nên chưa nghĩ tới trước mặt của mọi người ân ái.

Thái độ của cô như vậy làm hần suy nghĩ, ngược lại hần càng thêm ăn giấm chua. Vật nhỏ này để ý cảm nghĩ của người khác còn hơn của hần, không thật tốt phật cô làm sao hần can tâm?

Cho nên hần quyết định trước mặt mọi người biểu diễn, không nói hai lời cúi xuống hôn đôi môi đỏ mọng làm cô một trận kinh ngạc.

Hung hăng đem cái miệng nhỏ nhắn hôn xuống, đôi môi đã đỏ nay càng thêm đỏ, Quan Thiên Tuấn mới buông tha đắc ý cười gian. Để coi cô còn dám nói lung tung hay không! Lôi kéo toàn thân cứng ngắt của cô vợ nhỏ, không thêm để ý những ánh mắt kinh dị và ghen tị xung quanh.

"Ai nha đây không phải là --- -----"

"Câm miệng."

"Ngài còn nhớ rõ-----"

"Không nhớ rõ."

"Ngài khỏe...."

"Không khỏe."

"Quan --- ----"

"Không rảnh."

Quan Thiên Tuấn lần thứ hai phát huy vẻ lãnh khốc giết người không thất máu.

Về phần bữa tiệc tối nay mọi người cùng chúc mừng chính là tân nương Quan Ngưng Yên.

Bộ lễ phục đêm nay chính cô tự mình thiết kế. Váy cưới màu trắng bao lấy cơ thể lung linh như thần tiên hạ trần vừa mang vẻ thanh lịch hào phóng. Lộ ra bả vai tuyết trắng cũng đôi chân thon thả càng gợi cảm sức quyến rũ, thêm phần kiều diễm ướt át.

Phong thái mê người của cô thiếu chút nữa làm tân khách thiếu chút nữa không chảy nước miếng đầy đất.

Quan Ngưng Yên hướng đến những nam nhân kia mời rượu. Bểng son mỹ nhân khó được nhiệt tình như thế, làm mọi người tâm hoa đua nở, tuy rằng chỉ là hình thức nhưng được tiếp cận mỹ nhân cũng tốt.

Thư kí Nại Nại luôn đi sát một bên vỢ vàng nhất nhò:" Chủ tịch, như vậy không tốt đâu, trước mắt bao người cùng nam nhân liếc mắt đưa tình....." Cô lãnh lẽ đưa mắt sang Triển Lệnh Nham liếc mắt một cái. Chủ tịch không hề để ý đến hắ, một ly lại một ly kính các nam nhân kia, có đôi khi còn thân mật thì thăm một phen, chẳng lẽ muốn chồng khó chịu?

"Muốn kết hôn với tôi, phải có thói quen nhìn tôi như vậy." Cô xấu xa cười. Càng muốn hắ khó chịu, đây chỉ là mở màn thôi, chân chính kích thích còn ở phía sau! Cô cố ý làm một hôn lễ long trọng, không biểu hiện cho tốt làm sao được? Cô chính là muốn làm hắ tức chết, hù chết hắ, làm cho hắ biết khó mà lui.

Cô càng làm quá hơn, chớp mắt với nam nhân khác , làm họ như con chó Nhật hướng mình nịnh bợ.

Cô dâu lại cùng người đàn ông khác nháy mắt qua lại. Các tân khách trong sảnh không khỏi cười trộm. Chủ rể bị tân nương chính như thế đoán chừng con đường sống sâu này sẽ không có.

Nại Nại hiểu biết tính tình chủ tịch nhà mình, cô cố ý làm vậy cho tiên sinh xem, nhưng vạn nhất tiên sinh thật sự bị chọc giận thì sao bây giờ? Hai tên vệ sĩ kia là cao thủ trong cao thủ vậy mà cũng không chịu nổi một đòn của tiên sinh nha, không được! Cô phải nhanh chóng ngăn cản chủ tịch.

"Chủ tịch chờ ta nha-----" mới chạy mấy bước, cô đột nhiên cảm thấy thân mình khựng lại, buồn bực quay đầu, chỉ thấy trên vai chính là bàn tay so với tay cô lớn gấp đôi.

Cô sợ hãi nhìn chằm chằm Triển Lệnh Nham, càng nhìn hắ càng thấy hắ uy nghiêm đáng sợ.

"Để cho tôi, cô tiếp khách thật tốt trong này." Hắ đẩy nàng qua cho Lương Siêu, cũng mệnh lệnh Hồng Trung : " Để ý cô ấy." Dứt lời liền theo bóng cô dâu mà đi.

Nại Nại về mặt buồn bực. Để ý cô? Vì cái gì phải để ý cô? Chủ tịch kết hôn, cô như thế nào không theo bên người cô dâu? Vừa muốn đuổi theo, thân mình lần thứ hai khựng lại, cô xoay đầu lại thấy trên vai khoác bàn tay.

"Không được chạy loạn." Nói chuyện là một giọng nam trầm thấp, mười phần mệnh lệnh.

Cô ngẩng đầu nhìn chằm chằm đối phương. Lại là một gã đàn ông khôi ngô, cũng đang nhìn chằm chằm cô.

"Anh là ai?" Cô hỏi.

"Hồng Trung "

"Tôi có quen anh sao?"

"Không quen."

"Vậy sao lại kéo tôi?"

"Vừa rồi đại ca không phải nói phải cô phải thật tốt tiếp khách trong này ."

Nại Nại đẩy cánh tay hắ ra, hai tay chống thắt lưng không phục nhìn hắ:"Tôi cũng không phải đồ vật này nọ, vì cái gì phải ở trong này? Còn có, tôi làm gì phải nghe lời anh?"

"Lời đại ca nói không thể làm trái, cho nên cô không thể rời đi."

"Nếu tôi càng muốn đi?"

"Tôi sẽ đi theo cô."

Thấy biểu tình hần nói nghiêm túc, y chang khúc gỗ. Tuy là không phục, nhưng cô cũng không dám chạy loạn. Khóe mắt thỉnh thoảng nhìn hần, nhưng lại bị ánh mắt ép buộc cường bức rồi đi tìm đập thạch thạch, chỉ sợ hành động của cô quá lộ liễu, cô gái chưa lấy chồng như cô không chịu nổi.

Bây giờ việc có thể làm là ở trong đầu khăn cầu, chủ tịch đừng làm qua phận mới tốt.

Quan Ngưng Yên như một ngôi sao được mọi người vây quanh, cô phát huy quan hệ xã giao xuất sắc, cùng những người xung quanh nâng rượu nói chuyện. Những nam nhân này cô ý đôi với cô đụng chạm, cô cũng cô ý không kiêng kị liếc mắt đưa tình, còn trước mắt mọi người bắt tay uống rượu.

Uống mấy ly rượu liền, tự nhiên có người kiểm lòng không được, không biết sống chết hưởng mộng cô sờ soạn.

"Ai nha nha nha----" Tiếng hét thảm gây chú ý của mọi người, chỉ thấy một gã mập mập kêu la liên tục, một bàn tay bị Triển Lệnh Nham chế trụ ở sau lưng, thống khổ thảm thiết kêu cứu mạng.

Quan Ngưng Yên kinh hô: "Anh làm cái gì vậy?"

"Tôi không cho phép người khác chiếm tiên nghi của vợ tôi." (Ly: cái này gọi là chiếm hữu phải hông ta >>)

"Anh điên rồi, hần làm trong chính phủ đó."

Triển Lệnh Nham nguyền hiên nheo lại con ngươi "Cho dù là ông trời cũng không được."

Cô thở phì phì mệnh lệnh cho hần: "Mau mau thả hần ra, không được đối với khách của tôi vô lễ!"

"Em uống nhiều rượu lắm rồi." (Ly: từ đây đổi cách xưng hô của anh Nham với chị Yên nha) Hần nhũn mỳ đối với cô người đầy mùi rượu rất khó chịu.

"Hừ, không cần anh trông nom tôi! Đừng tưởng rằng kết hôn rồi có thể ra lệnh cho tôi, tôi cảnh cáo anh, không ai có thể sai khiến tôi, anh lại càng không được!"

Bụp, cô nhanh chóng bị kéo vào lòng ngực của hần, mọi người ở xung quanh đều là bộ mặt muốn xem kịch vui.

"Thần kinh, anh muốn làm gì?"

Ngươi này không cảm thấy ngại sao, dám trước mặt mọi người lôi kéo cô.

Bộ ngực no đủ của cô dán chặt vào ngực hần, vừa lúc nơi cứng rắn phía dưới cũng chạm vào nơi mềm mại của cô.

Cô lập tức đỏ mặt, người ngàn chén không say không đỏ mặt như cô lại bị hành động này làm cho mặt đỏ như quả táo.

Triển Lệnh Nham không để ý tới kháng nghị của cô, trong mắt hiện lên một chút sắc bén. Không ai chú ý đến sự nguy hiểm trong mắt hần, lại chạy không khỏi mắt hần. Người núp trong bóng tối dùng súng giảm thanh bắn một phát súng. Vào lúc nguy hiểm, hần ôm cô tránh thoát viên đạn. Nhưng vẫn chậm một bước, hần cảm thấy trên cánh tay mình ẩm ướt, có thể bị thương không nhẹ.

Hần rất nhanh hướng một bên Lương Siêu thấp giọng phân phó mấy câu. Lúc sau Lương Siêu nhanh chóng biến mất trong đám người.

Trong đám người xôn xao, có người phát hiện đã xảy ra chuyện, nhưng lại có người không biết là phát sinh chuyện gì. Quan Ngưng Yên đương nhiên cũng không biết, liều mạng đánh hần.

Nam nhân này cũng dám ăn đậu hủ của nàng, đánh hần không buông cô liền hướng cánh tay hần hung hăng cắn một ngụm!

Kỳ lạ? Như thế nào lại có mùi máu?

Cô thật sự sợ hãi, hốt hoảng nhìn lên cánh tay của hần, đập vào mắt một mảnh đỏ tươi đang khuếch đại ra, chậm rãi chảy từng mảng lớn.

Xong rồi! Cô cắn hần đến chảy máu!

Không! Cô không phải cố ý, không phải muốn ăn thịt người.... ..

Đột nhiên một trận buồn nôn làm cô thật khó chịu. Đường như thật sự uống nhiều lắm, hơn nữa lại có mùi máu, trước mắt tối sầm, cô rốt cục chống đỡ không nổi ngã vào trong ngực hần.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Diễm Uớt Át* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 5

Sau khi sự việc xảy ra, những người khác cũng vội vã chạy đến.

"Sao lại thế này?" Quan Thiên Tước hỏi.

"Có người nổ súng." Quan Thiên Kinh trầm giọng nói. Lúc ấy, hắn là người thứ hai sau Triển Lệnh Nham cảm nhận được sự nguy hiểm, đem vợ đến nơi an toàn đó liền lập tức chạy tới. "Người biết không nhiều lắm, mọi người ở đây tưởng lầm là tiếng pháo, bọn họ đều nghĩ đây chỉ là một mảnh khói làm cho hôn lễ thêm náo nhiệt."

"Thiên Tuấn cùng Ngưng Ngọc đâu?"

"Bọn họ đang ở cửa tiền khách, nói cô dâu không khỏe, dù sao mọi người cũng biết người nhà họ Quan chúng ta không được bình thường, thấy nhưng không thể trách."

Bọn họ thấy Triển Lệnh Nham trên tay đầy vết máu, cũng hiểu được là hắn bảo vệ Ngưng Yên. May mà có hắn kịp thời kéo Ngưng Yên, chỉ là cuối cùng viên đạn cũng xẹt qua chảy khá nhiều máu.

"Cảm ơn cậu đã thật tốt bảo vệ em tôi." Thiên Tước chân thành cảm ơn, tuy rằng đối với người trước mặt này như trước cảm thấy không mấy hảo cảm, nhưng hắn nhìn ra cậu ta thật rất coi trọng Ngưng Yên.

Chỉ riêng về điểm ấy cũng đủ để bọn họ tiếp nhận Triển Lệnh Nham, không chỉ bởi vì hắn cứu Ngưng Yên mà cũng vì hắn có khí chất xuất chúng không thể xem thường. Quan Thiên Tước nghĩ đến người cha vô lương tâm kia thật sự tổn không ít tâm tư, ông ấy thật sự không phải tìm người cho đủ số.

"Miếng vết thương không có gì đáng ngại." Triển Lệnh Nham trước xé một miếng vải băng bó miếng vết thương tạm thời cầm máu, hắn hiện tại lo lắng nhất là tình trạng của Ngưng Yên, giờ phút này cô đang mê mang nằm trên giường.

"Em ấy sao rồi?" Quang Thiên Tước hỏi.

Thiên Kinh thay trả lời: "Bác sĩ đã kiểm tra, chị ấy uống quá nhiều lại bị kinh sợ không có gì đáng ngại."

"Vậy là tốt rồi." Thiên Tước cẩn thận suy nghĩ, tuy rằng đã đáp ứng Ngưng Yên sẽ không nói, nhưng việc đã đến nước này, hắn cảm thấy cũng nên nói cho Triển Lệnh Nham biết sự việc.

"Về chuyện đêm nay, kỳ thật cũng không phải chuyện đột ngột."

"Tôi biết."

"Cậu biết?" Câu trả lời của Triển Lệnh Nham làm cho hai bọn họ đồng thời cảm thấy kinh ngạc.

Mấy tháng qua, có rất nhiều lá thư hoặc những cuộc điện thoại nạp danh gọi đến đe dọa Ngưng Yên, lúc đầu cứ tưởng chỉ là trò đùa của ai đó, song về sau Ngưng Yên không phải bị xé vô tình quệt qua, cũng là chậu hoa từ trên trời rơi xuống.

Hiện tại càng quá đáng hơn là tổn hại đến tính mạng của Ngưng Yên.

"Trước khi gặp Ngưng Yên, tôi đã điều tra hết những chuyện liên quan tới cô ấy. Cho nên liền biết đến chuyện này. Nếu tôi sớm một chút tìm đến cô ấy, những chuyện này cũng không xảy ra." Ngữ khí của hắn tuy bình thản nhưng ánh mắt lại lạnh thấu xương, sắc bén khiếp người. Hắn không khỏi hối hận chính mình không sớm một chút tìm được cô, may mắn hết thảy còn không quá muộn.

"Chúng tôi đã sớm báo cảnh sát điều tra, nhưng những kẻ đó thật giảo hoạt, không để lại bất cứ manh mối gì. Em ấy được cảnh sát bảo vệ hai mươi bốn giờ thì không có chuyện gì xảy ra, thẳng đến khi cảnh sát chấm dứt lệnh bảo vệ bọn chúng lại hành động." Thiên Tước tức giận nói.

"Chúng tôi cũng đã khuyên chị ấy tạm thời ra nước ngoài một thời gian. Nhưng chị ấy thực sự cố chấp, muốn chị ấy chịu thua những người đó rất khó." Thiên Kinh lắc đầu nói.

Nghe được lời này, Triển Lệnh Nham khóe miệng gọi lên chút ý cười: "Tôi đã được lĩnh giáo rồi."

Hai người Thiên Tước cùng Thiên Kinh lúc này mới thật sự cảm nhận người đàn ông trước mặt này cùng những người đã từng theo đuổi Ngưng Yên khác biệt rất nhiều. Có được nghị lực thật cường đại, ôn trọng lại bình tĩnh, đem Ngưng Yên giao cho người này hẳn là chính xác.

"Cá tính của em ấy rất cố chấp, bất quá hy vọng cậu...." Thiên Tước muốn nói mong hắn chiếu cố cô em gái bé bỏng này của hắn, nhưng đến bên miệng mới phát hiện không biết dùng từ gì có thể nói. Bởi vì tính hắn lạnh nhạt cho nên căn bản không nói những câu dễ nghe cho lắm.

"Cô ấy là vợ tôi." Triển Lệnh Nham nói một câu làm bọn họ cảm thấy vô cùng an tâm.

"Hiện tại, tôi phải đi chăm sóc vợ tôi, không bồi hai người." Không có nhiều lời khách sáo, hấn hướng hai người gạt đầu sau đó chuyển hướng bước vào phòng.

Bên trong phòng U Nhược đem khăn mặt thấm nước giúp Ngưng Yên cẩn thận lau mặt. Tuy tinh thần có tốt hơn nhiều, bắt quá khuôn mặt mỹ lệ vẫn tái nhợt, xem thật làm người thương tiếc.

Vốn là một hôn lễ vui vẻ, không nghĩ tới đêm tân hôn ngược lại thành họa loạn như vậy.

Triển Lệnh Nham cầm khăn mặt trên tay U Nhược, ôn hòa nói: "Cảm ơn, kế tiếp giao cho tôi được rồi."

"A, Được."

"Không được! Em không thể đi, ở lại giúp chị!" Quan Ngưng Yên lớn tiếng mệnh lệnh, mặc dù thân thể mảnh mai nhưng khí thế một chút cũng không yếu.

"Ác, là, Được" U Nhược vội đáp lời.

"Cô rời đi, không cần lưu lại." Triển Lệnh Nham nói.

"Được....."

"Em không cần nghe hấn, nghe lời chị!"

"Được, tốt" (Ly: tội nghiệp Nhược tỷ tỷ đứng giữa hai người làm bánh mì kẹp. hazzz ^^!)

"Cô không thể ở đây." Triển Lệnh Nham lần thứ hai kiên trì.

"Ách....." U Nhược thật bối rối, không biết nghe ai, chỉ có thể hướng ánh mắt cầu xin về phía ông xã Quan Thiên Kinh.

"Ông xã, làm sao bây giờ?"

"Chúng ta ra ngoài đi."

Nghe được lời của Quan Thiên Kinh, Quan Ngưng Yên lập tức kháng nghị: "Quan Thiên Kinh thôi tha! Tôi đối đãi cậu cũng không tệ, làm sao thấy chết không cứu!"

Thấy chết mà không cứu? Sao có thể suy nghĩ như vậy trong đêm tân hôn chứ? Ai, chị hai ngày thường ôn nhu lại thực nữ, sao hôm nay lại khác thường như vậy chứ?

Thiên Kinh lôi kéo bà xã, đối với anh cả nhỏ giọng nhắc nhở: "Chúng ta hay là đi mau đi, đừng quấy rầy người ta."

"Không thể đi nha!" Cũng không nghĩ tới mình vừa mới ngắt xiu, Quan Ngưng Yên lao xuống giường. Chính là chân chưa còn chưa có đạp đến thảm liền bị Triển Lệnh Nham nhanh tay bế lên, nâng cô như kiểu công chúa.

"Họ Triển kia, buông!"

"Em cẩn thận một chút." Hấn vươn tay vô nhẹ mông cô.

Cả ba người (Ly: là anh Tước cùng anh Kinh chị Nhược) thấy một màn này đều bị dọa cho sững người. Quan Ngưng Yên cũng kinh ngạc cứng ngắc như thân gỗ.

Hấn đánh mông cô! Hấn thật sự dám đánh mông cô! Hấn khốn kiếp dám đánh mông cô!

"Họ Triển kia tôi cần chết anh----"

"Còn có tinh lực cần người, cho thấy tinh thần thật sự rất tốt."

Nhịn không được, bóng đèn ba người mau chóng rời đi. Vừa mới kết hôn liền ân ái buồn nôn như vậy, nếu không đi đến bọn họ cũng phải đỏ mặt.

Chớ đi nha! Đừng bỏ cô một mình, đừng làm cho cô cùng tên đáng ghét này một chỗ nha!

Quan Ngưng Yên không ngừng hô to trong lòng. Kỳ thật cảm thấy thực sự cảm thấy sợ hãi, nghĩ đến có người muốn giết cô liền không tự giác run rẩy, còn muốn cô đêm nay một mình đối mặt với người này, tìm cô bắt giết đập đập thật nhanh. Chính là bản tính kiêu ngạo không để cho nàng ở trước mặt người khác cúi đầu.

Đúng rồi! Còn có Nại Nại!

"Nại Nại đâu? Tôi muốn Nại Nại!" Cô chưa từ bỏ ý định rống to.

"Anh đã gọi Hồng Trung đưa cô ấy về rồi."

"Cái gì? Anh như thế nào có thể cưỡng chế người khác rời đi?"

"Anh sẽ không để cho bất cứ người nào quấy rầy đêm tân hôn của chúng ta." Hấn yên lặng nhìn cô, thâm thúy ngắm vẻ mặt chấn động của cô.

Quan Ngưng Yên then đỏ mặt không biết làm sao, vội vàng ra sức giãy ra ngực hấn, giống như cừu nhỏ, kích động lui lại đầu giường.

"Anh.....đừng tới đây." Ngồi xuống những cánh hoa hồng trên giường được chuẩn bị cho tân hôn. Ngón trên giường theo từng bước chân tới gần của hấn, cô cũng từng chút lui ra sau.

"Tôi cảnh cáo anh đừng lại đây, nếu không tôi không dám cam đoan không làm ra chuyện gì."

Lời đe dọa của cô không hề có tác dụng, chỉ thấy hấn càng ép càng gần, bóng dáng to lớn khôi ngô bao phủ thân thể nhỏ bé, dễ dàng chặn những đường thoát.

Cô nhìn bốn phía đem những đồ vật có thể ném đều ném tới hấn, mặc kệ là điện thoại, đèn bàn, hoặc là bình hoa,(Ly: bao vây rồi sao còn ném đc ta~~>.<) nhưng Triển Lệnh Nham vẫn không tốn nhiều công sức bắt lấy, đem cô dễ dàng chế trụ trong ngực.

"Buông! Anh dám chạm vào tôi, cận thận....tuyệt tử tuyệt tôn!"

"Ai nói anh muốn chạm vào em?"(Ly: Chạm rồi mừ.....)

"Cái gì?"

"Anh sẽ không làm gì đối với một ma rệu say không biết gì, lại vừa nôn." Hấn nghĩ nghĩ, lại bổ sung:" Còn có mùi thối."

"Anh Anh Anh ----- Anh thế nhưng nhục nhã tôi! Tôi làm sao thối!"

"Em cần phải hảo hảo tắm rửa một cái."

Hấn đơn giản nâng cô lên, một phen khiêng trên bả vai hướng phòng tắm đi đến.

"Họ Triển kia, anh muốn làm gì?"

"Giúp em tắm rửa."

Chuyện quái gì! Cô lớn như thế này chưa từng cần đàn ông giúp cô tắm rửa, nói chi cần đàn ông giúp cô cởi quần áo ----- thật dọa người! Hấn thật sự giúp cô cởi quần áo?!

"Này ---- dừng tay nha ----" Cô luống cuống, người này là nói thật! : " Tôi ---- chính mình tắm thì tốt rồi ---"

"Đừng khách khí."

"Đừng như vậy, tôi tự mình tắm!" Một giây trước còn ngang ngược nhanh chóng sửa lại giọng nói tỏ vẻ đáng thương, đôi mắt còn động động nước, chỉ cầu xin hấn thương xót, tha cô đi!

Triển Lệnh Nham hạ mi : " Thật sự?"

Cô vội gật đầu không ngừng. Nếu không muốn bị coi hết, đành phải tam nhân nhượng vì lợi ích toàn cục hướng hấn cúi đầu.

"Được rồi." Hấn cuối cùng đồng ý, buông cô ra. Quan Ngưng Yên hai chân vừa chạm vào đất, lập tức trốn vào phòng tắm, còn hung hăng trừng mắt nhìn hấn một cái, lúc sau mới đem cửa đóng lại.

Xác nhận hấn không đi vào, cô mới cởi bộ đồ cưới, quả nhiên toàn mùi rượu.

Chính mình sao lại thối như vậy?

Cô nghĩ chính mình thế nào lại thối đến chịu không nổi như vậy. Nhưng là, hấn sao có thể bình luận phụ nữ thối được chứ !

Đáng giận! Cô nhất định phải tắm thật thơm, hảo hảo báo thù rửa nhục!

Ngoài phòng tắm, Triển Lệnh Nham lẳng lặng ngồi ở trên salon, đôi mắt phát sáng thủy chung dừng trên bóng hình lung linh xinh đẹp qua cửa kính phòng tắm. Trong đầu hiện lên hình ảnh làn nước chạy qua da thịt bạch ngọc kia.

Hắn cực lực khắc chế dục hóa, ép chính mình dời tầm mắt, nếu không hắn cũng không khống chế được mà hành động. Muốn bảo vệ tốt cho cô ấy phương thức tốt nhất chính là đem cô ấy mang theo bên người. Đối với những kẻ luôn bí ẩn nấp trong tối kia không thể hành động thiếu suy nghĩ được.

Nhưng vấn đề là, chính là ai muốn đẩy cô ấy vào chỗ chết?

Đối với những việc làm của những đồ tợn hồ là hận cô ấy đến tận xương tủy. Căn cứ Hồng Trung đi đến chỗ cảnh sát tìm tư liệu. Cảnh sát đã điều tra thân phận những bạn bè thân thích, người từng tiếp xúc với cô. Hiếm khi có bảy người, nhưng trải qua điều tra đều bị loại bỏ.

Nếu ngay cả cảnh sát cũng không tìm được manh mối, tìm ra người kia cũng thật khó khăn. Hắn thật phải cẩn thận điều tra một số người rồi.

Sau khi tắm xong, Quan Ngưng Yên bước ra khỏi phòng tắm. Trên người cô mặc áo choàng tắm của khách sạn, mái tóc dài đã được máy sấy sấy qua, gây tóc ra sau đầu làm mái tóc rơi tùy ý trên vai khiến cô càng có vẻ quyến rũ động lòng người. Tây trang xong cô lộ ra khuôn mặt trắng thuần khiết, không hề cần trang sức son phấn.

Đột nhiên nhìn đến nửa người trên không có mặc quần áo của hắn, cô không nhịn được hô nhỏ một tiếng, vội vàng xoay người đưa lưng về phía hắn.

"Như thế nào, em then thùng?" Hắn ôn hòa nhưng trong giọng nói có ý trêu chọc.

"Chê cười! Tôi cũng không phải chưa thấy qua."

Cô càng không thừa nhận cố cãi lại càng thêm khiến khóe miệng hắn nhiều ý cười.

"Tính cách phóng đãng, kỹ năng lãng lơ thường được mọi người đồn đại không chính xác cho lắm"

Quan Ngưng Yên hơi hơi quay đầu liếc mắt nhìn hắn một cái, đối với lời của hắn cảm thấy nghi hoặc.

"Anh điều tra tôi?"

"Đúng vậy." Hắn không phủ nhận.

"Vì cái gì?"

"Anh phải biết người phụ nữ mình cưới về như thế nào."

"Vậy hiện tại anh đã biết."

"Tin đồn quả thật là tin đồn, không phải sự thật. Em cũng không như lời của mọi người tính tình lãng lơ, bởi vì em chưa bao giờ cùng đàn ông qua đêm"

Cô sững sốt, ở dưới ánh mắt của hắn hai gò má càng nóng lên. Vậy ra hắn đã sớm biết hành động của cô tối nay là cố ý? Trời ơi! Mất mặt chết mất!

"Bất quá....." Hắn dùng giọng bội phục nói : " Em đắc tội với người cũng thật không ít."

"Một khi đã như vậy, anh cũng hẳn hiểu tôi là một người phụ nữ phiền toái, vì cái gì muốn cưới tôi?"

"Có liên quan sao?"

"Đương nhiên là có! Không ai lại muốn cưới một người phiền toái về nhà cả. Đêm nay anh cũng thấy đấy, có người muốn giết tôi, cưới tôi anh tương đương đi vào nguy hiểm. Nói cho anh biết, đừng dùng giọng điệu cũ rích thâm tình vừa thấy đã yêu mà nói với tôi, tôi mới không tin chuyện này đâu!"

Bất tri bất giác, cô đã đi đến trước mặt hắn, thân thể cùng hắn đứng song song. Đồng thời cũng nhìn thấy miệng vết thương trên cánh tay hắn, nguyên lai hắn đang rửa sạch nó.

Mặc dù là vết thương nhẹ, nhưng dấu vết viên đạn xẹt qua cũng vô cùng dọa người. Khiến cô tâm không khỏi bị néo mạnh một cái.

"Em chán ghét lời nói cũ rích? Thật trùng hợp, anh thật sự đối với em vừa thấy đã chung tình." Hắn ngữ khí bình thản, dường như đang nói chuyện rất bình thường. Nhưng mà cô lại rung động, mắt trừng Triền Lệnh Nham thật lâu nói không nên lời.

Tìm sao lại đập như vậy..... Kỳ quái, vì cái gì cô để ý như vậy?

Triền Lệnh Nham cúi đầu bắt đầu khử trùng miệng vết thương, thần thái bình thản, mày cũng không nhăn một chút.

Không biết như thế nào, ánh mắt của cô không thể rời khỏi miệng vết thương trên tay hắn được, theo dõi động tác không được tự nhiên của hắn, rốt cuộc không kiềm chế được động thủ.

"Tôi làm!" Cô cao ngạo đoạt lấy bông băng trên tay hắn cùng thuốc sát trùng, bắt đầu vì hắn rửa sạch miệng vết thương : " Tôi cảnh cáo anh, tôi cũng không phải hảo tâm muốn giúp anh, chẳng qua vì anh đã cứu tôi nên muốn trả ơn thôi." Về chuyện phát sinh tối nay, U Nhược đã đại khái cùng cô kể lại một lượt, cũng biết hắn là vì cứu mình mà trúng đạn.

"Khử trùng không phải chỉ cần lấy bông băng chà sát miệng vết thương là tốt rồi, mà còn phải đem máu ở vùng bị thương rửa sạch sẽ, như vậy mới có thể khử trùng hoàn toàn, thật là! Nha, tốt lắm, băng ngac đã dán xong."

Cô mới lui về, không ngờ lại bị hấn kéo trở lại, bộ ngực mềm mại chạm vào bộ ngực săn chắc của hấn, dọa tim cô đập liên hồi, hai má lập tức nhiễm một mảng đỏ ửng.

"Làm gì?"

Hấn nhẹ nhàng trả lời một câu: "Lên giường."

Cô còn không kịp phản ứng, đã cảm thấy một trận thất kinh, cả người bị hấn ôm lấy, đi đến giường lớn được trang trí lãng mạn.

Không được đâu! Cô còn chưa chuẩn bị tốt, vậy phải làm sao bây giờ?

Không nghĩ bị hấn nhìn ra mình chật vật rối loạn, nhưng là ức chế trong lòng không được một trận suy nghĩ lung tung, ánh mắt của cô khó nén kích động. Như thế nào người này nói lên giường liền lên giường nha!

"Chậm đã, vòng cổ của tôi đâu?"

"Bảo quản tốt lắm, đừng lo lắng."

"Đưa cho tôi trước."

"Không được."

"Vì cái gì?"

"Bởi vì trên mặt em viết, cầm vòng cổ sẽ bỏ chạy."

Dọa! Hấn làm sao thấy được? Rõ ràng cô che dấu rất khá, như thế nào lại bị nhìn ra chứ? Chết tiệt!

"Tôi mới không có." Cô biện minh.

"Vậy không cần phải gấp."

Giong nói của cô bất ổn đẩy hấn: "Như vậy gấp gấp làm chi, anh chưa từng nghe nói nam nữ trước khi làm chuyện kia phải tạo không khí trước sao?"

Đem cô đặt nhẹ nhàng trên giường, hấn bắt đầu cời thất lưng.

"Có âm nhạc hay không? Tôi, tôi cảm thấy có nhạc sẽ tốt hơn."

Hấn không để ý, đặt chân lên giường, trên người chỉ còn mỗi quần lót, bày ra cơ thể săn chắc đủ lực xinh đẹp, làm cô vừa sợ vừa thẹn. Hơn nữa nhìn đến địa phương hùng vĩ kia, vô cùng ngang tang trong đó, lại làm cô e lệ mờ to đôi mắt.

"Anh..... Anh không tắt đèn sao?"

Hấn đem hơi thở nam tính bao xung quanh cô bức cô tiến vào góc chết, khiến cô không thể không hành động được ----

Triển Lệnh Nham trầm mặc nhìn cô, qua một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng: "Em cứ như vậy cự tuyệt chồng của mình trên giường?"

Trên tay cô là chén thủy tinh còn cách đỉnh đầu hấn ba phân, mà đầu gối của cô còn cách người anh em của hấn một cm. Nếu hấn không đúng lúc mở miệng, chẳng phải hai cái đều xong đời sao?

Thiên hạ trong ngực còn đang dùng sức chống cự tay hấn một chút cũng không có nhận thua, nhưng khí lực mau dùng hết cho nên khuôn mặt làm cho khuôn mặt như bị cao huyết áp.

Hấn ngăn chặn tay chân không an phận, làm cho cô không thể động đậy.

Cảm giác được hấn không chế được thân mình, Quan Ngưng Yên không khỏi nhắm chặt hai mắt. Nhưng cô hoàn toàn sai lầm rồi, Triển Lệnh Nham vươn người tắt đi ánh đèn trên tủ đầu giường, lưu lại một trận đèn mờ nhạt, liền vì cô đắp chăn, chính mình quay về nằm bên cạnh ôm cô ngủ.

"Anh không phải....." Cô vẽ mặt kinh ngạc.

"Anh chỉ nói muốn lên giường, chưa nói phải vận động."

Cô khó tin trừng hấn, như trước vẫn không thể tin được.

"Cứ như vậy?"

"Em thực thất vọng?"

"Mới không có đâu!" Cô vừa tức vừa then kêu to.

"Em cần phải thật tốt nghỉ ngơi, anh cũng không muốn vết thương bị nặng thêm cho nên ngủ là lựa chọn tốt nhất, ngủ đi!"

Cô bán tín bán nghi, đôi mắt to tròn trước sau trừng hấn.

"Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em." Hấn cười nói.

"Ai.....Ai nói tôi sợ!" Cô ngượng ngùng mở mắt, quật cường không chịu thừa nhận.

Đôi mắt tiếp tục nhìn về phía hấn: "Anh thật sự sẽ không xằng bậy?"

"Thật sự."

"Không gạt tôi?"

"Anh cam đoan."

"Anh nếu xằng bậy, tôi sẽ không khách khí."

"Yên tâm đi!"

"Tôi cũng không phải tùy tiện mà nói."

"Được được, đã biết" Hấn giống một đứa trẻ ôm nàng vỗ về đi vào giấc ngủ.

"Đến lúc đó cho anh thấy sự lợi hại của tôi."

"Rồi rồi, ngủ đi!"

"Tôi là nói thật.... .."

Tuy rằng ngoài miệng không chịu thừa nhận, nhưng cô lại kinh ngạc phát hiện, được ở trong vòng tay của hấn cô lại vô cùng cảm thấy an tâm.

Rõ ràng đã nói sẽ không ngủ nhưng cô không thắng nổi ý thức, dần dần thiếp đi, ni non vài câu sau đó liền im lặng.

Bên cạnh Triển Lệnh Nham ánh mắt hiếm có toát ra vẻ ôn nhu, ở trên trán cô nhẹ nhàng hôn, lưu luyến nhìn dung nhan hồn nhiên khi ngủ của cô, kìm nén dục hòa trong cơ thể mãi cho đến trời sắp sáng.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Diễm Uớt Át* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6

Xong rồi, cô không còn mặt mũi gặp mọi người nữa!

Lúc thức dậy, Quan Ngưng Yên thiếu chút nữa đồn thổ vì xấu hổ. Nguyên bản cô nghĩ muốn thừa dịp Triển Lệnh Nham ngủ say dùng gậy đánh bất tỉnh hấn, sau đó trời hấn lại, dùng sáp nóng đổ từng giọt từng giọt lên người hấn, lại dùng roi hảo hảo quất hấn. Nào biết, chính mình thế nhưng ngủ đến sáng?

Càng khoa trương hơn là, khi cô mở mắt ra rõ ràng phát hiện đầu mình không có ở trên gối mà ngủ bất tỉnh nhân sự trên bụng của ai đó, một chân còn gác qua tủ đầu giường. Mà người kia sớm đã thất dạy, còn nhìn chăm chăm cô đã lâu...

Ai tới một gậy đánh cô bất tỉnh đi a? Đây nhất định là ác mộng, tư thế ngủ của mình thế này mà bị Triển Lệnh Nham nhìn hết tron.

Nghĩ đến đây, con buồn ngủ lập tức biến mất không còn một chút. Vội ngồi dậy, xấu hổ không dám nhìn thẳng mắt hấn.

"Sớm." Hấn ôn nhu nói nhỏ.

Vốn khuôn mặt luôn lạnh như băng nay lại chột cười đến tỏa nắng như vậy, muốn hù chết người a!

"Ách....sớm." Thâm! Cô sao lại cùng hần chào hỏi, rõ ràng là không muốn hòa nhã với hần nha, đáng giận!

Hừ, còn dám cười, xem bồn tiểu thư như thế nào giáo huấn người!

"Đều là tại anh! Người đã lớn như vậy, giường đều bị anh chiếm, hại tôi không có chỗ ngủ!" Thật ra trên giường rất lớn, có thể cho ba người ngủ nhưng cô lại muốn biến đen thành trắng, đổ lỗi trên đầu hần thì thế nào, hừ!

"Ngủ có ngon không?"

"Cơ thể của anh cứng muốn chết, ngủ ngon mới lạ!"

Cho dù thoải mái, nhưng cô cũng sẽ không thừa nhận.

Chỉ chốc lát sau, nhìn sắc mặt hần càng lúc càng khó coi, chắc đề nén nhiều quá mà khó chịu đi?

Xứng đáng! Có thể như vậy tra tấn hần cũng không tồi. Quan Ngưng Yên dưới đáy lòng cười trộm, lại cố ý giả ngu, xấu xa ở trên bụng hần hung hăng giằng xéo.

Đề chết hần! Đề chết hần! Đề chết hần!

Triển Lệnh Nham cố nén thống khổ, khuôn mặt tận lực đề nén mà dần biến sắc, nếu không ngăn lại vật nhỏ này, chỉ sợ hần sẽ không khác chế được....

"Em hiện chơi thật vui phải không? Bất quá, mọi người trong phòng khách đang chờ, chỉ sợ không tiện.."

"Anh nói cái gì?"

Cô không để ý, còn liên tiếp hăng say lay động, đặc chí không thôi. Đột nhiên bên phải có thứ gì đó nóng nóng chạm vào tay cô, lại còn động, không khỏi tò mò xoay đầu nhìn phía dưới.

A----- Thì ra "Tiểu đệ đệ" của hần đã.... ..

Cứng đờ!

Nụ cười đặc chí lập tức cứng đờ, nháy mắt khuôn mặt cô liên đỏ, hoảng sợ trừng lớn đôi mắt.

"Nha --- -----"

Đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai, mọi người ở phòng khách bị hù tới mức từ trên ghế té xuống sàn, máy ngưng nước vừa mới uống được chút ít đều phun hết ra.

"Đại ca! Đại ca!"

"Ngưng Yên! Ngưng Yên!"

Cả sáu vị đồ đệ của Triển Lệnh Nham cùng với bốn vị anh em Quan gia, vội vàng xông lên cửa phòng, tiếng hét chói tai của Ngưng Yên khiến mọi người khản trương không thôi.

"Xảy ra chuyện gì? Mở cửa nhanh nha!"

Cánh cửa chậm chạp không phản ứng. Mọi người định phá cửa xông vào, cửa đột ngột mở ra, xuất hiện là Triển Lệnh Nham.

"Đại ca!" Hồng Trung cùng năm người khác vẻ mặt khản trương, chuẩn bị sẵn tư thế tùy thời ứng chiến.

"Ngưng Yên làm sao vậy?" Quan Thiên Tước hỏi.

"Cô ấy không có việc gì." Triển Lệnh Nham chậm rãi nói, thái độ hết sức bình thường không sai biệt.

"Chúng tôi nghe có tiếng hét." Ngưng Ngọc lo lắng hỏi.

"Cô ấy bị một chút kinh sợ, không có gì đáng ngại."

Quan Thiên Tuấn chú ý tới sắc mặt khác thường của hần : "Sắc mặt của anh không tốt lắm, không có việc gì đi?"

Có người đàn ông nào gặp được tình huống này lại kìm được tức giận? Đương nhiên không có khả năng, bụng dưới của hần hiện tại trường đau vô cùng, phải dùng áo khoác chống đỡ mới được.

Không bao lâu Ngưng Yên cũng đi ra. Cùng Triển Lệnh Nham giống nhau, sắc mặt không được tự nhiên.

"Chị Ngưng Yên, chị không sao chứ? Tiếng thét vừa rồi khiến bọn em thật lo lắng, anh rě nói chị bị kinh sợ." Ngưng Ngọc quan tâm bước lên phía trước.

"Rốt cuộc sao lại thế này?" Quan Thiên Tuấn cũng rất muốn biết.

"Chị.... khụ, khụ..... chị nhìn thấy rắn."

Thiên Kinh lớn tiếng nói: "Rắn? Khách sạn cao cấp cũng có rắn? Em đi giết nó!"

"Không cần con rắn kia..... chạy mất, em vào cũng không bắt được đâu." Cô vội nói.

"Như thế này nhất định phải tìm quản lí kháng nghị, thế nhưng trong phòng lại có rắn dọa Ngưng Yên của chúng ta." (Ly: -.-)"

"May mắn không chạy đến bên giường, bằng không còn phải?"

"Con rắn kia vận khí coi ra cũng tốt, không bị tôi gặp được, nếu không bắt nó đem đi nấu canh rắn tắm bổ."

Ngưng Yên biểu tình xấu hổ. Ông trời! Không thể dùng chuyện này lại sao, cô mất mặt chết được!

"Đúng rồi, Ngưng Yên, Con rắn kia như thế nào, dài ra sao?"

"Tôi làm sao biết!" Cô gần như phải điên la lên.

Kỳ quái, bọn họ nói sai gì rồi sao? Sao Ngưng Yên lại kích động đến đỏ mặt thế kia?

Quan Ngưng Yên trong lòng thầm than. Không! Cô không thể kích động được, phải bình tĩnh, nói đi nói lại cũng tại tên Triển Lệnh Nham kia hại cô. Hung hăng trừng mắt hấn một cái, cái gì----- hấn còn dám ở một bên cười trộm, quá đáng mà!

"Tốt lắm, nếu không có việc gì chị cũng nên chuẩn bị đi nhanh đi." Quan Thiên Tuấn nhắc nhở.

"Đi? Chuẩn bị cái gì đi đâu?" Cô ngờ ngạc nhìn mọi người, lúc này mới thấy được không khí có chút kì quái giữa những người này, còn nhiều người như vậy, hơn nữa bộ dáng hết sức trịnh trọng : " Các người ở đây làm gì, còn nhiều người nữa chứ?"

"Chúng ta tới tiễn chị." Ngưng Ngọc nói.

"Tiễn ai?"

"Chị nha, không ai nói cho chị biết, chị và anh rě dọn về nhà anh ấy sao?"

Quan Ngưng Yên nhất thời nhú mi tâm, cảm thấy Ngưng Ngọc có phải hay không đầu bị hồng rồi?

"Chị nhàn rồi lắm hay sao dọn về nhà hấn làm cái gì?"

"Từ hôm nay trở đi, em phải dọn qua chỗ anh." Không biết khi nào Triển Lệnh Nam đi vào phía sau cô, giọng nói nhu tình, bàn tay không dấu vết đặt trên eo nhỏ của cô, để ngửa bà xã bỏ chạy.

Quan Ngưng Yên vẻ mặt như gặp quỷ, đôi mắt to tròn trừng Triển Lệnh Nham cùng mọi người, nhìn không được đề cao âm thanh : " Tôi vì cái gì phải dọn qua chỗ anh, tôi thích ở nhà của tôi, tôi không muốn qua chỗ anh? Viễn vọng!"

Trước đó cô thầm nghĩ kết hôn xong sẽ lấy vòng cổ liền chạy, từ nay về sau hai người vĩnh viễn cũng không quen biết, cho nên hoàn toàn không lo lắng cuộc sống sau hôn nhân. Nếu không nghĩ đến nghĩa vụ vợ chồng, làm thế nào ở cùng với hấn được? Chính là không dự đoán được bản thân mình lại ngu cho đến khi mặt trời lên cao, nên cho hấn một cơ hội.

"Tôi mới sẽ không theo anh, nhiều lắm phân người ngủ một chỗ, còn có, đem vòng cổ đưa cho tôi!"

"Tới chỗ anh, vòng cổ tự nhiên giao cho em."

"Anh xấu xa! Mọi người nghe một chút, hấn nói chuyện không giữ chữ tín,muốn đem tôi lừa đi, tôi mới không bị lừa!" Cô cố gắng muốn giẫy cánh tay bên hông ra nhưng tránh mãi cũng không được, đành dùng miệng uy hiếp : " Anh tôi, các em tôi đều ở đây, bọn họ sẽ không cho phép anh đem tôi đi đâu."

"Ách.Này.Nói thực ra, chúng em hôm qua đã thảo luận qua, mọi người đều đồng ý đề nghị của anh rě." Quan Thiên Tuấn mỉm cười nói.

"Em uống lộn thuốc a, nói cái quỷ gì vậy!"

"Ở chỗ của anh rě nhiều người, anh ấy có thể bảo vệ sự an toàn của chị nhiều hơn."

"Quan Thiên Kinh, ngay cả cậu cũng điên!" Cô không thể tin được Thiên Kinh lại giúp người ngoài nói chuyện. Xoay đầu hướng ánh mắt cầu xin về phía

Ngưng Ngọc : " Em nhất định cảm thấy quyết định này rất thái quá phải không?"

"Ân. Em cũng cảm thấy chị bây giờ đến chỗ anh rể là tốt nhất." Ngưng Ngọc chột dạ cuối đầu, không dám nhìn thẳng ánh mắt của chị hai. Ô ô --- chị hai-----nhất định hận chết cô, nhưng mà thực sự lo lắng cho chị ấy nhìn nước mắt sắp rơi xuống đồng ý.

Phản! Phản! Ngay cả Ngưng Ngọc cũng cùng nhau điên!

Cô đã đánh giá thấp Triền Lệnh Nham, muốn chinh hắc không ngờ lại bị hắc chinh ngược trở lại. Người này thừa dịp cô không chú ý, mua chuộc mọi người xung quanh cô.

"Tức ca, anh đã nói sẽ luôn đứng bên cạnh em, anh sẽ không thất tín đúng không?" Anh cả chính là niềm hi vọng cuối cùng của cô, ông trời phù hộ, sẽ không ngay cả anh ấy cũng thể.

Quan Thiên Tước gật đầu nói:" Anh đương nhiên đứng về phía em."

Úc---- ----vẫn là anh cả đáng tin, anh cả tốt nhất! Khóe mắt đã sớm phấp phỏng không nhận được cảm động.

"Bất quá vì suy nghĩ đến tính mạng của em, anh quyết định ngoại lệ một lần."

Oanh---- ----

Ở trong tình huống bị mọi người xa lánh, ngay cả hành lý tất cả mọi người cũng đã chuẩn bị xong. Ngưng Yên đáng thương ngay cả cơ hội trốn cũng không có. Nhìn mọi người mỉm cười tiễn mình, liền như vậy bị Triền Lệnh Nham kéo đi.

Tĩnh Tư Đường hiện tại rất náo nhiệt, từ hôm nay trở đi, nơi đây đã có nữ chủ nhân.

Toàn bộ vũ quán cùng bắt tay vào chuẩn bị đồ dùng cần thiết và trang trí tân phòng cho bà chủ.

Quang Ngưng Yên trước được sắp xếp vào một căn phòng khá lớn, hành lý cũng chất đống ở một góc. Triền Lệnh Nham mang cô đến đây nghỉ ngơi liền lập tức đi xử lý công chuyện.

Cô ngồi ở trên giường, đưa mắt nhìn cách bài trí xung quanh phòng. Vừa nhìn liền biết đây là phòng của đàn ông, không có nhiều đồ trang trí, đồ dùng cũng thật đơn giản, hết thấy tất cả đều lấy màu đen làm chủ đạo.

Hiện tại cô được sắp xếp ở phòng này cũng tạm ổn. Lần trước đến, cô chỉ nhìn thấy phòng khách và đại sảnh, chưa có cơ hội nhìn thấy bên trong.

Thôi được, dù sao thời gian còn dài, không bao lâu hắc cũng sẽ không còn hứng thú đối với cô. Trước khi tới lúc đó cô sẽ thật tốt hưởng thụ cảm giác tra tấn hắc như thế nào, dù sao cô cũng nhàn rồi.Nghĩ thông suốt, cô xách hành lý lấy quần áo ra thay, đem mái tóc cột thành đuôi ngựa, liền ra khỏi phòng đi dạo xung quanh.

Nơi này cũng rất lớn, đường rất nhiều ngã rẽ. Nhớ khi nãy tiến vào bọn họ đi dọc một hành lang thật dài, đi qua hơn chín khúc cua tám ngã rẽ mới đến được căn phòng kia, trên đường không ít cảnh sắc, quanh lối đi được trồng rất nhiều hoa cỏ, cô quyết định đi theo đường cũ xem như thế nào.

Đi ra khúc cua không bao lâu liền có giọng một người gọi lại.

"Chị dâu." Một cô gái nhỏ tuổi nhỏ giọng gọi cô.

Quan Ngưng Yên quay đầu nhìn đối phương, thật là một cô gái xinh đẹp, thoát nhìn khoảng mười tám, mười chín tuổi.

"Cô kêu tôi?"

"Phải. Đúng vậy." Cô gái nôm nốp lo sợ.

"Có chuyện gì không?"

"Triền đại ca nói chị dâu ở trong phòng chờ anh ấy, không nên chạy loạn, anh ấy xử lý xong mọi chuyện sẽ trở về."

Nhìn Quan Ngưng Yên biến sắc, cô gái không khỏi lại co rúm lại.

"Tôi muốn đi đâu tới phiên hắc đồng ý sao?" Không để ý cô gái ngăn cản, cô tiếp tục đi lên phía trước. Nhưng mà không đi được vài bước, lại xuất hiện thêm một cô gái chắn ở trước mặt.

"Chị dâu, Triền đại ca rất nhanh sẽ về, chị về phòng chờ anh ấy đi."

Ngưng Yên khoanh hai tay trước ngực, cao thấp đánh giá đối phương một lần. Đáng người cùng cô gái hồi nãy xấp xỉ, khuôn mặt cũng xinh đẹp không kém.

"Vì cái gì muốn tôi chờ hắc? Có bản lĩnh kêu hắc tới đây gặp tôi." Lướt qua cô gái, cô chuyển hướng sang hành lang dài khác mà đi.

Lúc này đây, cách đó không xa cũng có một cô gái đứng căn lối đi, nhìn thấy cô liền cúi đầu chào, tiếng nói ôn nhu rất giống cô thư ký lẩm chuyệ của cô, vừa thấy là biết được giáo dục rất tốt.

Họ Triền kia rốt cuộc tìm bao nhiêu người đến giám thị cô!

Hắn cường chế mang cô đến đây, cô còn chưa có hành động được gì cả. Càng giận hơn hết ở đây rốt cuộc có bao nhiêu cô gái hậu hạ hắn đây?(Ly: ghen phải hôm ta.>O<)

"Các cô ai đi theo tôi, tôi sẽ không khách khí!"

Cô ra uy cảnh cáo, vì tránh không bị người nào nhìn thấy, cô chuyển sang đi đường nhỏ.

Thừa dịp ba cô gái không để ý, cô nhanh chóng trốn sau thân cây to ở sát hành lang. Sau đó chỉ thấy ba cô gái kia đang vội vàng tìm cô, không thấy cô đâu lập tức lâm vào bối rối.

Úc ----- Cô thừa nhận chính mình cũng rất xấu xa, thấy được ba người kia tìm không thấy cô mà hoảng lên, nhin không được cười xấu xa.

Đáng đời! Ai kêu họ tự tìm phiền toái. Tìm cô cũng không đơn giản như vậy đâu, đừng tưởng cô là phụ nữ tay trái gà không chặt, trước đây muốn tránh né những đợt truy đuổi trò đùa quái dân của lão cha, cô sớm đã luyện thành một thân công phu trốn tìm rồi. Khó khi cô ý trí đáng trào như vậy, để bọn họ đi kiếm một chết đi.

Thẳng đến khi ba người họ đã đi xa, cô mới bước ra, thoải mái vận động, bắt đầu tò mò đánh giá bốn phía.

Không biết mình vô tình chui vào chỗ thế ngoại đào nguyên nào, trông thật bắt mắt, thôi mặt kệ tận hưởng đi!

"Oa-----" Cô hô nhỏ, thấy trước mắt là một khoảng trống nở đầy hoa màu xanh nhỏ bé (Ly: Chắc cô may mắn.:)) bên cạnh còn có hồ, kiếm lòng không được trong lòng nhảy nhót, cô cõ giày ra vô tư chạy bên những bông hoa.

Loại hoa này cô chưa từng thấy qua đâu! Ở trong thành phố rất khó nhìn thấy hoa này. Hoa này chắc chỉ có ở vùng ngoại ô hoặc nông thôn thôi, lại mọc cạnh bên hồ càng thêm đẹp mắt.

Chạy đã mệt, cô liền ghé vào bên hồ, một tay chống đỡ má, một tay điểm nhẹ đoá hoa, đôi chân trắng nõn trên mặt nước vẩy đập, thoải mái thích thú cái gì cũng không suy nghĩ, đắm nghĩ ở đây lười biếng hưởng thụ trời trong nắng ấm cũng thật tốt.

Kỳ thật đến đây cũng không sai lắm, có cây, hoa lại có hồ, coi như đến đây nghỉ phép đi!

"Ai nha, có cá nữa sao?" Cô vui vẻ lầu bầu, nhìn xuyên qua những tán qua lục bình nhìn những con cá vẩy đuôi tùy ý trong nước, theo từng dao động của nó mà kết luận, con cá cũng to đó chứ!(Ly: --!)

Cô kích thích nước trong hồ, nổi lên một vòng lại một vòng gợn sóng, hi vọng khiến con cá chú ý. Không thể tưởng được con cá lại hướng cô bơi tới, chắc được nuôi dưỡng nên không sợ người đi!

Trên mặt nước những tán cây lục bình bởi vì con cá bơi tới mà lay động phập phồng, con cá bơi tới trước mặt cô, bỗng dừng trôi lên mặt nước.

Cô ngây dại!

Trước mắt là một quái vật thật lớn, không nhút nhát nhìn cùng cô mắt to trừng mắt nhỏ.

Con cá này ánh mắt so với cô lớn hơn, đầu cũng lớn hơn cô, miệng lại to hơn nàng gấp trăm lần, chính xác mà nói, nó không gọi là cá, hẳn là kêu---- ----

Cá sấu.

An ủi những tâm hồn nhỏ bé

Bạn đang đọc truyện *Kiều Diễm Uớt Át* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7

Đây nhất định là mơ, Quan Ngưng Yên tự nhủ thầm.

Cô nhìn chăm chăm cá sấu, cá sấu cũng nhìn chăm chăm cô. Cô trong mắt có cá sấu, cá sấu trong mắt cũng có cô.(Ly : -.-!). Hai bên yên tĩnh giăng co bằng mắt.

Cô rất muốn chạy trốn, nhưng thân mình giống như mọc rễ không thể động đậy, cổ họng cũng không thể phát ra âm thanh, chỉ có thể ngơ ngác nhìn cá sấu huynh (Ly: Nguyên văn 鳄鱼兄) chậm rãi mở to cái miệng rộng, lộ ra hai hàm răng sắc nhọn, dưới ánh mặt trời phát sáng lấp lánh.

Mắt thấy hai hàm răng sắc nhọn sát lại càng gần, không có sâu răng, cũng chẳng hôi miệng, chỉ có kinh khủng.....

"Mây dám cắn cô ấy, tao đem mây biết thành bóp da cá sấu." (Ly: ảnh đã xuất hiện ~(^.^)~)

Thanh âm lạnh lùng từ trên đỉnh đầu cô truyền tới, Triển Lệnh Nham thần không biết quỷ không hay xuất hiện. Hai cánh tay cường tráng không biết khi nào đã ôm lấy cơ thể nhỏ nhắn của cô. Đôi ngươi âm trầm trừng mắt cá sấu, ánh mắt phát ra ý cảnh cáo mãnh liệt.

Cá sấu như nghe hiểu được tiếng người, nhìn thấy chủ nhân, thoáng chột dạ vội khép lại miệng rộng, không dám có hành động gì khác, chỉ sợ thật sự bị "lột da", còn lấy lòng phe phẩy cái đuôi ở dưới nước lấy lòng.

"Trở về."

Nhận được mệnh lệnh, cá sấu lập tức ngoan ngoãn chìm vào trong nước, lắt lư cái đuôi bỏ trốn mất dạng.

Triển Lệnh Nham cuối đầu, ánh mắt vốn âm trầm khi nhìn đến vật nhỏ trong lòng đột biến mất không còn dù chỉ một chút.

"Sao lại không ở trong phòng chờ anh?" Giọng nói nhẹ nhàng tràn ngập quyến luyến, cung chiều.

Quang Ngưng Yên không dám lên tiếng. Sợ chính giọng nói run rẩy vì lo lắng của mình tiết lộ mọi cảm xúc.

Cô thầm mắng chính mình vô dụng, lại bị dọa đến hai chân nhũn ra, ngay cả khí lực đều không có, chỉ có thể đáng thương dựa vào khuỷu tay của hắn.

Tuy rằng cô giả vờ như chẳng có chuyện gì, nhưng vẫn là không thể gạt được ánh mắt lợi hại của Triển Lệnh Nham.

Vật nhỏ đáng thương, cô chắc đã rất hoảng sợ.

Nhìn thấy cô mong manh như thế, ánh mắt trăm ngàn năm của hắn bắt ngờ hiện ra một tia ôn nhu.

Triển Lệnh Nham một tay đặt cô lên lưng ôm thật chặt, một tay duỗi ra nhặt lên đôi giày nhỏ bé, ý định đem cô trở về phòng.

"Chính tôi tự đi được!" Cô kháng nghị nói, hắn ôm như thế này, không bị người ta cười đến mất mặt sao.

"Anh muốn ôm em." Hắn nói nhỏ, khoe miệng giờ lên nhọt nhọt ý cười.

"Chẳng biết anh muốn ôm như thế này bao nhiêu người rồi!"

"Em chính là người đầu tiên của anh."

Cô về mặt ngơ ngẩn, đột nhiên cảm động không biết làm sao. Không ít đàn ông nói lời ngon tiếng ngọt với cô, cô có thể đọc lầu lầu, thư được tặng cũng có thể làm sách, nhưng hắn là người đàn ông đầu tiên khiến tim cô đập nhanh như vậy.

Có lẽ cô hiểu được, hắn không phải nói ngọt gì, chính là nói sự thật thôi. Từ miệng hắn nói ra câu đó cô thấy được sự chân thật cùng ấm áp, tâm lạnh bấy lâu cơ hồ bị hoà tan.

Cô không giãy giụa nữa, an phận dựa vào lưng hắn, dù sao cũng rất thoải mái, tầm nhìn cũng rất cao, lại xa, còn có thể một bên chỉ huy, một bên ngắm phong cảnh!.

Triển Lệnh Nham quyết định cho cô vợ nhỏ này nhìn xem hoàn cảnh xung quanh, để cho vật nhỏ kiểm chế không được lại chạy loạn, hơn nữa thừa dịp cơ hội này hắn và cô có thể ở chung một chỗ.

Hắn phát hiện, cô cũng không có lạnh lùng, im lặng như đã từng thấy, ngược lại mới đúng, cũng không phải giống như trong ấn tượng lúc nào cũng nhu nhược, yếu đuối, mà là vô cùng mạnh mẽ.

Phụ nữ trong nhu có cương, hắn thích.

Quang Ngưng Yên không chú ý đến Triển Lệnh Nham luôn luôn quan sát chính mình, một mực mở to đôi mắt xinh đẹp giảo dặt quan sát cảnh trí xung quanh.

Không thể tượng tưởng được một kiến trúc bề ngoài phong cách cổ xưa bên trong bài trí lãng mạn như vậy, bên trong hậu viên mỹ lệ như vậy lại nuôi một con thú bò sát như thê, rất kỳ quái !.

"Tại sao lại có cá sấu.? Cô hỏi.

"Năm năm trước ở dòng sông gần đây bắt được, thả nó sợ gây hại đến mọi người, liền mang về đây nuôi."

"Con cá sấu hình như rất nghe lời của anh?"

Cá sấu kia vừa mới vươn nanh múa vuốt, còn định cắn cô, nhưng vừa nhìn thấy hấn liền ngoãn ngoãn giống như tiểu bạch thả, hơn nữa nghe mệnh lệnh của hấn liền thực sự lui về.

"Andy có thể cảm nhận được bạn bè cùng người lạ."

"Andy? A, nó còn có tên a?"

"Nó còn rất gần gũi, sờ bụng nó sẽ cười khanh khách không ngừng."

"Thực hay giả đấy?" Cô vẽ mặt hoài nghi trừng mắt nhìn hấn.

Triển Lệnh Nham hạ mi : " Em có thể thử xem."

"Tôi mới không cần đâu!"

Hấn nở nụ cười, thực ôn nhu mà cười, khiến cô nhìn xem đến mê mẩn, phát hiện cô thực sự rất thích nhìn hấn cười.

Nhưng là hấn chắc thấy cô giống như người đàn bà chanh chua đi?

Ở trước mặt hấn, cô không có lần nào mà thể hiện hình tượng ôn nhu. Không phải tức giận mắng chửi ầm lên, chính là làm cho hấn thấy tư thế khủng khiếp của mình khi ngủ.

Mọi người ai cũng nói cô là đại mỹ nhân phong trần quyến rũ, tiếng nói mê người, nụ cười như bách hoa nở lộ khiến người gặp người say, hoa gặp hoa nở (Ly: chém chém :blabla: ^^!). Nhưng hết lần này đến lần khác gặp hấn hình tượng cô lập nên đều vỡ tan tành hoàn toàn, trở nên không giống chính mình.

Cô bất tri bất giác để ý đến suy nghĩ của hấn.

Không được, cô phải nghĩ biện pháp lấy lại chút mặt mũi, cho hấn thấy kỳ thật cô rất có khí chất.

Cô vợ nhỏ đột nhiên trầm mặt khiến hấn thật chú ý, như thế nào vật nhỏ đột nhiên an tĩnh như thế ?

"Em không thoải mái chỗ nào sao?"

"Không có." Nàng đáp nhẹ, cô hiện tại mất đi vẻ danh giá, thay vào đó là vẻ đẹp sâu bi.

"Em có tâm sự?"

"Mới không có."

Cô không chịu thừa nhận, gương mặt phấn nộn hơi hơi nghiêng, vừa cao quý, lại trong sáng như nắng sớm, giọng điệu nũng nịu, bộ dáng ủy khuất rất đáng thương.

Ách, hấn đã hiểu.

"Nghĩ muốn gì thì em cứ nói." Triển Lệnh Nham tâm lý mờ mịt.

"Ai muốn gì chứ!"

Cô lần thứ hai lớn tiếng hét, khuôn mặt tức giận vằn vẹo nhưng vẫn mỹ lệ. Khó được cô muốn hấn nhìn thấy vẻ đáng yêu của cô, hấn lại hỏi cô muốn gì, không tức chết mới là lạ.

Triển Lệnh Nham không hiểu ra sao, không rõ cô vì cái gì mà kích động như vậy?

"Được, được, không muốn thì thôi."

"Anh đáng giận! Vương bát đản, tôi không nói chuyện với anh nữa!"

Từ khi quen hấn đến nay, cô luôn dễ dàng tức giận, ai cũng biết cô luôn luôn tỏ vẻ thân thiện, tiếng nói như tiếng trời, mới sẽ không rống đến tận trời như vậy.

"Đừng lộn xộn lại té xuống."

"Ngã xuống cũng không bằng bị anh chọc tức chết!"

Lòng của phụ nữ thật như "mò kim đáy biển". muốn mò cũng mò không ra, bắt quá cũng không sao, hấn sẽ thật làm cô cảm động cô, tuyệt không làm cho cô chuồn mất.

"Anh còn nuôi một con báo đen, mang em đi nhìn." (Ly: Mèn đét oi, anh này toàn nuôi con gì không :shock2: :shock2:)

"Cái gì? Tôi không muốn đi" Cô lần thứ hai sợ tới mất mặt trắng bệch.

"Bằng không nhìn tắc kè hoa."

"Anh anh anh --- --- còn nuôi tắc kè hoa?"

"Muốn nhìn trần không lồ cũng được."

"Ông trời ----- người này thật đáng sợ, tránh xa tôi một chút!"

Sau khi phát sinh sự kiện cá sấu, Triển Lệnh Nham hôm nay cả ngày đều ở cùng cô, miễn cho cô vợ này chạy loạn xảy ra chuyện gì nữa.

Thừa dịp buổi trưa dùng cơm, hấn giới thiệu cô đến tất cả mọi người trong "Tĩnh Tư Đường".

Sáu tên đồ đệ của hấn cô đã từng gặp qua, rất có ấn tượng, hai mươi mấy người khác được giới thiệu qua cô liền quên hết, chỉ có ba cô gái chặn đường cô lúc sáng tương đối có ấn tượng nhất.

Võ quán này của chồng cô tính ra cũng không ít người, phân chia đến sáu khu vực, lần lượt được sáu đồ đệ của hấn quản lý, khu vực trung tâm lấy tên là "Thiên" thường luyện Judo, quyền cước và bắn tên, còn có cái gì mà sân gì đó, trong khoảng thời gian ngắn cô cũng không nhớ hết được nhiều như vậy.

Võ quán tiền thu vào cũng nhiều mà đầu ra cũng không ít. Nhiều người đến đây học võ đều nộp phí khá cao, nhưng mỗi tháng đều phát lương để sử dụng rất nhiều.

Nghे nói những người này có người tự nguyện đi theo Triển Lệnh Nham, một bộ phận được hấn đích thân lưu lại. Triển Lệnh Nham luôn xem mọi người như người thân trong nhà, nên mỗi người ở đây rất kính trọng hấn, đều gọi hấn một tiếng Triển đại ca, chưa kể ba cô gái kia đi theo Triển Lệnh Nham đều tự nguyện nha.

Một cô gái tình nguyện đi theo đàn ông là vì cái gì? Trừ bỏ có lòng riêng cũng không còn lý do nào khác.

Nghĩ đến đây trong lòng cô bỗng thấy không thoải mái, khẩu vị cũng mất sạch. (Ly: các nàng có ngửi thấy mùi chua hơg :)2)

"Sao lại không ăn?" Hấn cúi đầu hỏi, phát hiện trong bát của cô cơm vẫn còn nguyên.

"Tôi ăn no."

"Đồ ăn còn chưa động, không hợp khẩu vị sao?"

"Tôi không thích ăn cơm cùng nhiều người như vậy."

Triển Lệnh Nham ngồi thẳng lên, giọng nói nhỏ nhẹ có nuông chiều cùng uy nghiêm

"Anh biết em vừa đến đây, không thích ứng nhiều với nơi này, nhưng anh hi vọng em có thể thích nghi nó, như vậy không chỉ đối với anh, đối với em cũng rất tốt."

"Có thể thích ứng hay không đó là chuyện của tôi, không cần anh quan tâm, hơn nữa chính anh bức tôi đến đây."

Triển Lệnh Nham biến sắc, cắn răng nghiêm khắc nói : " Đừng tùy hứng, anh chiều em, không có nghĩa em có thể cố tình gây sự."

Nhìn người kia cố nén giận, cô nhếch miệng nhỏ nhắn lên nói:" Tôi muốn trở về."

"Không được" Ngực giống như bị đâm một dao, khuôn mặt Triển Lệnh Nham hiện ra một tia bi thương

Hấn có thể ôn hòa đối với người khác, đối với ba cô gái kia mỉm cười, lại làm trò hung dữ trước mặt cô, còn.... Trách cô cố tình gây sự?

Phòng ăn mà chứa hơn ba mươi người, ăn một bữa cơm mà giống như đi họp chợ, mọi người lại nhìn cô thật quái dị, dưới tình huống như vậy cô làm sao nuốt trôi được.

Dù sao trong mắt bọn họ, cô chính là người đàn bà không biết tốt xấu, ý được cưng chiều mà tùy hứng, hơn nữa có khi họ nghĩ cô là hồ ly tinh cũng nên.

Hốc mắt nóng lên, kìm nén không làm rơi nước mắt, cô đứng lên, cũng không quay đầu lại chạy ra ngoài nhà ăn.(Ly: hơi căng đây...@.@)

Lúc cô chạy đến cánh cửa, sáu gã đồ đệ cũng đứng lên, Triển Lệnh Nham nhắc tay ngăn lại, ánh mắt nhìn qua, ba cô gái lập tức đuổi theo.

Hồng Trung chờ năm người khác ngồi xuống, cẩn thận đánh giá sắc mặt Triển Lệnh Nham. Mọi người tuy rằng miệng vừa nhai cơm, tay vừa cầm đôi đũa cũng không nhàn rỗi, ánh mắt thủy chung tập trung trên mặt Triển Lệnh Nham.

Mọi người trong lòng biết rất rõ, Triển đại ca rất lo lắng cho chị dâu.

"Tôi mà nhìn thấy ai không tập trung ăn thì cẩn thận đấy."

Lời vừa nói ra, mọi người giống như quỷ chết đói vùi đầu mà bát, tay cùng luân phiên gấp thức ăn, ánh mắt không dám..... nhìn lung tung nữa.

Triển Lệnh Nham như trước vẻ mặt bình tĩnh, nhưng tâm tư sớm theo bóng dáng kia bay đến tận đâu.

Hắn nên đối với cô như thế nào đây? Có lẽ hắn thật không hiểu rõ phụ nữ, cũng không biết phải làm như thế nào khiến cô có thể quan tâm đến hắn một chút, nhưng hắn có thể dùng sinh mệnh bảo vệ cô một chút cũng không thương tổn. Mới vừa rồi, thấy hốc mắt cô đỏ lên tâm hắn cũng bị nhéo đau không thôi, so với dùng dao chém lên người còn đau hơn, khó chịu hơn. Hắn nghĩ muốn bảo hộ cô, lại vô ý làm tổn thương lòng của cô.

Ai

"Triển đại ca thờ dài nha, rất hiếm khi." Một người khe khẽ nói nhỏ.

"Xem ra anh ấy lún sâu lắm rồi." Hai người thảo luận.

"Anh hùng khó qua ái mỹ nhân mà!" Một người không biết tốt xấu nói thêm vào.

"Hay bắt chị dâu nhốt lại đi."

Bà người cùng nhìn lại người thứ tư, hỏi: "Có ý gì?"

"Không có gì, đột nhiên nghĩ ra nhốt lại là ý kiến hay mà thôi."

Vài cái đám hương đầu người thứ tư mà đánh. Hừ! Ăn no như rồng mỡ mà!

--- -----Nam-mô-ai-di-đà-phật-----

Quan Ngưng Yên một đường chạy về phòng ngủ, hốc mắt này giờ nén lại liền rơi xuống.

Vì cái gì lại khóc? Cô cũng không biết, dù sao rất muốn khóc một trận thôi.

Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng thấy ủy khuất như vậy. Khi còn nhỏ, cha ruột mất sớm, cô giống mẹ mạnh mẽ từ rất nhỏ, bất luận bị người đời khi dễ hoặc khinh khi, cô đều cùng mẹ cắn răng chịu đựng, ẩn nhẫn qua từng ngày. Đến khi tám tuổi mẹ mất làm cô rất thương tâm, trừ lần đó ra, cũng không có chuyện gì khiến cô cảm thấy đau lòng.

Trở thành cô nhi, cô như củ khoai bồng tay, họ hàng thân thiết không ai chịu thu nhận, nhưng cô vẫn kiên cường, tuyệt không cúi đầu trước vận mệnh.

Nhưng hiện tại, lòng cô rất đau, cũng không vì người đàn ông kia, nghĩ đến lại khóc thật to.

Đối với cuộc đời phân biệt đối xử này, cô đã không còn gì để tổn thương rồi, cô vẫn luôn nghĩ như vậy. Không ngờ, hắn chỉ nói một câu lại có thể khiến cô thành ra thế này!.

Nhất thời xúc động, cô hướng lên trời mắng to:" Triển Lệnh Nham chết tiệt, vương bát đần nhà anh!"

Triển Lệnh Nham mới vào cửa, liền nghe những lời khen hắn này của cô.

Không ngờ hắn lại vào lúc này, hắn nhất định lại nhìn thấy bộ dạng chật vật của cô nữa rồi. Quan Ngưng Yên đầu tiên ngẩn người, lập tức xoay người muốn chạy trốn. Nhưng mà động tác của Triển Lệnh Nham so với cô càng nhanh hơn, từ phía sau ôm nàng vào lòng thật chặt.

"Đáng chết! Buông tôi ra!" Cô sợ hãi đánh hắn, đem khuôn mặt che đi. Khóc đến khó coi như vậy, chết cũng không để cho hắn nhìn thấy.

"Thực xin lỗi." Giọng nói nhỏ nhẹ ôn nhu vang lên bên tai.

"Anh ----- anh nói cái gì? Tôi mới không phải vì anh mà khóc đâu----a?" Một cảm giác lạnh lẽo tiếp xúc vào vùng da ở cổ, cô buồn bực cúi đầu nhìn, vừa thấy ý cười liền xuất hiện trên khuôn mặt, vòng cổ bảo bối của cô đây mà. (Ly: ánh lấy đồ dụ chị ấy đó O.O)

Quan Ngưng Yên đột nhiên ngừng đầu, trên mặt tràn đầy kinh hi cùng nghi hoặc.

"Anh đã đáp ứng em, hiện giờ vật về với chủ." Hắn luôn luôn nói chuyện giữ lời.

Mới nãy như diễn viên, nói khóc liền khóc , hiện tại lại mỉm cười như đứa trẻ vậy.

Cô kích động đem vòng cổ đặt trên đôi tay trắng nõn, cẩn thận nâng niu như bảo bối hôn lên nó. Vì chiếc vòng này, cô mất ngủ bao đêm nha!

Thật cẩn thận vuốt ve nó, đây chiếc vòng bạc cổ, hoa văn trên nó in đậm dấu vết , nhìn ra được niên đại đã lâu, ở trong mắt người khác nó hẳn không có giá trị, nhưng nó là bảo bối cô ngày đêm muốn lấy trở về.

Nhìn chăm chăm vào nó, bất tri bất giác khoe miệng chậm rãi giờ lên.

"Đừng khóc." Hắc thập giọng nói.

"Ân."

Thiên hạ trong lòng đối với hắc nữ nụ cười ngây thơ như hoa, ẩn hiện lúm đồng tiền, làm ngực hắc đập thật nhanh, kinh diễm không thôi!

Cô nở nụ cười!

Khó nén trong lòng thụ sủng nhược kinh, hắc si ngốc nhìn giai nhân phần khởi, khuôn mặt đỏ bừng vì kích động, thật sự đáng yêu tới cực điểm!

Lúc trước cô luôn luôn bộ dạng lạnh nhạt, chưa từng cho hắc khuôn mặt hoà nhã, giờ phút này bày ra khuôn mặt tươi cười động lòng như vậy, tầm mắt của hắc muốn dời cũng không dời được.

Quan Ngưng Yên không nhận thấy sự khác thường của hắc, hưng phấn mà nhìn chăm chăm vòng cổ trong tay.

Làm cô nhớ muốn chết, mất đi gần hai năm, rốt cuộc nó cũng về tay cô, thật sự không dễ dàng! Hoài niệm không dừng, ý cười trên môi càng sâu.

Ha ha, cô đương nhiên vui vẻ, chẳng những vui vẻ, còn rất yên tâm, vòng cổ quan trọng bởi vì nó ẩn dấu một bí mật không muốn người khác biết, bí mật này ngay cả anh em trong nhà cô cũng không có nói qua.

Về phần bí mật là cái gì, cô đánh chết cũng sẽ không nói!

Nhìn vòng cổ trên tay, cô có thể tha thứ cho họ Triển này, coi như là huê nhau đi, ha ha.

"Được rồi, tôi không giận nữa, không còn việc gì nữa anh có thể đi rồi." Cô phát tay, lực chú ý đều đặt trên vòng cổ , nhưng cánh tay bên hông không có ý định buông ra.

Cô cau mày lần thứ hai nhìn hắc. Tại sao người này lại không nhúc nhích, nhìn mình như vậy?

Đáng chết, làm cô thật mất tự nhiên!

"Này, anh bị điểm huyết sao? Một chút phản ứng cũng không có." Cô dùng ngón trỏ chỉ vào lòng ngực rắn chắc của hắc, trong mắt hắc hiện lên một tia tinh quan sau đó nhanh chóng biến mất.

Nếu hắc không đi, cô làm sao có thể kiểm tra bí mật có bị gì không.

"Anh thích nhìn em cười." Triển Lệnh Nham đột nhiên mở miệng.

Thích nhìn cô cười cũng không nhìn cô như vậy đi? Bất quá con người mà, không ai lại không thích người khác khen mình chứ. Nếu hắc thích xem thì cho hắc xem cho đủ nha!

Coi như hắc vận khí tốt, khó được khi cô cảm thấy sung sướng đến vậy, vòng cổ về ta cô, hắc cũng có công không ít, sẽ cho hắc nhìn thấy vẻ mặt tươi cười của cô lâu chút!

Nhưng mà cô rất vô tội, cô không có ý khiêu khích ác ý, chẳng qua chỉ muốn hắc mau đi ra thôi, mới hào phóng cười cho hắc nhìn đủ.

Cũng chính vì thế, Quan Ngưng Yên hoàn toàn xem nhẹ lửa nóng trong mắt của hắc.

Vô tâm phóng điện, tương đương đổ dầu vào lửa nha!

Ngay lập tức, hắc cúi trên đôi môi nhỏ nhắn đỏ mọng hôn thật sâu, dùng hành động thay thế ngôn ngữ. Hành động bất ngờ khiến cô không kịp đề phòng, khiến cô một trận bối rối.

Bạn đang đọc truyện *Kiền Diễm Ướt Át* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8

Lúc này đây cô không hề giây dựa, tình tế cảm thụ tình cảm mãnh liệt môi lưỡi giao nhau, cảm thấy có thứ gì đó đang dần thay đổi.

Cô cũng không phải thích hắn, chỉ là đối với hắn có thêm một chút cảm tình, đây chỉ là báo đáp hắn mà thôi (Ly: ý của chỉ là chỉ cho anh hôn là báo đáp nhá! >-), cô mới không phải động tâm với hắn đâu!

Nghĩ thì nghĩ như vậy, hai tay cũng không tự giác đặt vào vai hắn, suy nghĩ mơ mơ màng màng, ngực còn đập rất nhanh.

Triển Lệnh Nham không tình nguyện buông cô ra, rất sợ hành động của mình tổn thương cô lần thứ hai. Nhưng vừa cách ra một chút liền bắt gặp hình ảnh khiến hắn sửng sốt. Hai gò má cô thẹn thùng bất giác trở nên hồng, ánh mắt ngượng ngùng mê ly cùng với hai phiến môi vừa mới bị hắn dày vò đang đỏ tươi ửng ửng.

Trong lòng lập tức dâng lên một ngọn lửa, rốt cuộc kiềm chế không được lần thứ hai cuối xuống hai cánh môi ngọt ngào.

Cô là vợ của hắn, nhận thức này làm hắn càng thêm hưng phấn, ôn nhu, lý trí chó má gì đó hắn không muốn quan tâm. Ngay tức khắc biến thành cảm thú, chỉ có ăn cô hắn mới hoá giải được đau khổ dục hoả đốt cháy nhiều ngày đêm.

Môi lưỡi ra sức công thành đoạt đất hút hết vị ngọt ngào trong miệng cô, tay hắn cũng không rảnh rồi, khẩn trương cởi bỏ những vật cản trở hắn. Hắn đột nhiên thô bạo làm cô không kịp phản ứng, đến khi có chút cảm giác gì đó không đúng, cô ra sức giãy dụa.

Trong lúc đó, quần áo của cô từng cái từng cái một bị hắn cởi xuống quần thật xa, đến khi cơ thể tiếp xúc với không khí, khuôn mặt cô sớm đã đỏ như táo.

Cơ thể trần trụi trước mắt hắn, cô e lệ không dám nhìn vào hắn, bộ dáng đó quả thật khiến máu trong người hắn như sắp nổ tung.

Hắn giang hai tay ra ngăn cản vật nhỏ trong lòng có ý định bỏ trốn. Giam cô trong ngực an ủi, đồng thời phái nam mãnh mẽ phía dưới cảm nhận được sự mềm mại, non nớt hấp dẫn đến trí mạng đang dụ dỗ hắn.

Lúc đầu hắn luôn tỏ ra lạnh lùng, nghiêm nghị nhưng trong luôn có một ngọn lửa luôn bùng lên khi hắn tiếp xúc với cô.

Hành động của hắn bây giờ cô ngay cả cơ hội trốn đều không có, nhiều lần bị hắn hôn khiến cho cơ thể quỳ rũ trở nên đỏ bừng. Tay hắn trên cơ thể cô chậm từng ngọn lửa, từ cổ chạy xuống phía dưới. Mỗi tất da tất thịt đều bị hắn để lại ấn ký của riêng hắn, cô xấu hổ, đồng thời cũng mong chờ, rên khẽ lên.

"Uhm"

Sợ làm cô đau, hắn hết sức khống chế mình không hành động thô lỗ, nhưng bên tai truyền đến âm thanh yêu kiều khiến mọi suy nghĩ của hắn bị đánh tan, phía dưới trường đau tham lam muốn có được cô.

Triển Lệnh Nham nhẹ nhàng gạt sợi tóc trên trán của cô giọng nói kiềm chế thì thầm bên tai:" Em là của anh." Dứt lời eo ếch nhấn mạnh đi vào.

"Ah." Con đau như xe tải nghiền qua khiến cô hét lớn : "Triển Lệnh Nham, mẹ kiếp anh đi ra ." Cô lớn tiếng nói với hắn.

"Ngaoan, chút nữa sẽ không đau." Triển Lệnh Nham nhẹ nhàng dụ dỗ cô, nói giỡn tên đã lên cung làm sao ngừng được.

Cảm giác cô đã dần thả lỏng hắn bắt đầu khai triển tấn công, đôi mắt toả sáng, uy mãnh như một con mãnh thú, một lần rồi lại một lần hắn cuồng dã muốn cô.

"Uhm, Triển Lệnh Nham nhẹ chút." Giọng nói quỳ rũ, thỏ thẻ đi vào tâm hắn.

"Bà xã, anh yêu em." Triển Lệnh Nham thì thầm.

Kích tình qua đi, cô kiệt sức xụi lơ trong ngực hắn, mà hắn tình lực dồi dào như cũ, quỳ luyến để lại nhiều dấu hôn trên lưng cô.

Hai người trong lúc đó không cần ngôn ngữ, hạ thân của hắn vẫn ở trong cơ thể cô, tư thế thân mật này khiến hắn và cô càng thêm gắn bó như hai đứa trẻ sinh đôi.

Cô đã là của hắn, điểm này không một điều gì có thể thay đổi.

Quan Ngưng Yên đem mặt chôn ở trong chăn, vì sự nhiệt tình đáp lại hắn lúc này của cô mà cảm thấy xấu hổ. Người đàn ông này đem cô từ trên xuống dưới ăn hết không chừa lại chút gì, cô quả thực không thể tin được.

Cô chưa bao giờ cùng một người đàn ông nào thân mật như thế, căn bản không biết nên đối mặt với hắn như thế nào.

Bởi vì cô vẫn luôn đưa lưng về phía hắn, cũng không nói câu nào, làm hắn rất dễ ý.

"Ngưng Yên?"

Cô giả chết.

Chỉ trong chốc lát hần lặng lẽ lại gần, muốn xác định cô đã ngủ hay chưa.

Cô từ từ nhắm mắt lại, không cho hần phát hiện mình giả bộ ngủ, nhưng mà hơi thở ấm áp ngay sát lỗ tai và vài sợi tóc, thật sự là . . . ngứa chết người!

Bất quá tuy rằng rất khó chịu, nhưng còn trong phạm vi cô có thể nhịn, đến khi đôi tay bên trong chăn bông bắt đầu lại rục rịch, cô rút cuộc cũng không giả vờ được nữa, giữ chặt đôi tay đang chuẩn bị làm loạn kia.

"Em tỉnh!" Giọng nói của hần thấp phàn vui sướng.

"Ngủ được mới là lạ!" Cô đang mắng người nha, có người nào bị mắng mà còn hào hứng như thế không.

"Thực xin lỗi, làm ồn đến em."

"Anh cố ý !" Đôi bàn tay trắng nõn bị hần chặt chẽ bắt lấy, đặt bên môn yêu thương mà hôn, hại cô đỏ mặt, lời mắng chửi bên miệng nuốt trở về.

Hần ôm cô chặt hơn, hai người một câu cũng không nói, không khí trông rất ngọt ngào, ấm cúng.

"Không tức giận ?" Triển Lệnh Nham thấp giọng hỏi.

"Tức giận hữu dụng sao ?" Cô hừ nhẹ.

Hần nghiêm túc nói : " Hữu dụng, anh sẽ tùy em xử lý."

"Vậy anh thăm rồi, bởi vì tôi rất tùy hứng." Kỳ thực cô chỉ muốn đùa hần, không nghĩ hần lại xem như thật.

"Em có thể nói với anh em tức giận vì cái gì, chỉ cần trong phạm vi của anh, anh có thể sửa."

"Chỉ sợ tôi cùng anh suy nghĩ không hợp, nói ra anh chưa chắc đồng ý."

Cô nói có chút ai oán, tựa hồ hần thật sự làm cô rất ủy khuất.

Triển Lệnh Nham nâng cằm của cô lên, nhìn vào mắt cô nhỏ nhẹ nói : " Anh sẽ gọi người đem đồ ăn đến phòng, về sau em ở trong phòng dùng cơm, như vậy có được không bà xã?"

Hần hào phóng đưa ra yêu cầu làm cho lòng rất vui vẻ, bất quá lập tức chuyển vui thành buồn, tựa hồ có tâm sự khác.

"Còn cần cái gì, trực tiếp nói cho anh biết."

Cô quay mặt sang hướng khác, giọng điệu nén giận : " Nếu không phiền phức, tôi không muốn thấy một người phụ nữ nào xuất hiện trong cái nhà này."

Hần nhíu mày : " Cái gì phụ nữ?"

"Ba cô gái trẻ tuổi kia vốn cũng là phụ nữ."

"Tiểu Đan mấy cô nhóc đó?"

"Tôi không nhớ tên ai hết, cũng sẽ không nhớ, nếu muốn gần gũi, tốt nhất cách tầm mắt của tôi xa một chút."

Triển Lệnh Nham rút cục hiểu được lời nói tràn đầy mùi thuốc súng từ đâu mà đến.

"Em nghĩ anh và các cô ấy có gì sao?"

"Đừng nghĩ là tôi ngu ngốc, tôi biết quanh phòng này không có sự cho phép của anh không thể vào được, trừ bỏ ba người kia là ngoại lệ."

Đôi tay thon dài kéo khuôn mặt hờn giận quay lại đối diện chính mình, thận trọng giải thích:" Anh và các cô ấy không có gì cả, nếu có chỉ là loại tình cảm anh em, các cô ấy sở dĩ được tiến vào chỗ này là bởi vì anh muốn các cô ấy bảo vệ và chăm sóc em."

Quan Ngưng Yên nghi hoặc: "Thật sự?"

"Em không được hoài nghi tấm lòng của anh."

Hần thật sự để ý, chân mày khoá chặt, nghe thấy câu nói của cô mà thương tâm, một người đàn ông trên mặt lại xuất hiện biểu tình như thế, thực làm cho người ta cảm thấy buồn cười.

"Không có gì buồn cười cả." Triển Lệnh Nham kháng nghị.

Hắn nói chưa dứt lời, lại làm cho cô cười đến không kiềm nể gì.

"Bỏn tiểu thư muốn cười là cười, không mượn anh xen vào."

"Vây cũng không hẳn, hơn nữa em cũng không còn là "tiểu thư"." Ánh mắt của hắn càng trở nên sâu sắc.

"Điều này rất đơn giản, ly hôn là thành."

Ặc, lời này không được nha, đang ở trên tay sói mà.

"Nha --- ----" Cô thét chói tai, hắn đột nhiên đánh lén làm cô vừa tức vừa buồn cười. Thật đáng giận nha, người này lại dám đánh mông cô!

"Em thử làm đi, có bản lĩnh em cứ làm xem." Triển Lệnh Nham cắn răng uy hiếp, hung hăng ôm chặt eo thon mảnh khảnh, xoay người liền nằm phía trên, phái nam mạnh mẽ đang chôn chặt trong cơ thể cô chậm rãi chuyển động. Căn phòng vang lên từng trận nỉ non lập tức bị những nụ hôn tới tấp che mất.

Hắn không dùng lời nói, hắn chỉ muốn hành động để chứng minh cô là của hắn, ly hôn cũng đừng nghĩ tới!

Từng trận lửa tình làm cho tâm hồn hai người hòa lại làm một.

Cả buổi chiều cũng không có ai nhìn thấy bóng dáng của anh Triển. Buổi trưa, sau khi anh Triển trở về phòng liền không thấy đi ra nữa. Bữa ăn tối cũng không thấy anh Triển xuất hiện, nghe nói anh Triển gọi Tiểu Đan phân phó phòng bếp đưa bữa tối vào sân sau, lập tức cảm thấy có nguyên nhân.

Lương Siêu hỏi Hồng Trung: "Buổi tối sẽ ra ngoài sao?"

Cũng sắp đến giờ rồi, nhưng không ai không muốn sống mà đi gõ cửa phòng. Trước kia, anh Triển đều đến trước năm phút đồng hồ, bây giờ còn chưa xuất hiện, theo suy đoán, đêm nay sẽ không ra.

"Nói với anh em đổi thành ngày mai đi. Đêm nay mọi người ngủ sớm một chút." Trong phòng yên tĩnh, Hồng Trung với thân phận là người cao thứ hai sau anh Triển thay mặt ra lệnh.

Lương Siêu hâm mộ thở dài: "Thật tốt, ta cũng muốn lấy vợ, tuổi chúng ta đã không còn nhỏ, hiện tại lại ngay cả bạn gái cũng không có. Này, Hồng ca, hôm nào chúng ta ra ngoài tán gái đi."

"Cậu tự đi đi, tôi không có hứng thú."

"Đừng cứng nhắc như vậy, cứ tiếp tục thế này cẩn thận cả đời độc thân đấy."

Hồng Trung cười không đáp, trong đầu không tự chủ hiện lên một bóng dáng xinh đẹp, cái miệng nhỏ nhắn, mắt to tròn người, kể từ lần đó gặp qua, anh thường xuyên nhớ tới.

Anh rất muốn gặp lại cô, nhưng không biết lấy lý do gì, lại không dám trực tiếp nói ra như anh Triển, sợ sẽ hù chết người ta. Có lẽ mình quá cứng nhắc rồi, nếu cứ tiếp tục như vậy sợ rằng thật sẽ phải độc thân cả đời.

Anh quyết định, lần sau gặp được cô, mình nhất định phải tích cực một chút.

Giữa trưa hôm sau tỉnh lại, Triển Lệnh Nham đã không còn ở trên giường, cũng tốt, nếu không thì cô cũng không biết nên dùng thái độ gì đối mặt với anh.

Xuống giường, Quan Ngưng Yên nhìn mắt đất đều là quần áo rơi la tả, ở giữa vùng hỗn loạn thuận tay lấy một cái thảm mỏng bọc lấy thân thể không một mảnh vải của mình, đi tới phòng tắm.

Tinh thần của cô cũng không tệ lắm, cảm xúc cũng tốt, nhưng mà khi nhìn thấy bộ dáng nửa người trên của mình trong gương, chỉ có thể dùng bốn từ 'vô cùng thâm' để hình dung.

Tên kia thuộc bộ tộc ăn thịt người sao?

Từ cổ trở xuống, trên da thịt non mịn đều có những vết xanh xanh tím tím không thể đếm hết, mà da thịt của cô lại trắng như tuyết, làm cho dấu hôn càng nổi bật hơn. Từng vết xanh xanh tím tím đại biểu dấu vết hắn đã gặm cắn qua, cũng là bằng chứng hai người kịch liệt từng dục.

Bộ dạng thế này làm sao cô có thể ra ngoài gặp người? Không nhịn được có chút oán giận, nhưng trong mắt cùng ý cười nơi khóe môi đều có vẻ rất thẹn thùng.

Nhất định là anh ta cố ý, sợ cô chạy trốn nên dùng cách này làm cho cô không thể ra khỏi cửa.

Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô tìm trong tủ quần áo một bộ có thể che đi dấu hôn, nhưng không có bộ nào thích hợp, bởi vì hành lí là do Ngưng Ngọc thu xếp giúp cô, quần áo mùa đông mang theo không nhiều lắm, xem ra cô cần tìm chút thời gian trở lại nhà của mình.

Không có biện pháp, tạm thời dùng khăn quàng cổ che đi vậy!

Lúc này, cô lo lắng nhớ đến vòng cổ. Nguy rồi! Vứt ở đâu rồi? Vội vàng tìm kiếm khắp nơi, may mắn đã tìm thấy ở chân giường.

Cô cẩn thận nhìn xung quanh, sau khi xác định không có ai, liền cẩn thận từng li từng tí dùng cài tóc sắc nhọn khiêu lỗ rất nhỏ dưới hoa tai.

Năm anh chị em nhà họ Quan, mỗi người đều có một bảo bối quý giá, bọn họ không để tài sản bạc tỉ của cha ở trong mắt, chỉ để ý bảo bối của mình, có lẽ là một tấm ảnh, có lẽ là một bức tranh, mặc dù không đáng giá, nhưng ở trong lòng bọn họ những thứ này đều là vô giá.

Bốn người khác sợ đi bị cha quản chế, là vì bảo bối của bọn họ không cẩn thận bị cha bắt cóc rồi.

Liền lấy em út để nói đi, suốt ngày trông coi ảnh chụp gia đình, mới có thể để cho cha biết rõ nhược điểm của nó, cũng làm cho cha có cơ hội lợi dụng. Còn anh cả, cả ngày ép cha nói ra vị trí cha mẹ ruột của anh, không phải là nói nhược điểm cho kẻ địch thì là gì?

Về phần Ngưng Ngọc, tốn công tốn sức chôn tranh xuống dưới đất, rồi lại nhịn không được đào lên xem trộm, cha không cần tìm cũng biết nó giấu tranh ở chỗ nào.

Có vết xe đổ trước đó, cô mới không ngốc để phạm sai lầm như vậy!

Cái gọi là nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, tuyệt đối sẽ không ai nghĩ đến, cô lại tùy tiện nhét vào vòng cổ, không có khám lên kim cương đắt giá, cũng không có trang sức chân châu xinh đẹp, chỉ là một sợi dây chuyền phổ biến, cố tình lại là bảo bối trân quý của cô.

Vốn tưởng rằng không có chút sơ hở nào, vẫn bị lão cha gian trá lấy mất, cô không hiểu mình cẩn thận như vậy, tại sao cha vẫn biết?

Lại tìm tòi nghiên cứu nữa cũng vô dụng, vì đáp án đã theo cha nhắm mắt xuôi tay, thành một khối dưới đất rồi.

Dây chuyền ‘rắc’ một tiếng, trái tim của cô cũng kịch liệt nhảy một nhịp, ngón tay khẽ run từ từ mở ra huyền cơ ẩn giấu trong hoa tai, không ai biết thì ra giữa hoa tai là khoảng trống, bên trong cất giấu tường niệm thật sâu của cô, cũng cất giấu ‘quá khứ’ khó mở miệng của cô.

Trông không!

Đôi mắt Quan Ngưng Yên lờ thành mắt cá vàng, vẻ mặt rung động giống như đèn ngày tận thế, dây chuyền rớt khỏi tay cô, cả người cô cứng cứng thành một tượng đá sắp bể nát.

Anh lừa cô, anh lại dám lừa cô! Nói cách khác, anh đã biết quá khứ của cô rồi hả?

Không! Lỗ mũi đỏ lên, cô lao ra khỏi phòng, hai tay quơ loạn, nước mắt trào ra như bão tố.

Cô thề, đời này sẽ không để ý tới anh nữa!

Triển Lệnh Nham cùng đại đồ đệ Hồng Trung và nhị đồ đệ Lương Siêu ở trong phòng hội nghị bí mật hội đàm.

Mang vợ đến Tinh Tư Đường ở ẩn, chỉ là cách làm tiêu cực, Ngưng Yên không thể nào an phận cả đời không ra cửa, cho nên anh muốn Hồng Trung mang tin tức của mình liên lạc với một ít nhân sĩ mạnh mẽ của giới võ thuật.

Nhiệm vụ còn lại giao phó cho Lương Siêu là đi tìm những người đã từng chịu ơn anh, trong đó không thiếu những người chiếm giữ địa vị quan trọng trên chính đàn hoặc là hai giới hắc bạch cũng dùng tốt.

Anh trời sinh tính không màng danh lợi, ban ơn người khác không mong báo đáp, cũng không muốn phiền toái người khác, mặc dù có một đám đông hận không được anh phiền toái, lại không có bất kỳ cơ hội nào.

Vì Ngưng Yên, anh quyết định phá lệ một lần.

“Anh Triển! Anh Triển!” Ngoài cửa truyền đến tiếng gõ cửa vội vàng, là Tiểu Đan.

Triển Lệnh Nham mở cửa, chỉ thấy Tiểu Đan thở hổn hển, trên trán còn chảy rất nhiều mồ hôi.

“Sao thế?”

“Chị dâu lại chạy trốn không thấy, em cùng Tiểu Mẫn và Tú Tú đuổi theo, nhưng... Công phu ẩn giấu của chị dâu quá tốt, bọn em tìm nửa ngày ngay cả một bóng dáng cũng không thấy, chỉ sợ... Chị dâu đã chạy khỏi Tinh Tư Đường...”

Tất cả mọi người đều biến sắc, đặc biệt là Triển Lệnh Nham, nếu vợ tự tiện chạy ra ngoài thì nguy rồi!

Tiểu Đan còn chưa nói hết, Triển Lệnh Nham liền lao ra ngoài cửa.

Hồng Trung và Lương Siêu liếc nhau một cái, cùng chung suy nghĩ.

“Hình như anh Triển hăm rất sâu, chưa nhìn thấy vẻ mặt anh ấy ngưng trọng như vậy bao giờ.”

Tiểu Đan gấp đến độ sắp khóc: “Làm thế nào, nếu chị dâu xảy ra chuyện gì, anh Triển nhất định sẽ không tha thứ cho chúng ta đấy!”

Hồng Trung nói: “Trước đừng có gấp, Tiểu Đan, em đi thông báo để mọi người đề phòng, Lương Siêu, cậu đi tập hợp các anh em đi tìm, tôi đuổi theo đại ca.”

Sau khi phân phó xong, ba người tự mình rời đi. Bọn họ biết tính nghiêm trọng của chuyện này, bởi vì Tĩnh Tư Đường ở chỗ vắng vẻ, bốn phía đều là rừng cây, nếu không có người dẫn đường, rất dễ lạc đường.”

Hi vọng tới kịp, đừng xảy ra chuyện không may gì.

Bạn đang đọc truyện *Kiều Diễm Uớt Át* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

Quan Ngưng Yên bất chấp tất cả chạy đi, trong mắt chứa đầy lệ, khóc đỏ chớp mũi, thở phì phò mà đi.

Cô quyết định ly hôn cùng họ Triển kia, đợi cô sau khi trở về, sẽ lập tức gửi giấy thỏa thuận ly hôn cho anh ta.

Lau nước mắt, ra lệnh cho mình không được phép khóc, nhưng nước mắt như những hạt trân châu rơi xuống, từng giọt từng giọt tuôn trào không ngừng.

Đây là nơi quý quái gì đây! Đi nửa ngày mà một chiếc xe taxi cũng không thấy, làm cho chân của cô đau lên vì mang giày cao gót.

Quan Ngưng Yên dừng lại, nhìn phía trước một cái, rồi lại nhìn phía sau, trước không thôn xóm, sau không nhà trọ, chỉ có những cái cây ở đằng xa xa, ngoài ra không có gì cả, cô không nhìn được rừng mình một cái. Lúc ra ngoài cái gì cũng không mang, quần áo cũng mặc không nhiều lắm, gió này thổi lên thật lạnh, không khỏi cảm thấy mình quá xúc động, cô nên gọi Nại Nại đến đón cô mới đúng.

Ừng ục ừng ục. . . .

Bụng đang hát ‘không thành kế’ rồi*, lúc này mới nhớ tới mình từ lúc rời giường cho đến bây giờ nước cũng chưa uống, còn lãng phí nhiều nước mắt như vậy, còn đi nhiều đường như vậy, nói thật ra, cô thật đói đó!

(*: Ý là bụng đói réo lên)

Vừa lạnh, vừa đói, bình tĩnh suy nghĩ một chút, nếu cứ tiếp tục đi về phía trước thật không phải là một cử chỉ sáng suốt!

Thôi, cô vẫn là nên trở về, trước khi ly hôn thì phải lấp đầy bụng, mới có hơi sức tìm họ Triển kia gây gổ.

Cô xoay người đi về phía đường cũ, đi tới đi lui, nhưng càng đi càng buồn bực. Nhớ rõ rằng mới vừa rồi lúc đi không có đi qua đường đá, tại sao bây giờ không duyên không cớ có nhiều ngã rẽ hơn thế này?

Cô nhìn sang trái, rồi nhìn sang phải, một giọt mồ hôi lạnh từ trên trán cô chảy xuống.

Thảm! Cô. . . Lạc đường!

Đột nhiên, có mười mấy người không biết từ nơi nào đi ra, mặt mũi bọn họ hung ác, giọng điệu không tốt, vừa nhìn đã biết không phải người lương thiện, Quan Ngưng Yên lạnh lùng nhìn chằm chằm bọn họ, toàn thân cảnh giác.

Một người đàn ông trong đó quát hỏi: “Mày là Quan Ngưng Yên phải không?”

“Không phải.”

Bọn họ sững sốt một chút, vẻ mặt tràn đầy hoài nghi, chỉ chốc lát sau một người đàn ông khác lên tiếng, “Đại ca, nó trả lời nhanh như vậy nhất định là có quỷ, chắc chắn chính là nó.”

Quan Ngưng Yên lạnh lùng nói: “Các người bị mù sao? Quan Ngưng Yên nào có xinh đẹp như tôi, người đàn bà xấu xí đó ngay cả đầu ngón chân của tôi cũng không sánh nổi.”

Lúc này bọn họ ngẩn ra lâu hơn, còn châu đầu ghé tai lẫn nhau bàn luận xôn xao, chẳng lẽ tính sai rồi?

“A Thang!” Đại ca cầm đầu quát lên, “A Thang đâu?”

“Đại ca, A Thang nói đau bụng. . . . Đã đi vệ sinh.”

Người đàn ông cầm đầu trừng mắt, còn người đàn ông trả lời kia thì cúi đầu xuống không dám nhiều lời.

A Thang là người duy nhất có thể nhận ra Quan Ngung Yên nhưng lại không có ở đây, vậy là không có cách nào xác nhận người phụ nữ này có phải là người mà bọn họ muốn tìm hay không.

Quan Ngung Yên đi lên phía trước, đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn những người lưu manh trước mắt, ánh mắt sắc bén mười phần làm cho bọn họ không tự chủ được mà co rúm lại, đồng thời cũng vì vẻ đẹp của cô mà mất hồn.

“Nếu nhận lầm, xin mời nhường đường cho! Tôi nghĩ chắc các vị sẽ không làm khó một cô gái yếu đuối giữa ban ngày ban mặt đâu, đúng không?” Âm thanh ngọt ngào nũng nịu tựa như thời miêng, bọn họ nghe được tâm thần liền nhộn nhạo, hơn nữa đáng vẻ cô nhu nhược đáng thương, làm cho trái tim bọn họ bay loạn, nhất thời nhìn đến mắt choáng váng, căn bản không nghĩ tới muốn ngăn cản cô rời đi.

Thuận lợi lừa gạt những người này, cô tùy tiện lướt qua bọn họ, bình tĩnh rời đi. Chờ cách xa tầm mắt của những người đó, Quan Ngung Yên lập tức bước nhanh hơn, lúc này không trốn thì đợi đến bao giờ, bọn họ nhất định là người được phái tới muốn làm hại cô.

Vừa rồi cố làm ra vẻ chỉ có thể tạm thời hù dọa bọn họ, nói không chừng lát nữa sẽ đuổi tới rất nhanh.

“Shit!” Cô thấp giọng nỉm một tiếng, mình vốn là có thể ung dung nằm trên ghế sa lon, gác hai chân uống trà lai, nhưng bây giờ chân đau gần chết, cả người lạnh gần chết, đôi bụng gần chết, kết quả chạy trốn là rơi vào nơi hoang vu này!

“Triển Lệnh Nham, anh nhớ kỹ cho tôi!” Cô tức giận mắng.

Đột nhiên sau lưng truyền đến tiếng hăm dọa của người đàn ông, cô quay đầu lại nhìn, bọn họ quả thật đuổi tới, cô bị sợ đến mức đổi giọng nói.

“Triển Lệnh Nham, anh nhất định phải chết!”

Dứt khoát còi giầy cao gót ra, cô dùng hết sức chạy về phía trước.

Nhưng mà cô có nhanh hơn nữa, cũng không nhanh bằng những người đàn ông thân thể cường tráng này, mắt thấy sẽ bị đuổi kịp, cái mạng nhỏ đáng thương của cô sẽ gặp nguy hiểm.

Oa. . . . Cô không muốn chết đâu! Cả đời này của cô còn rất nhiều chuyện mà cô chưa làm đấy! Nhưng cô vừa đói vừa mệt, chạy cũng hết nổi rồi, hai chân mềm nhũn, cô ngã quỵ trên mặt đất, thở không ra hơi.

Nếu như bị những tên đàn ông xấu xa này lăng nhục, cô thà tự kết thúc mình trước.

Lúc cô đang muốn như vậy, thì có một bóng người to lớn đến gần, che phủ ánh mặt trời trên đỉnh đầu cô. Triển Lệnh Nham hết sức khẩn cấp chạy tới, giống như một con báo săn nhảy vọt qua cô, sau đó đánh nhau cùng với những người đàn ông ở phía sau lưng cô, những người đến tiếp theo là Hồng Trung và bốn người của nhà họ Quan.

Quan Ngung Yên choáng váng, ngây ngốc nhìn chồng mình chậm chạp, còn có một đồng hồ hỗn loạn ở trước mắt.

Ngung Ngọc trước tiên đỡ cô dậy, “Chị Ngung Yên, chị không sao chứ?”

Thiên Tước cùng Thiên Tuấn ngăn ở đằng trước, bảo vệ hai chị em ở sau lưng, còn Thiên Kinh đương nhiên là chạy đi đánh người. Dám khi dễ chị hai của cậu, quả thật chán sống!

Nhưng mà, cơ hội Thiên Kinh ra tay cũng không có, chỉ thấy được một đồng người bị thương nằm la liệt ở trên đất, còn dinendian.loqidJon Triển Lệnh Nham thì lạnh lùng đứng giữa bọn họ, cả người tràn đầy sát khí. Cảm nhận được luồng “Khí” này, Quan Thiên Kinh không nhịn được sửng sò.

Những người khác thấy một màn như vậy cũng ngây ra, bởi vì mười mấy người này ngã xuống chỉ mất khoảng mấy giây mà thôi, toàn bộ đều bị một mình Triển Lệnh Nham xử lý, ra tay cực nhanh làm cho người ta lú lờ không nói nên lời.

“Thiên Tước.”

“Hả?” Thiên Tước đáp một tiếng, vẻ mặt kinh ngạc cùng Thiên Tuấn giống nhau như đúc.

“Anh ấy tuyệt đối không phải là người bình thường.”

“Cậu cũng cho là như thế?”

Người lợi hại đến thế nào cũng không thể ở trong khoảng thời gian ngắn mà đánh hạ mười mấy người đàn ông tráng kiện, loại tình tiết này chỉ xuất hiện ở trong phim hoặc tiểu thuyết, cho nên Quan Thiên Tuấn cực kì khẳng định.

“Anh ấy là siêu nhân.”

Lời nói của em ba khiến cho Quan Thiên Tước từ trước đến giờ không có nhiều biểu tình cũng không nhận được co quắp mặt, nhìn cậu một cách khó hiểu, Thiên Tuấn nhìn anh cả một cái, bồi thêm một câu.

“Nói giỡn.”

Những lời này đổi lại nét mặt càng ngày càng quái dị của Quan Thiên Tước, nhìn chăm chăm em ba thật lâu không nói.

Cái này cũng khó trách, Thiên Tước nên có loại phản ứng này, bởi vì cậu không biết tư vị của tình yêu, mà từ khi Thiên Tuấn bị đến tình yêu, tính tình thay đổi rất nhiều, còn biết đến hài hước. Dĩ nhiên, máu làm mối cho người ta thỉnh thoảng vẫn sẽ phát tác.

“Mang tất cả những người này về.” Sau khi Triền Lệnh Nham phân phó cho Hồng Trung xong, liền đi tới vợ của mình.

“Anh tới đây làm gì? Tránh ra! Tôi không cần anh cứu!” Quan Ngưng Yên núp ở sau lưng Ngưng Ngọc, không ngừng hét lên với anh. Thật ra thì cô cũng ý thức hình như mình gây đại họa, làm cho mọi người cùng nhau chạy tới, ngoài chột dạ ra còn sợ rằng là Triền Lệnh Nham sẽ đánh cô, bởi vì nét mặt bây giờ của anh ấy rất đáng sợ!

Cô dĩ nhiên sẽ không ở trước mặt mọi người thừa nhận mình có lỗi, vì che giấu chột dạ, hành động trở nên rất ngang ngược, quả thật giống như là một cô gái nhỏ đang giương oai, làm cho người ta vừa giận vừa yêu.

“Tới đây.” Triền Lệnh Nham ra lệnh, đưa tay chụp một cái, nhưng chụp hụt.

“Tôi không muốn!” Cô đổi lại trốn sau lưng anh cả Thiên Tước của cô, nhìn chồng mình làm cái mặt quỷ. Ngu ngốc mới tự chui đầu vào lưới.

“Anh nói em tới đây.” Anh vung tay lên lần nữa, nhưng vẫn bắt được không khí như cũ.

“Dựa vào cái gì muốn tôi phải nghe lời anh!” Vào lúc này, đổi thành trốn sau lưng Thiên Kinh.

Đáng chết! Triền Lệnh Nham thấp giọng mắng một tiếng. Bất luận anh bắt như thế nào, chính là cũng không đụng tới được một cọng lông măng của cô, việc này làm anh phát điên, ngay lập tức triển khai một cuộc quan binh bất cường đạo kịch liệt với vợ.

Mọi người cố nén để không cười ra tiếng. Không ngờ Triền Lệnh Nham oai phong lẫm liệt, một người dễ dàng đánh bại mười người đàn ông khác mà mày cũng không nhăn chút nào bây giờ đang cắn răng mất khống chế vì không bắt được vợ mình.

Không được cười, tuyệt đối không được cười, cho dù phải bị nội thương cũng không được cười.

Anh đuổi tôi chạy nửa ngày, cuối cùng Triền Lệnh Nham dùng chiêu giường đông kích tây, đồng thời đưa tay ra bắt, cuối cùng cũng bắt được vợ.

“A! Anh lừa gạt, phạm quy, phạm quy!”

“Em thật biết cách làm cho người ta đứng ngồi không yên, quý nương binh!” Anh treo ngược vợ mình lên trên cánh tay, đánh vào cái mông cô một cái.

“Oa oa. . . . Anh lại đánh mông tôi, anh đáng chết lại dám đánh mông tôi!”

“Anh không chỉ đánh mông của em, mà còn muốn giáo huấn vật nhỏ nương binh này!”

Hồng Trung cùng Lương Siêu với các anh em chạy tới sau cùng tròn tròn mắt, anh Triền mà bọn họ kính như thần cũng sẽ nói ra lời nói khiến người ta đổ mặt như vậy sao.

Cái mông? Vật nhỏ? Rõ ràng chính là lời nói ghê tởm của những cặp tình nhân đang trong thời kỳ cuồng nhiệt mới nói.

Quan Ngưng Yên vừa khóc như gió bão, vừa đánh lại vừa đá, “Tôi không để ý đến anh nữa, khốn kiếp! Khốn kiếp! Hệt gà thúi! Trứng rùa!”

Triền Lệnh Nham quay đầu nói với mọi người: “Tôi và vợ tôi còn có việc, không thể tiếp đón các vị, muốn ở lại hoặc rời đi, xin cứ tự nhiên.” Nói xong, dưới con mắt của mọi người khiêng vợ bước nhanh mà rời đi.

“Buông tôi ra. . . . Giết người. . . . Cứu mạng. . . .”

Anh ấy rất tức giận, cô cảm thấy, người nên tức giận phải là cô mới đúng, anh ấy tức cái gì?

Không! Cô không muốn trở về với anh ấy!

--- -----Phân cách----- -----

Trong Tĩnh Tư Đường, mọi người kinh ngạc nhìn hai người họ chăm chăm, nhưng không có người dám ngăn cản đường của Triền Lệnh Nham, cô có cầu cứu thế nào cũng vô ích.

Trở lại trong phòng, Triển Lệnh Nham vừa để cô xuống, Quan Ngưng Yên lập tức nhảy ra thật xa, vội vàng tìm một cái đồ để làm vũ khí.

Triển Lệnh Nham khóa cửa lại, sai bước đi về phía cô, về âm thầm trên mặt đủ dọa cho người ta có bệnh tim.

“Anh Đừng đánh tôi đấy, nếu không tôi” Đáng chết! Tại sao trong phòng ngay cả một bình hoa và đèn bàn cũng không có, đã có được ví dụ trước kia, nên cái gì có thể làm vũ khí Triển Lệnh Nham đã cho người mang đi hết.

“Anh đến gần thêm nữa, tôi sẽ cắn anh đó!”

Cô không thể trốn được nữa, vì cô đã ở trong lòng anh.

Anh đột nhiên ôm chặt cô, ôm thật chặt cô vào trong lòng, hơi thở ấm áp thổi lất phất vành tai của cô.

“Thiếu chút nữa anh đã bị em hù chết, em có biết hay không!” Anh gầm nhẹ, thần kinh căng thẳng cũng chưa từng buông lỏng, vừa nghĩ tới việc cô có thể sẽ gặp nguy hiểm, cho đến bây giờ anh vẫn còn sợ.

Anh lo lắng như vậy, mà cô lại cho là anh sẽ đánh cô, rồi còn trốn tránh anh! Nhưng tức thì tức, cũng không biết nên làm gì với cô bây giờ.

Cảm nhận được nhịp tim kích động của anh, cô biết anh thật sự đang rất sợ, không khỏi cảm thấy đau lòng, đồng thời cũng vui mừng vì anh còn quan tâm cô, không nhận được ôm anh thật chặt.

“Thật xin lỗi, em không sao, chỉ là đau chân, chạy quá mệt, cho nên bụng hơi đói.” Cô nói nhỏ, an tâm tựa vào trong cánh tay bền chắc của anh hấp thu ấm áp.

Cô thích được anh ôm thật chặt như vậy, có loại được cảm giác, mặc dù anh rất bá đạo, cũng không hiểu chuyện tình cảm, nhưng cô hiểu được, anh rất quý trọng cô.

Có thể làm cho anh khản trương như vậy, thật tốt!

Một cảm giác thành tựu nho nhỏ đang lan tỏa, làm hai bên khóe miệng của cô không tự chủ được mà giương cao. Thì ra là anh yêu cô như vậy, ha ha.

Triển Lệnh Nham đột nhiên kéo cô ra, nghiêm mặt lên tiếng chất vấn, “Nói, tại sao em lại lén đi ra ngoài!” Hai cánh tay anh khoanh trước ngực, bày ra bộ dáng ông chủ, cũng không quên không khí đang lãng mạn, tính khí ‘công sự công bạn’* lại chạy ra ngoài.

(*: Giải quyết việc chung)

Cô vừa mới giương cao khóe miệng, vào lúc này theo sức hút của trái đất từ từ rũ xuống, tức giận trừng anh.

“Em còn chưa tìm anh tính sổ, anh ngược lại trách em trước?”

“Tính sổ? Tính sổ cái gì?”

Rất tốt! Hôm nay sẽ nói rõ ràng với anh!

“Lấy ra!” Cô vươn tay, cũng không khách khí với anh.

“Điên khùng, lấy cái gì?”

“Đừng đánh trống lảng! Gả cho anh xong anh trả dây chuyền lại cho em, nhưng anh không giữ chữ tín, trong dây chuyền đã mất một thứ!”

“Anh không hiểu em đang nói cái gì?”

“Anh lừa em! Em tin tưởng anh như thế, anh lại lừa em!” Cô tức giận đánh anh, biết rõ anh hời hợt, đánh anh có thể sẽ đau mình, nhưng cô đang tức giận.

“Anh nhất định là đang ở sau lưng cười trộm em đúng hay không! Em cảnh cáo anh. . . . Nếu anh không trả lại cho em, em liền sẽ không lưỡng lự* với anh!”

(*: đứng chung)

“Đội đã nào. . . !” Anh tóm lấy tay cô, sau đó vòng ra sau lưng cô, thứ nhất có thể ôm vợ, thứ hai hai người có thể đối mặt nói chuyện với nhau, mà không phải gây gổ.

“Anh nói trước, thứ nhất, anh không có lừa em, loại chuyện mất danh dự này anh không biết làm; thứ hai, dây chuyền anh để y nguyên trả lại cho em, mất đồ gì anh căn bản là không biết, rốt cuộc thứ em chỉ là cái gì?”

Quan Ngưng Yên kinh ngạc nhìn anh chằm chằm, về mặt vẫn hoài nghi như cũ.

“Anh chưa có xem qua?”

“Xem qua cái gì?”

Thì ra là anh chưa có xem qua! Từ thái độ nghiêm túc của anh, xem ra anh thật sự không biết cô đang nói cái gì, nhận thức này nhất thời làm lòng mày cô giãn ra.

Đúng nha, sao anh có thể lừa gạt cô đây? Từ một phút kia gặp anh lần đầu tiên, cô đã biết cá tính của người là cương trực công chính, nói lời giữ lời, lời hứa đáng nghìn vàng, cho nên anh tuyệt đối sẽ không lừa cô.

Tốt, đây là gia đình.

Quan Ngưng Yên thở dài may mắn, trong lòng cũng hạ xuống, nhưng lại lập tức nhớ tới. Nếu như đồ không phải là chồng lấy, vậy có nghĩ là.

Cô hí hóp mắt nhỏ, ánh mắt phần hận cơ hồ muốn hiện ra tia lửa. Cái tên luật sư Thiệu giết người đó!

Hoài nghi nhìn thái độ vợ mình biến đổi nhanh chóng, vẻ mặt thay đổi thất thường, anh không biết là vợ đang nghĩ gì, nhưng rất khẳng định cô có chuyện gạt anh.

“Ngưng Yên?”

“Hả?” Cô lấy lại tinh thần, đối với ánh mắt của anh cô chợt cảm thấy không ổn.

“Là cái gì không thấy?”

“Không phải anh lấy là tốt rồi, không có việc gì.” Thành thạo rời khỏi ngực anh, cô giả bộ ngáp một cái, ý đồ muốn trốn vào chỗ.

Nhưng mà đi chưa tới mấy bước đã bị anh kéo lại.

“Rốt cuộc là thứ gì?” Về mặt anh nghiêm túc chất vấn, không cho nàng trốn tránh.

“Em vừa đói vừa mệt, đừng hỏi có được hay không?” Cô cầu khẩn.

Triển Lệnh Nham như có điều suy nghĩ nhìn cô một chút, cuối cùng gật đầu, “Được rồi, anh sẽ cho người đem thức ăn đến, em đi tắm trước, sau đó nghỉ ngơi.”

“Cảm ơn, em biết ngay anh đối với em tốt nhất.” Cô vui vẻ ‘chọt’ vào trên mặt anh một cái, mừng thầm quý kẻ thành công. Chỉ cần mình giả vờ yếu ớt, ít có người đàn ông nào kháng cự được, cũng sẽ mềm lòng bỏ qua, không làm quá cô.

Triển Lệnh Nham vẫn chưa thỏa mãn được nụ hôn mà vợ đưa tới, tay ôm eo cô không nhịn được siết chặt thêm một chút, sau một hồi vành tai tóc mai chạm vào nhau, giọng nói khàn khàn vang lên ở bên tai cô.

“Sau đó, chúng ta sẽ cùng nhau nói chuyện thật tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Kiều Diễm Ướt Át* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 10

Được Triển Lệnh Nham ra lệnh, Hồng Trung mang đám lưu manh kia mang về trước, đều đặc biệt tra tấn, xem có thể moi ra cái gì hay không.

Sau khi trải qua sự kiện lần này, bọn họ đều biết rõ đối phương tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua, phái người tìm tới tận cửa chính là mình chứng tốt nhất. Hết lần này tới lần khác, cho tới bây giờ, địch ở trong tối ta ở ngoài sáng, có thể thấy được đối phương cũng cực kỳ cẩn thận, cho nên đến tận ngày hôm nay vẫn không lưu lại bất kỳ một dấu vết gì.

"Tại sao không báo cho cảnh sát?" Thiên Tuấn hỏi, bốn người bọn họ cũng ở lại Tĩnh Tư Đường, một mặt là bởi vì không yên lòng về Ngưng Yên, mặt khác là cũng muốn biết Triển Lệnh Nham xử trí những tên lưu manh bị bắt về kia như thế nào.

Mấy người đàn ông ở lại trong phòng nghị sự bàn chuyện cơ mật, Ngưng Ngọc đi theo giúp đỡ chị hai.

"Báo cảnh sát cũng vô dụng thôi, cảnh sát không có cách do thám được bất kỳ một đầu mối nào từ miệng bọn họ." Triển Lệnh Nham nói.

"Làm sao cậu có thể khẳng định như thế?"

"Bởi vì ngay cả bọn họ cũng không biết người phái bọn họ tới là ai." Hồng Trung thuật lại đại khái quá trình bức bách tra hỏi, anh và Lương Siêu đợi năm người anh em thi hành "Cực hình" thống khổ nhất đối với đám lưu manh, rất ít người ở dưới tình huống chỗ này vẫn còn không nhận tội.

Thiên Tước có chút kinh ngạc. "Các anh sử dụng tư hình? Đây là vi phạm pháp luật."

"Chúng tôi dùng là phương pháp bức cung bằng huyết đạo."

Thiên Tước và Thiên Tuấn không hiểu ý của anh lắm, em năm Thiên Kinh giải thích: "14 kinh mạch trên thân thể con người có 361 huyết vị, bấm vào mỗi huyết vị sẽ có cảm giác khác nhau, có một số nhấn vào rất thoải mái, có một số lại khiến cho anh đau đến không muốn sống, nhưng lại sẽ không bị thương." Anh đoán phương pháp bức cung Hồng Trung kể chính là nó.

Nhưng mà anh cũng không khỏi cảm thấy kinh ngạc, mặc dù từng nghe qua loại phương pháp bức cung này, nhưng trong xã hội hiện nay cũng không có nhiều người biết đến nó, muốn học cũng không dễ dàng, phải đồng thời thông thạo võ thuật và y thuật mới được, biết đến loại phương pháp bức cung này hơn phân nửa là những cụ già tiếng tăm lừng lẫy của giới võ thuật, nếu không phải mình cũng có chút nghiên cứu võ thuật, cũng sẽ không biết được nhiều như vậy.

Nhìn người đàn ông gọi là Hồng Trung này, tuổi tác không khác bọn họ lắm, làm sao lại biết được nhiều như vậy?

Hồng Trung gật đầu một cái, tiếp lời giải thích: "Trừ huyết vị nằm trên 14 kinh mạch, thật ra thì còn có 152 huyết vị đơn lẻ, chúng không thuộc về huyết đạo của 14 kinh mạch, mặt khác vẫn còn hơn 1000 tân huyết, trong đó vẫn đang được lần lượt khám phá. Mà tôi cũng chỉ hiểu có 14 kinh mạch mà thôi, anh Thiên truyền thụ cho tôi kiến thức về phương diện này mới thật sự là người hiểu biết."

Ánh mắt của mọi người toàn bộ đặt trên người Triển Lệnh Nham.

"Thì ra anh rề lại lợi hại như vậy."

"Anh cũng biết như vậy rất lợi hại?" Thiên Kinh không thể tin nổi nhìn về phía anh ba nhà mình, anh ấy không phải người ngoài nghề sao?

"Anh nhìn em không khép được cảm lại mới biết."

Thiên Kinh thiếu chút nữa ngã từ trên ghế xuống, thật phục anh ba!

Bằng trực giác, anh cho rằng anh rề của mình hình như cũng không phải là người bình thường, có thể trong vòng mấy giây giải quyết mười mấy người, trên đời gần như không có mấy người có thể làm được, hôm nào phải đi tra một chút.

Sau khi thương nghị, Triển Lệnh Nham nói ra một đề nghị lớn mật, giao những người này cho cảnh sát chỉ khiến bút dây động rừng, không bằng thả người đi, áp dụng sách lược thả dây dài câu cá lớn, từ đó truy tìm tung tích người làm chủ sau màn.

Kế hoạch này rất nguy hiểm, nhưng cũng hữu hiệu nhất, hơn nữa Triển Lệnh Nham nắm chắc được có thể thu mua những kẻ lưu manh này, dùng phương thức anh em với anh em, biến bọn họ thành người của mình, một khi đối phương có hành động, tỉ lệ thành công của phương thức truy lùng theo lối này liền cao.

Ngoài cửa, một cái đầu nhút nhát ló vào, có vẻ muốn nói lại thôi, lại phát hiện bọn họ dường như còn đang bàn bạc việc hệ trọng, ý tứ không tiện quấy rầy.

"Người nào?" Hồng Trung phát hiện ra đầu tiên, ánh mắt quét tới, sau đó lại nhìn thấy khuôn mặt e lệ đẹp đẽ, cả người giật mình.

"Nại Nại, có chuyện gì?" Thiên Kinh hỏi.

"Thật xin lỗi, tôi lạc đường, chủ tịch kêu tôi đi pha một ly trà sữa việt quất cho cô ấy, nhưng tôi đi nửa ngày vẫn không tìm được đường về, trà sữa này cũng lạnh rồi." Cô lo lắng không biết nói như thế nào cho phải, nơi này thật lớn, mỗi một gốc cây nhìn đều giống nhau, phòng ốc cũng như vậy. Cô cùng đi với người nhà họ Quan, ngoại trừ lo lắng về an nguy của chủ tịch ở bên ngoài, cũng muốn báo cáo với chủ tịch tình trạng công ty gần đây.

"Tôi mang cô đi là được." Lương Siêu đứng lên, lúc đang muốn đi tới cửa thì cổ áo đột nhiên bị một cánh tay xách lên, thiếu chút nữa thì ngã nhào.

Anh ta dùng vẻ mặt buồn bực nhìn chằm chằm Hồng Trung, không có việc gì thì kéo anh ta làm chi?

"Vừa đúng lúc tôi cũng muốn đi qua đó một chút, cậu ở lại, tôi đi." Anh đứng lên, nhìn về phía Triển Lệnh Nham, chờ đại ca gật đầu, liền lập tức đi về phía người đẹp.

Lương Siêu gãi gãi đầu, không hiểu nổi có chuyện gì xảy ra với Hồng Trung, mới vừa rồi hình như anh ta còn trừng mình một cái, thật kỳ quái, anh (LS) lại không chọc giận anh ta (HT).

Mọi người lại thảo luận một lát nhưng bởi vì Triển Lệnh Nham vương vấn bà xã, nghĩ lại một chút, cảm thấy Ngưng Yên đã tỉnh ngủ rồi, cũng đã đến lúc ăn cơm tối, vì vậy cùng mọi người tán gẫu mấy câu về việc nhà, sau khi dặn dò Lương Siêu quan tâm khách cho tốt, bản thân liền về nhà thăm bà xã trước.

Anh cũng không quên giao ước mấy giờ trước, đợi cô nghỉ ngơi xong, sẽ phải tra hỏi cô “thật tốt”, xem cô rốt cuộc giấu giếm anh cái gì.

Tiểu Đan và ba người giữ ở ngoài cửa, thấy Triển Lệnh Nham tới thì vui vẻ tiến lên đón.

"Anh Triển." Đối với các cô mà nói, anh giống như anh trai ruột của mình, chẳng những chứa chấp họ bơ vơ không nơi nương tựa, còn dạy họ thuật phòng thân.

"Không có gì khác thường chứ?" Anh hỏi.

"Chúng em bảo vệ rất tốt, ngay cả một con ruồi cũng không lọt vào được." Tú Tú nói.

Triển Lệnh Nham mỉm cười gật đầu. "Cô ấy thì sao?"

"Chị dâu cũng rất tốt, chỉ là mới vừa rồi có nổi nóng một chút." Tiểu Mẫn nhỏ giọng báo cáo.

"Sao?"

"Chị ấy mắng tiểu thư Nại Nại một trận, sau đó tiểu thư Nại Nại khóc chạy đi." Tiểu Đan bổ sung nói rõ ràng.

Anh nhìn cửa phòng, thờ dài.

"Khô cực cho các em rồi, đi nghỉ ngơi trước đi, chuẩn bị ăn cơm."

Ba cô gái đồng thanh thưa vâng, sau đó liền nhẹ nhàng chạy đi, một đường cười đùa.

Triển Lệnh Nham đẩy cửa phòng ra, nhìn bà xã ở trong phòng ngủ, thấy cô nằm trên giường mạnh khỏe, nhất thời an tâm không ít.

Đúng là một cô gái nhỏ bướng bỉnh khiến người ta lo lắng không dứt, cho dù biết có bọn Tiểu Đan coi chừng, nhưng trong lòng anh vẫn không nhận được thấp thỏm.

Nhẹ nhàng ngồi ở mép giường, anh khẽ gọi ‘bà xã’, người ở dưới chăn bông động dậy một chút, không có phản ứng gì.

"Nên rời giường rồi, Ngưng Yên."

Vẫn không trả lời như cũ.

Triển Lệnh Nham cười một tiếng. "Còn giả bộ ngủ? Anh vẫn chưa từng quên giao ước lúc trước đâu, giờ cũng là lúc chúng ta cần nói chuyện thật tốt một chút rồi, đối mặt với thực tế đi!"

Anh kéo chăn bông ra, đôi mắt đang tươi cười lập tức chuyển thành kinh ngạc. Ở trong chăn là không phải là của bà xã của anh Quan Ngưng Yên, mà là gương mặt khóc không ra nước mắt của..... Nại Nại?!

"Triển tiên sinh..... Đúng rồi, thật xin lỗi..... Là chủ tịch buộc tôi làm như vậy..... Cô ấy nói nếu như không nghe lời cô ấy, sẽ đuổi việc tôi, cho nên..... Cho nên....."

"Cô ấy đâu?" Anh kích động hỏi.

"Chủ tịch nói muốn đi tìm luật sư Thiệu tính sổ....."

"Chết tiệt!" Triển Lệnh Nham khế nguyên rủa một tiếng, lập tức chạy vội ra ngoài.

Anh quả nhiên là cười một người phiền toái tinh ranh về nhà, có thể tưởng tượng đến hình ảnh anh không tới bốn mươi tuổi, tóc trên đầu không phải màu trắng thì là rụng sạch, hành động của vợ con mỗi lần khiến anh không kịp ứng phó.

Lần này, cũng không chỉ là đánh cái mông nhỏ của cô là xong đâu.

Văn phòng luật sư Thiệu thật sự là càng ngày càng náo nhiệt, kể từ sau lúc ông chủ Thiệu tiếp nhận vụ kiện của cố chủ nhà họ Quan, năm vị tiểu thư thiếu gia ngàn vàng khó gặp của nhà họ Quan đều rời rít hạ cố đến gian phòng luật sư nho nhỏ này của bọn họ, mọi người đều có cơ hội nhìn trộm bộ mặt thật của bọn họ hiện lên rõ ràng như núi Lư Sơn, coi như là mở rộng tầm mắt.

Đầu tiên là lão Đại nhà họ Quan, sau đó là lão Tứ, lão Ngũ, kể đến là vụ lần trước lão Tam nhà họ Quan tới văn phòng luật sư chém người, mọi người liền bắt đầu suy đoán khi nào Nhị tiểu thư được công nhận là cực kỳ có khí chất sẽ đến?

Đầu tiên là tò mò, sau lại mong đợi, cuối cùng mọi người bắt đầu dài cổ chờ mòn mỏi, không hề hay biết mà bắt đầu lo lắng, mong chờ Nhị tiểu thư xuất hiện nhanh lên.

Khi Quan Ngưng Yên nổi giận đùng đùng xông tới thì nghênh đón cô không phải sự sợ hãi hèn nhát, mà là nhiệt tình chiêu đãi.

"Đến đây, tiểu thư Quan, mời uống trà, ăn điểm tâm."

Các nhân viên văn phòng luật sư cầm bánh ngọt, chấm trà, thậm chí còn có người chuẩn bị được thảo hoa tươi, hỏi cô nếu như đã đến đây rồi, có muốn thuận tiện làm SPA hay không?

"Tôi không phải tới uống trà."

"Dạ dạ dạ, chúng tôi biết, ngài là tới chém người."

Mọi người sớm nhìn thấy nhưng không thể trách, ngược lại cảm thấy rất kì quái vì mãi cô mới đến, lúc trước bốn người kia đã mang đến tiết mục kích thích giật gân, không biết Nhị tiểu thư có làm ra hành động kinh người hay không?

Quan Ngưng Yên không rõ chân tướng cho nên trừng mắt nhìn họ. Những người này điên rồi có phải không? Nếu biết cô là tới chém người, sao còn phấn khởi như vậy? Nhân viên văn phòng luật sư này quả nhiên đều là quái thai!

"Tôi tới tìm tên họ Thiệu."

Lời nói lạnh như băng tràn ngập sát khí, người bình thường nghe cũng sẽ sợ, nhưng tại sao cô lại cảm thấy bọn họ dường như rất vui mừng, nhất định là cô hoa mắt.

"Ông chủ của chúng tôi sẽ trở lại rất nhanh, xin kiên nhẫn chờ đợi."

"Nếu như ngài nhầm chán, có tạp chí, tiểu thuyết, DVD có thể xem đó!"

Nơi này không giống như một văn phòng luật sư, mà lại giống như là một tiệm thẩm mỹ, phương thức chiêu đãi của những người này với cô giống như thể rất sợ cô chạy mất vậy, lần đầu tiên cô cảm thấy rợn hết cả tóc gáy.

Không bao lâu sau, Thiệu Canh Tinh đã trở lại, trên đường về đã nhận được thông báo từ phụ tá, cho nên trong lòng anh ta đã có chuẩn bị, nhìn thấy Nhị tiểu thư nhà họ Quan liền lập tức tiến lên kêu, "Đã lâu không gặp, đã lâu không gặp."

"Anh cho rằng anh đang chào hỏi với bạn già của mình sao?" Khóe miệng của cô co rúm lại, cố gắng khắc chế kích động muốn làm một người đàn bà chanh chua chửi đổng.

"Hình như Nhị tiểu thư không vui về lắm."

"Trong lòng anh biết rõ!"

"Tôi nhớ rõ không nợ tiền ngài."

Quan Ngưng Yên hít thật sâu, cường chế đè xuống lửa giận - 'gánh nặng đường xa' sắp bùng nổ. Cô biết cái tên luật sư này rất có bản lĩnh làm người khác tức giận, cô không muốn câu kinh vô vị, hơn nữa, người xung quanh dường như đang chờ mong phản ứng của cô, càng làm cho cô cảm thấy phải cẩn thận chịu đựng.

"Vào phòng làm việc của anh rồi nói." Ra lệnh, thái độ lạnh lùng kiêu ngạo đi tới phòng làm việc, định dựa vào đây tránh ánh mắt của những người đó, miễn cho bị người khác nhìn thấy kịch hay.

Đóng cửa lại, cô lạnh lùng trực tiếp hỏi: "Ảnh chụp đâu?"

"Tôi không hiểu ý của ngài lắm."

"Bớt giả bộ, ban đầu nói kết hôn xong sẽ trả dây chuyền cho tôi, nhưng ảnh trong mặt dây chuyền lại không thấy, anh đã đặt bẫy tôi một lần, tôi đã không thể nhận được nữa, cái trò đùa này kéo dài đến thế là đủ rồi! Mau đưa tấm hình trả lại cho tôi!"

Luật sư Thiệu tựa như bùng tình hiểu ra mà nói: "Thì ra là bên trong dây chuyền kia có ẩn giấu ảnh, ngài muốn lấy chính là tấm ảnh mà không phải là dây chuyền?"

"Biết là tốt rồi, chớ nói nhảm, mau đưa đây!" Cô tức giận đến đỏ mặt, đồng thời cảm thấy vô cùng khó chịu, cô vẫn không muốn cho ai khác nhìn tấm hình, nhưng mà họ Thiệu này lại vẫn có thể thấy.

"Ngài cho rằng ở chỗ này của tôi còn có đồ sao? Rất xin lỗi, lần này là thật không có nói đùa, trừ di chúc, Quan lão tiên sinh cũng không có giao cho tôi bất kỳ tài liệu khác." Giọng điệu của anh ta rất khẳng định.

"Gạt người!"

"Là thật, lừa ngài chuyện này tôi cũng đâu có chỗ gì tốt?"

Quan Ngưng Yên sừng sốt, mặc dù cô không nghĩ sẽ tin tưởng lời này, nhưng cô biết họ Thiệu đang nói thật, bởi vì người này không có lý do lừa cô.

Tấm ảnh cô và người mẹ duy nhất chụp chung, rốt cuộc đang ở đâu?

Nghĩ đến đây, sắc mặt của cô âm trầm giống như người đưa tang vậy, ngay cả người xung quanh cũng có thể cảm nhận được áp suất thấp quanh người cô.

Thiệu Canh Tinh trong bụng thầm cảm thấy may mắn, hoàn hảo là đạo nhân Quan Tiểu không giao ảnh chụp cho anh ta, nếu không phiền toái cũng rất lớn, bởi vì mới vừa rồi, về mặt của cô dường như muốn hủy thi diệt tích anh ta, đáng sợ! Đáng sợ!

"Chỉ là, trái lại tôi có thể cung cấp một chút đầu mối cho ngài."

Cô đột nhiên ngừng đầu lên, có cảm giác giống như được sống lại nhìn về phía Thiệu Canh Tinh, "Thật?"

"Trong di chúc của cụ nhà được đưa đến, hơn hai năm trước, cụ đã đem đây chuyện gán nợ cho chồng của ngài."

"Tôi hỏi qua rồi, anh ấy không cảm, cũng không biết chuyện tấm hình." Trong mắt cô khó nén được cảm giác tuyệt vọng.

Thiệu Canh Tinh lại không nghĩ như vậy, theo phán đoán của anh ta, chuyện cũng không phải chỉ có như thế.

"Tôi cho là cụ nhà ngoại trừ đưa đây chuyện cho anh ta, thì cũng có giao cho anh ta một chút đầu mối để đòi nợ chứ!"

Quan Ngưng Yên chậm rãi ngừng đầu lên, thần sắc có chút sợ hãi, trong lòng dâng lên một loại dự cảm xấu.

"Anh muốn nói cái gì?"

Thiệu Canh Tinh quyết định làm người tốt thì làm đến cùng, chỉ điểm cô một câu.

"Nếu không ngài cho rằng Triển Lệnh Nham tìm được ngài bằng cách nào?"

Không! Cô không ngừng lắc đầu lui về phía sau, nỗ lực nói với mình đây không phải là thật. Quá khứ là chuyện cô không có cách nào mở miệng nhất trong đời, cuối cùng lại bị Triển Lệnh Nham thấy được!

Thật đáng thương.

Thiệu Canh Tinh đồng tình nhìn về mặt dữ tợn khi hoảng sợ kia của cô. Một người đẹp có khí chất cực tốt, có thể bị hù dọa thành bộ dáng này cũng không dễ dàng, anh ta có thể đoán được, đạo nhân Quan Tiểu lúc sinh thời nhất định thường xuyên làm một chút chuyện khiến cô con gái thứ hai này phát điên, sau đó coi việc nhìn con gái thứ hai biến sắc mặt là thú vui.

Sở thích thật ác liệt! Anh Thiệu Canh Tinh mặc dù cũng thích chinh người, song gặp phải đạo nhân Quan Tiểu, bản thân cũng tự nhận không theo kịp.

Bỗng nhiên, ánh mắt Thiệu Canh Tinh sáng lên, nhìn xuống đồng hồ đeo tay, rất hài lòng mở miệng: "Đúng như tôi dự đoán, quả nhiên tốc độ rất nhanh, thời gian đến một giây cũng không lệch." Lời của anh ta, là nói với người đứng phía sau Quang Ngưng Yên.

Cô quay người lại, thì thấy cả người Triển Lệnh Nham tản ra khí thế mãnh liệt, sải bước đi nhanh tới gần cô.

Anh, thật sự, thật sự rất tức giận, một phát túm được cô. "Em——"

"Quá đáng! Tên lừa gạt! Không được phép đụng vào tôi!"

Không thể hiểu nổi! Nên nổi giận là anh mới đúng, anh còn chưa kịp mở miệng đã bị cô mắng đến thối đầu.

"Ngưng Yên?"

"Tôi không tin anh, sẽ không bao giờ... tin nữa!"

Đôi mắt trào ra hai hàng nước, sau mấy tiếng nức nở nghẹn ngào thì khóc lớn.

Cô vừa khóc, anh liền không chịu nổi, chưa biết sự việc rốt cuộc là như thế nào, vội vàng trấn an bà xã.

Đối mặt với tình cảnh hỗn loạn trước mắt, Thiệu Canh Tinh quyết định lại làm một người hòa giải, giúp cô đầu mối cưới sửa sang đầu đuôi mọi chuyện một chút.

"Nhị tiểu thư, trước tiên ngài đừng kích động, Triển tiên sinh cũng không có lừa ngài, bởi vì chỉ sợ ngay cả anh ta cũng không biết ảnh chụp kia thật ra đặt ở trong mặt dây chuyền, lệnh tôn là tách ra giao cho anh ta."

"Ảnh chụp gì?" Triển Lệnh Nham buồn bực hỏi.

"Thứ lỗi cho tôi, trước hết xin hỏi, ban đầu Quan lão tiên sinh ước định với ngài xong có đưa cho ngài tấm hình của tiểu thư Ngưng Yên không?"

Nghe đến đó, Quan Ngưng Yên nhìn chăm chú vào anh, toàn thân căng thẳng chờ đợi anh trả lời.

"Không có, ông chỉ cho ta tên."

Thiệu Canh Tinh nhủ mày, dăm chiêu vuốt ve, xoa xoa cằm. "Thật sao? Việc này có chút kỳ quái."

"Ngoại trừ tên, cũng chỉ có một tấm ảnh chụp hình một bà cụ già không liên quan."

Lời này vừa ra khỏi miệng, lập tức khiến cho Quan Ngưng Yên trở nên kích động.

"Làm sao lại không liên quan!" Cô dùng sức đánh anh. "Anh dám nói mẹ tôi là bà cụ già!"

Triển Lệnh Nham kinh ngạc nhìn chằm chằm bà xã trong ngực, "Mẹ của em? Vậy đứa trẻ bên cạnh..... là em?"

Chuyện cho tới bây giờ, cô cũng không muốn giải thích cái gì nữa, dù sao phải rồi phải chia cũng sẽ đi theo anh!

"Đúng! Thi sao? Đứa trẻ vừa gầy vừa xấu xí, trên mặt đầy nốt đậu ấy chính là tôi!"

Thành thật mà nói, đích xác là Triển Lệnh Nham sợ hết hồn, bởi vì anh cũng không thể nào nghĩ đến, cô gái nhỏ trong ảnh lại là Ngưng Yên.

Ban đầu đạo nhân Quan Tiểu để lại một tấm ảnh, ở mặt sau viết ba chữ Quan Ngưng Yên thì không biết ông đi đâu, trong ảnh lại là một người phụ nữ có bộ mặt tang thương, ôm một cô bé nom chỉ chừng sáu tuổi.

Anh mới đầu cho rằng người mẹ trong ảnh chính là bà xã - người anh phải kết hôn, chịu sự đả kích không nhỏ, nghĩ thầm khó trách đạo nhân Quan Tiểu dùng phương thức bức bách khiến anh tiếp nhận, bởi vì đối tượng còn mang theo con riêng.

Chỉ là cho dù mọi người kiên quyết phản đối, nhưng anh Triển Lệnh Nham nói là giữ lời, tuyệt không thất tín với người, vì vậy anh bắt đầu hỏi thăm tung tích của người phụ nữ trong tấm hình, tìm hai năm mới hỏi thăm được, hơn nữa còn là hai tin tức hoàn toàn khác nhau.

Một tin nói rằng người phụ nữ trong tấm ảnh đã chết rồi, một cái nói rằng Quan Ngưng Yên vẫn còn sống. Anh mặc dù buồn bực, song vẫn theo tin tức còn sống này tiếp tục tìm kiếm, vì vậy lần đầu nhìn thấy cô thì anh chấn kinh đến nói không ra lời, nghĩ thầm tám phần đạo nhân Quan Tiểu dùng ảnh chụp giả để chinh mình, nhưng sau khi nhất kiến chung tình với cô, anh cũng không có tìm tòi nghiên cứu nữa.

"Thì ra cái gọi là bí mật nhất của em chính là cái này." Rốt cuộc anh cũng bùng tình hiểu ra.

"Đúng! Sao nào? Bộ dạng trước kia của tôi rất khó coi, trên mặt còn có một đồng nốt đậu lớn ghê tởm, người đi đường nhìn thấy tôi giống như nhìn thấy rác rưởi, kể cả đứa trẻ không biết gì cũng bài xích tôi, thân thích cũng coi tôi như một con quỷ đầy tới đây lui, chỉ có mẹ thương tôi....." Nước mắt của cô cũng ngăn không nổi nữa, vừa nghiêm mặt vừa khóc đến lách ca lách cách, "Đừng có nhìn tôi..... Đáng ghét, không cho phép nhìn tôi....."

Cô dùng dằng, nhưng Triển Lệnh Nham không cho phép cô tiếp tục tự chán ghét mình như vậy, nâng mặt cô lên, nghiêm túc sửa chữa.

"Nghe đây, cho tới bây giờ anh chưa từng nói em xấu xí, cũng không để ý trước kia em có bộ dạng như thế nào, hơn nữa, đó cũng là câu chuyện khi còn bé rồi."

"Hừ! Nói nghe thật dễ dàng, nếu như đổi thành anh, cả ngày lẫn đêm bị người khác giễu cợt bắt nạt, mỗi người nhìn thấy anh đều là vẻ mặt ghét bỏ, người khác đều lớn lên với tuổi thơ được người lớn che chở, mà mình anh lại như con kiến bị người khác coi khinh, cho dù là đi ăn xin, người ta cũng sẽ chọn một đứa bé tương đối đáng yêu mà bỏ thí, anh có thể chịu được sao?"

Cô thì chịu không nổi, cho nên cô sẽ một ngày nào đó muốn cho những thứ người quá đáng kia nhìn xem, cô phải trở nên xinh đẹp, muốn cho người khác rửa mắt mà nhìn, muốn cho mỗi người ca ngợi cô, đổi thành cô dùng bộ mặt cao ngạo để chà đạp người khác!

Mà cô rốt cuộc đợi được đến lúc có. Sau khi được cha thu dưỡng, cô rốt cuộc có thể đọc sách, có thể có cơm ăn, có thể dùng sữa tắm tốt và ngủ ngon trên giường, đã từng có thời gian gần một năm, cô đều tự giam mình ở trong phòng, cho đến tận khi những nốt đậu trên mặt đều biến mất, thân thể cũng béo lên, mới chậm rãi dám đi ra gặp người.

Cô dùng sản phẩm bảo dưỡng tốt nhất để cho mình càng trở nên xinh đẹp, thậm chí trở thành đại mỹ nhân mọi người chú mục, thế nhưng khi cô càng cao, những ám ảnh khi còn bé lại càng làm cô sợ, cho nên cô giấu tấm ảnh nhỏ chụp chung với mẹ duy nhất giấu trong dây chuyền, mẹ là người cô yêu nhất, nhưng đứa trẻ vừa gầy vừa xấu xí lại là nỗi đau lớn nhất của cô.

Bí mật này, cô đã chôn giấu thật nhiều năm.

Triển Lệnh Nham ôm bà xã bị tổn thương trong ngực thật sâu, đau lòng khàn khàn trầm thấp nói: "Anh đã hiểu, thật xin lỗi, không có lo lắng đến tâm tình của em, nhưng, thật may mắn vì đã biết quá khứ của em."

"Cái gì?" Cô ngừng đầu lên, không thể tưởng tượng nổi nhìn anh, tại sao anh sẽ cảm thấy may mắn đây? "Anh..... không cảm thấy thật ghê tởm?"

Triển Lệnh Nham lắc đầu, hơn nữa rất thận trọng sửa chữa quan niệm của cô, "Em không thể nói mình như vậy, nếu không thì phải xin lỗi mẹ của em rồi, bà cho tới bây giờ cũng không cảm thấy em xấu xí, cũng vẫn luôn kiêu ngạo vì có em."

"Làm sao anh biết?"

"Xem ảnh chụp sẽ biết, nụ cười hạnh phúc trên mặt bà chính là minh chứng tốt nhất."

"Lệnh Nham....." Cô lại muốn rơi lệ rồi.

Triển Lệnh Nham thâm tình ôm cô vào lòng, che chở an ủi gấp bội vật nhỏ khiến người ta thương yêu trong ngực, đau lòng ẩn giấu trong lòng cô, quá nhiều thứ không vui như vậy, nhưng cũng vui mừng vì cuối cùng cô đã giải thoát, từ nay về sau, anh sẽ bỏ ra nhiều tình yêu hơn người khác để bảo vệ cô.

Hình ảnh cảm động đến cỡ nào! Nhìn từ đầu tới đuôi, Thiệu Canh Tinh cũng không nhận được lệ nóng doanh tròng.

"Tốt lắm, hai vị đã tiêu tan hiểu lầm rồi, thật tốt, chúc mừng chúc mừng."

Cả hai người đều đã quên bên cạnh còn có người khác, bọn họ có chút ngưng ngừng vội vàng tách ra, đột nhiên cảm thấy dường như được trở lại thuở gặp mới tình đầu, cả hai đều cảm thấy giống như là lần đầu tiên gặp mặt, vô cùng ngưng ngừng.

"Đủ loại chuyện hôm qua đều đã là quá khứ, đều xem như đã chết, còn chuyện hôm nay chính là của hôm nay, nếu như chân tướng đã rõ ràng, hai vị lại bắt đầu một lần nữa đi!" Cũng thật làm khó cho Thiệu Canh Tinh anh khi nói lời nói mang thâm ý lại cảm tính này, khiến hai người kia cũng theo vậy mà suy nghĩ sâu xa.

"Cám ơn anh đã giữ cô ấy lại giúp tôi, nếu không tôi thật sự lo lắng cô ấy gặp chuyện không may." Triển Lệnh Nham thành khẩn nói lời cảm ơn với anh (TCT), vừa rồi cũng là bởi vì có luật sư Thiệu giúp một tay, anh (TLN) mới đuổi kịp tới trước lúc bà xã chạy đi.

"Không cần khách khí, không có gì cả, chẳng qua nếu như hai người thật sự suy nghĩ đi báo đáp tôi thì...rất đơn giản, lấy ảnh chụp kia cho tôi xem một chút."

Một trận trầm mặc.

Quan Ngưng Yên lạnh lùng trừng mắt nhìn anh ta, cả người tản ra nhiệt độ thấp dưới 30 trời sinh của người băng (khụ khụ, mạo muội ed), trong mắt hội tụ một cỗ sát khí muốn chém người lần nữa.

"Này! Ngài đừng làm loạn đó, bình hoa kia rất quý đấy!"

Đồ Quan Ngưng Yên giờ cao trên tay là đồ sứ Thanh Hoa (khụ khụ, một dòng sứ nổi tiếng ở TQ, chi tiết cụ thể mời liên hệ GG thúc thúc) được mẹ của Thiệu Canh Tinh tặng, mà cô đang định ném đồ cô giá trị những cả trăm vạn lên trên người anh ta.

"Tên luật sư thói tha tính xấu đến chết cũng không đổi, đều là dạng thiếu đòn giống cha! Không hành hạ anh một chút, thì phải xin lỗi với lương tâm của tôi rồi!"

"Đừng kích động! Người ta chỉ là tò mò, không nhìn cũng không sao! Tôi có thể tưởng tượng là được rồi?" Anh ta còn cố ý dùng giọng điệu tỏ vẻ rất uất ức.

"Anh còn dám nói! Đồ luật sư thói tha, chớ có trốn!"

Thiệu Canh Tinh lần thứ tư bị đuổi giết, chỉ là không sao, anh cũng tập thành thói quen rồi, cũng rất có tâm đắc khi chạy trốn rồi, thật may là anh đã có dự kiến trước, đồ đồ sứ Thanh Hoa trước đó thành hàng giả (ko hiểu "ưng phẩm" là cái gì??), nhưng mà vẫn muốn làm bộ rất đau lòng, nếu không sẽ bị lộ.

"Cứu mạng!"

"Đứng lại!"

"Ngài chạy có chút chậm đấy, tôi còn đang chờ đấy."

"Đi chết đi!"

Kết thúc:

Kết thúc:

Trải qua việc điều tra của đám người Triển Lệnh Nham, cuối cùng cũng tra ra được thân phận của kẻ bắt cóc.

Bốn người khác của nhà họ Quan nghe được tin tức thì lập tức chạy đến, mọi người đều tập chung lại một chỗ, thật sự rất muốn biết người gây bất lợi mấy tháng nay cho Ngưng Yên rốt cuộc là ai?

Chuyện đã tìm ra manh mối, đủ loại suy đoán, hôm nay cuối cùng đã có kết quả.

Nhưng mà bọn họ nhìn chăm chăm Triển Lệnh Nham, không hiểu tại sao vẻ mặt của anh lại nặng nề như thế.

“Có bắt được phạm nhân không?” Thiên Tước hỏi ra nghi vấn của bốn người, bởi vì vẻ mặt của anh quá mức nghiêm túc, làm cho bọn họ không thể không nghĩ tới khả năng phạm nhân đã bỏ trốn.

“Bắt được.” Giọng nói trầm thấp xuất ra từ miệng của Triển Lệnh Nham.

“Là ai?” Ngưng Ngọc vui mừng hỏi.

“Nhất định chính là có người đàn ông nào đó theo đuổi Ngưng Yên nhưng lại không chiếm được, cho nên mới có yêu có hận.” Thiên Tứ nhớ đã từng có mấy kẻ vô si quấy rầy Ngưng Yên, không nhận được suy đoán đó là người nào?

“Đó hẳn là những người phụ nữ bởi vì chồng ngoại tình, rồi đổ toàn bộ sai lầm lên đầu Ngưng Yên đi!” Thiên Kinh vừa nhớ lại vừa nói, cậu còn từng giúp chị Ngưng Yên hù dọa mấy người phụ nữ cổ tình gây sự đó đấy! Sau khi Ngưng Yên cẩn thận nhớ lại, nói: “Người khả nghi quá nhiều, chị đoán hẳn là vị phú thương sau khi cửa tan nhà nát rồi cuốn gói chạy trốn, hẳn vẫn luôn trách chị không thương hắn, chỉ là... Những người phụ nữ bị chồng vứt bỏ cũng rất có hiềm nghi, nếu không nữa thì chính là đối thủ cạnh tranh trên thương trường, bọn họ chỉ mong chị có thể té ngã.”

Mọi người đều nhất trí nhìn về Triển Lệnh Nham, muốn từ trong miệng anh biết được phạm nhân chính xác là ai.

“Thật ra thì...” Về mặt Triển Lệnh Nham nặng nề tuyên bố chân tướng: “Đều có.”

Ah?

Mọi người sững sờ tại chỗ, cho là mình đã nghe lầm!

“Đều có cái gì?”

Triển Lệnh Nham công bố một cái đáp án mà ngay chính anh cũng cảm thấy bất ngờ.

“Động tay với xe, viết thư đe dọa, bố trí bẫy rập, nổ súng, đều không phải là một người gây nên.”

“Cái gì?”

“Phạm nhân không chỉ có một, cho nên cảnh sát mới có thể tìm không thấy các trường hợp tương tự, bởi vì những người đó đều không có liên quan đến nhau, coi như có chừng mười mấy người.”

Người nhà họ Quan nghe được thì ghen hòng nhìn trần trời, trừ Ngưng Yên.

Bốn người nhìn về phía chị của mình, trăm miệng một lời không thể tưởng tượng nói mà hỏi: “Rốt cuộc thì chị đã đắc tội với bao nhiêu người vậy?”

Quan Ngưng Yên không nhanh không chậm bụng tách trà lại lên uống một ngụm, dùng giọng nói trước sau như một cười nói: “Quá nhiều, không nhớ được, lần sau chị sẽ nhờ Nại Nại ghi nhớ giúp chị.”

“Chị còn có thể thoải mái uống trà như thế?”

“Có cái gì mà không thể uống? Cũng không phải là chị nhàn rồi không có chuyện gì đi kiểm bọn họ gây phiền toái, chồng của người khác thích chị, cũng không phải là chị đi quyến rũ họ; không chiếm được chị thì dùng thủ đoạn kịch liệt tới quấy rầy, cũng không phải là chị đi tưu chọc họ; cạnh tranh trên thương trường vốn là có thua có thắng, không thể trách người khác, nhưng dù sao cũng không thể nhốt chị ở trong nhà cả đời không cho bước ra khỏi cửa!” Cô cười híp mắt với người chồng đang đứng bên cạnh. “Dù sao đi nữa thì anh cũng sẽ giúp em đúng không, Nhất Đại Tổng Sư được giới võ thuật công nhận là vĩ đại nhất?”

Thường xuyên nghe được em năm Thiên Kinh nói, cô mới biết thì ra chồng mình là một nhân vật lợi hại như thế, lúc trước còn tưởng rằng anh bắt quá chị là một người bình thường mở võ quán dạy học sinh!

Triển Lệnh Nham lắc đầu than nhẹ, “Chạy đến giữa sườn núi ẩn cư, còn tưởng rằng từ nay về sau có thể thối lui khỏi giang hồ, quả thật là người trong giang hồ, thân bất do kỷ! Tôi đã cưới một người phiền toái về nhà!”

Ngưng Yên nhận không được thúc một cú vào người anh, nũng nịu trách mắng: “Ai bảo anh thua cha của em, cái này gọi là có chơi có chịu, đừng nghĩ sẽ đổ thừa.”

Anh rất có cảm xúc gật đầu: “Cha của em cũng nói như vậy, hai người quả nhiên là cha con đồng lòng.”

Hai người cứ như vậy liếc mắt đưa tình trước mắt mọi người, bốn người khác thì lại chặc chặc lưỡi, lúc nào thì chị Ngưng Yên cũng bắt đầu hiểu được những lời ngon tiếng ngọt đáng ghét này rồi hả?

Thiên Tứ, Thiên Kinh và Ngưng Ngọc đã thành thói quen, bởi vì bọn họ cũng thường như thế, trái lại là Thiên Tước thấy một màn như thế lập tức nổi da gà.

Thiên Tứ chợt nghĩ đến một chuyện, “Có lẽ đây chính là dụng ý của cha.”

“Hà?”

Mọi người nhìn về phía Thiên Tứ, trả lời cậu bằng giọng nói hết sức gian trá.

“Cha đã sớm tính ra mệnh trung của Ngưng Yên sẽ có một kiếp này, cho nên muốn Triển Lệnh Nham bảo vệ chị ấy.”

“Là như thế sao?” Ngưng Yên kinh ngạc hỏi.

“Nhất định là như thế.” Người trả lời là Triển Lệnh Nham, “Không có người nào làm cha mà lấy con của mình làm tiền đặt cược.”

Lời của anh làm cho mọi người im lặng, nhưng trong nội tâm lại dâng trào cổ vũ, cũng rất cảm kích với cha của mình. Chỉ là có một người ngoại lệ, chính là anh cả Quan Thiên Tước, trong năm người chỉ còn anh ta chưa nếm được vị tình yêu, vì vậy vẻ mặt vẫn là lãnh khốc, anh ta nhìn đám em trai em gái của mình ngăn ngán nước mắt, ah thật là buồn nôn, hại anh ta lại nổi da gà lên!

“Tôi hôm nay mọi người ở lại đây đi, khó có khi mọi người tụ tập lại một chỗ, ban đêm ở nơi này rất đẹp đó, có thể thấy được rất nhiều sao.” Ngưng Yên hưng phấn đề nghị.

“Phòng rất nhiều, không sợ không có chỗ ngủ.” Triển Lệnh Nham nói.

“Cũng được, sau khi ăn cơm tối xong, mọi người tới đánh cược một ván đi!” Thiên Kinh đề nghị.

“Đánh cược gì?”

“Người thua, mười hai giờ đêm phải đi ra trước mộ cha rồi hát cho ông ấy nghe.”

Khuông mặt vốn dĩ đang mỉm cười của Triển Lệnh Nham bắt đầu rút gân, tại sao còn có người chơi trò này vậy?

Anh không biết cược, con ác mộng của mình đang muốn bắt đầu, anh sẽ biết rõ, người họ Quan không sợ trời, không sợ đất, không sợ ma quỷ, ngay cả Âm Dương cũng không kỵ.

Bất quá, đây đều là chuyện của sau này.

---Hết trọn bộ---

Bạn đang đọc truyện *Kiều Diễm Ướt Át* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.